

แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา
เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

นายชัยมงคล พุกสุวรรณ

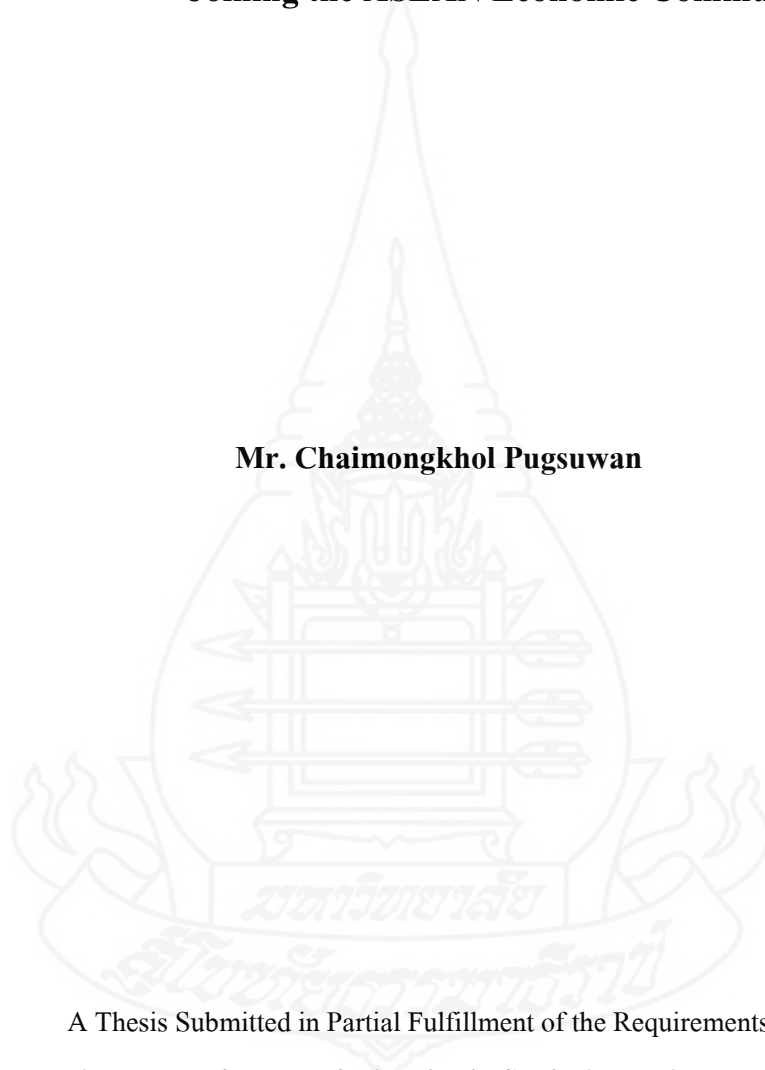

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

พ.ศ. 2561

**The Guideline for English Language Instructional Management
in Vocational Education Institutions to Develop Manpower for
Joining the ASEAN Economic Community**

Mr. Chaimongkhon Pugsuwan

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education in Curriculum and Instruction

School of Educational Studies

Sukhothai Thammathirat Open University

2018

หัวข้อวิทยานิพนธ์ แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษาเพื่อพัฒนา

กำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ชื่อและนามสกุล นายชัยมงคล พุกสุวรรณ

แขนงวิชา หลักสูตรและการสอน

สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

อาจารย์ที่ปรึกษา 1. รองศาสตราจารย์ ดร.ศิตา เขียมขันติถาวร

2. รองศาสตราจารย์ ดร.สังวรณ์ ังคระโทก

วิทยานิพนธ์นี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2562

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ฐิตา สินธุรัตน์

ประธานกรรมการ

(อาจารย์ ดร.ฐิตาภา สินธุรัตน์)

ศม

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิตา เขียมขันติถาวร)

สังวรณ์

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สังวรณ์ ังคระโทก)

วรางคณา จันทร์คง

ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร.วรางคณา จันทร์คง)

ชื่อวิทยานิพนธ์ แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษาเพื่อพัฒนา

กำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ผู้วิจัย นายชัยมงคล พุกสุวรรณ รหัสนักศึกษา 2572100622

ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน)

อาจารย์ที่ปรึกษา (1) รองศาสตราจารย์ ดร.ศิตา เข็มขันธ์ดิถาวร

(2) รองศาสตราจารย์ ดร.สังวรณ์ ังคระโทก **ปีการศึกษา** 2561

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา และ (2) แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาเพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ผู้ให้ข้อมูลมีทั้งหมด 29 คน ประกอบด้วยผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา 4 คน ผู้สอนภาษาอังกฤษ 4 คน ผู้เรียนระดับ ปวส. 4 คน และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ 17 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง จากเขตกรุงเทพมหานคร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย ปรากฏว่า (1) สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ได้แก่ การใช้เนื้อหาหลักสูตรภาษาอังกฤษแกนกลางของ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีการจัดให้ผู้เรียนศึกษาอาชีวศึกษาทั้งในระบบ นอกกระบบ และระบบทวิภาคี สำหรับปัญหา ได้แก่ ผู้สอนขาดทักษะการสอนภาษาอังกฤษในหมวดวิชาชีพเฉพาะ การพัฒนาเนื้อหาหมวดวิชาชีพเฉพาะขาดการมีส่วนร่วมจากผู้เชี่ยวชาญในสถานประกอบการ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ชำรุดหรือไม่เสถียรในระหว่างฝึกปฏิบัติ การวัดความรู้ทักษะทางภาษาอังกฤษไม่สอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และ (2) แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนากำลังคน เข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ได้แก่ ผู้สอนภาษาอังกฤษควรสื่อสารได้จริง ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เนื้อหาของหลักสูตรควรสอดคล้องกับการใช้ชีวิตจริง ผู้เรียนควรได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และควรมีการวัดความสามารถของผู้เรียนทางด้านทักษะการคิด การทำงานที่เป็นนานาชาติ และการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับบุคคลต่างๆ ได้ ทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ นอกจากนี้ สถาบันอาชีวศึกษาควรมีการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการบูรณาการความรู้ภาษาอังกฤษกับกลุ่มสาระวิชาอื่นอย่างต่อเนื่อง

คำสำคัญ แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สถาบันอาชีวศึกษา

การพัฒนากำลังคน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

Thesis title: The Guideline for English Language Instructional Management in Vocational Education Institutions to Develop Manpower for Joining the ASEAN Economic Community

Researcher: Mr. Chaimongkhon Pugsuwan; **ID:** 2572100622;

Degree: Master of Education (Curriculum and Instruction);

Thesis advisors: (1) Dr. Sita Yiemkuntitavorn, Associate Professor;

(2) Dr. Sungworn Ngudgratoke, Associate Professor; **Academic year:** 2018

Abstract

The objectives of this research were to study (1) conditions and problems of English language instructional management in vocational education institutions; and (2) guidelines for English language instructional management to develop manpower for joining the ASEAN Economic Community.

The research informants totaling 29 persons consisted of 4 vocational education institution administrators, 4 English teachers, 4 Vocational Diploma students, and 17 experts in English teaching, all of whom were purposively selected from Bangkok metropolitan area. The employed research tools were an interview form and a questionnaire. The statistics employed for data analyzed were the percentage, mean, and standard deviation.

The research results showed that (1) conditions of English instructional management in Vocational education institutions were specified as follows: vocational education institutions used English language core curriculum promulgated by the Office of the Vocational Education Commission; and vocational education instruction was provided for the learners in both the formal, informal and dual systems; on the other hand, the problems of English language instructional management were as follows: the teachers lacked English language teaching skills in specific vocational courses; the development of contents in specific vocational courses lacked the participation of experts from workplaces; electronic media were damaged or unstable during practice; and the measurements of English language knowledge and skills were not consistent with the contents and learning objectives; and (2) guidelines for English instructional management to develop manpower for joining the ASEAN Economic Community were as follows: English language teachers should be able to communicate well in both Thai and English languages; the curriculum contents should correspond to real life; students should participate in learning; there should be the measurement of the students' ability in the aspects of international thinking and working skills, and the use of English for communication in both the formal and informal ways; in addition, the vocational education institutions should integrate English instruction with the instruction of other subjects continuously.

Keywords: Vocational education institution, Guidelines for English language instructional management, Manpower development, ASEAN Economic Community.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยดี ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.ศิตา เข็มขັນติถาวร อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และ รองศาสตราจารย์ ดร.สังวรณ์ ังคกระโทก อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่ให้คำแนะนำและติดตามการทำวิทยานิพนธ์อย่างต่อเนื่องเสมอมา จนทำให้งานวิทยานิพนธ์สำเร็จลงได้ ได้ด้วยความบริบูรณ์ ผู้วิจัยผู้ศึกษาซึ่งในความกรุณาของท่านทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง และกราบขอบพระคุณอย่างสูง ไว้ ณ โอกาสนี้

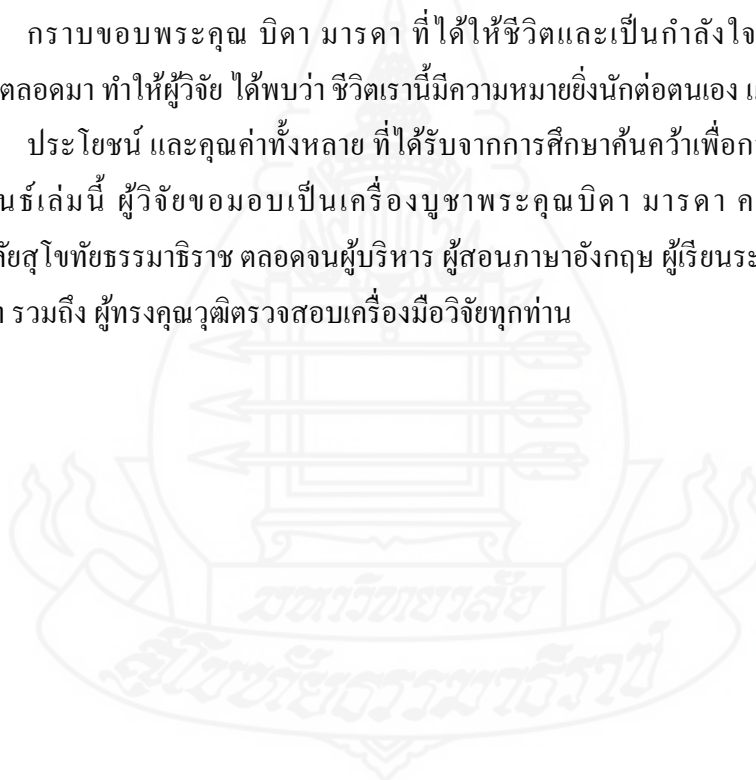
กราบขอบพระคุณ ดร.จิตตภา สิ้นธุรัตน์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และ คณาจารย์แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ทุกท่านที่ได้กรุณาประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ข้าพเจ้า ทั้งด้านทฤษฎี การปฏิบัติงาน และเจตคติที่ดีต่อสังคมแห่งการเรียนรู้และการทำงาน

กราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ที่ได้ให้ชีวิตและเป็นกำลังใจด้านการศึกษา และการทำงานตลอดมา ทำให้ผู้วิจัย ได้พบว่า ชีวิตเรานี้มีความหมายยิ่งนักต่อตนเอง และผู้อื่น

ประโยชน์ และคุณค่าทั้งหลาย ที่ได้รับจากการศึกษาค้นคว้าเพื่อการทำวิจัย และการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ครูอาจารย์ ผู้บริหารมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ตลอดจนผู้บริหาร ผู้สอนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา รวมถึง ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัยทุกท่าน

ชัยมงคล พุกสุวรรณ

7 พฤษภาคม 2562

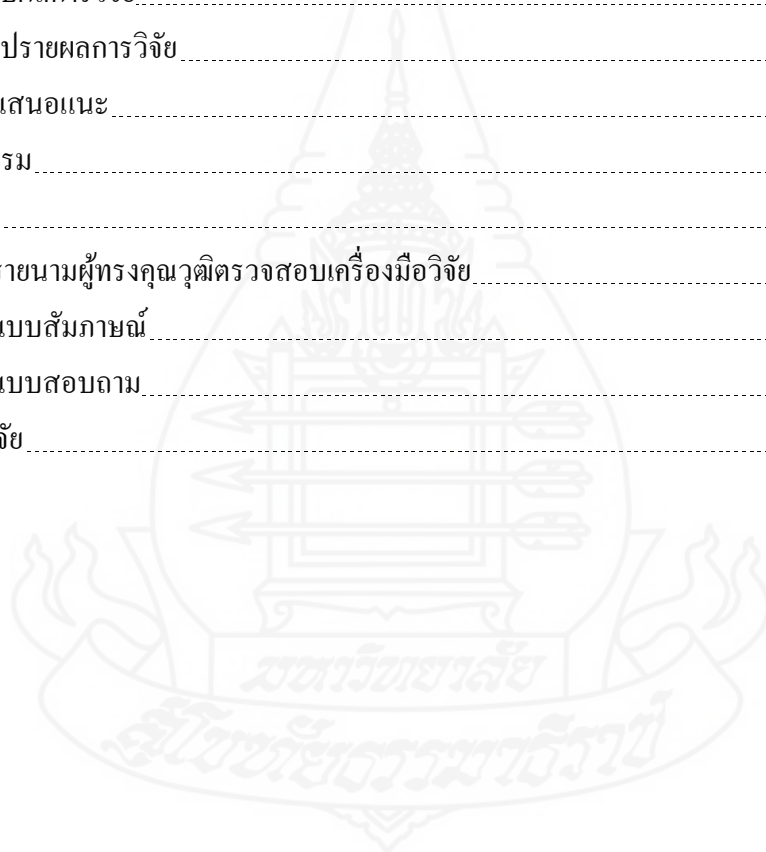
สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
2. วัตถุประสงค์การวิจัย.....	5
3. ประเด็นปัญหาการวิจัย.....	5
4. กรอบแนวคิดการวิจัย.....	6
5. ขอบเขตของการวิจัย.....	7
6. นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	10
1. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน.....	11
2. การจัดการศึกษาอาชีวศึกษา.....	24
3. สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา.....	48
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา.....	84
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	92
1. ผู้ให้ข้อมูลสภาพ ปัญหา และแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.....	92
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	92
3. การสร้างและการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	93
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	94
5. การวิเคราะห์ข้อมูล.....	95

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	96
ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอน	
ภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต.....	96
ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอน	
ภาษาอังกฤษ ด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต.....	124
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	155
สรุปผลการวิจัย.....	156
อภิปรายผลการวิจัย.....	165
ข้อเสนอแนะ.....	181
บรรณานุกรม.....	182
ภาคผนวก.....	192
ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย.....	193
ข แบบสัมภาษณ์.....	195
ค แบบสอบถาม.....	206
ประวัติผู้วิจัย.....	218

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.1 สภาพทั่วไปของผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา.....	98
ตารางที่ 4.2 สภาพทั่วไปของผู้สอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา.....	100
ตารางที่ 4.3 สภาพทั่วไปของผู้เรียนระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา.....	102
ตารางที่ 4.4 สภาพทั่วไปของผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ.....	124
ตารางที่ 4.5 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ ปัจจัยนำเข้าด้านผู้สอนภาษาอังกฤษ.....	127
ตารางที่ 4.6 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ ปัจจัยนำเข้าด้านผู้เรียนระดับ ปวส.....	128
ตารางที่ 4.7 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ ปัจจัยนำเข้าด้านเนื้อหาของหลักสูตร.....	129
ตารางที่ 4.8 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ ปัจจัยนำเข้าด้านสื่อการสอน.....	131
ตารางที่ 4.9 แนวทางการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับกระบวนการผลิต ด้านพุทธิพิสัย.....	133
ตารางที่ 4.10 แนวทางการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับกระบวนการผลิต ด้านจิตพิสัย.....	135
ตารางที่ 4.11 แนวทางการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับกระบวนการผลิต ด้านทักษะพิสัย : ทักษะการฟัง.....	137
ตารางที่ 4.12 แนวทางการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับกระบวนการผลิต ด้านทักษะพิสัย : ทักษะการพูด.....	139
ตารางที่ 4.13 แนวทางการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับกระบวนการผลิต ด้านทักษะพิสัย : ทักษะการอ่าน.....	141
ตารางที่ 4.14 แนวทางการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับกระบวนการผลิต ด้านทักษะพิสัย : ทักษะการเขียน.....	143
ตารางที่ 4.15 แนวทางการวัดและประเมินผลเกี่ยวกับ ผลผลิตด้านพุทธิพิสัย.....	145
ตารางที่ 4.16 แนวทางการวัดและประเมินผลเกี่ยวกับ ผลผลิตด้านจิตพิสัย.....	146
ตารางที่ 4.17 แนวทางการวัดและประเมินผลเกี่ยวกับ ผลผลิตด้านทักษะพิสัย : ทักษะการฟัง.....	148
ตารางที่ 4.18 แนวทางการวัดและประเมินผลเกี่ยวกับ ผลผลิตด้านทักษะพิสัย : ทักษะการพูด.....	149
ตารางที่ 4.19 แนวทางการวัดและประเมินผลเกี่ยวกับ ผลผลิตด้านทักษะพิสัย : ทักษะการอ่าน.....	150
ตารางที่ 4.20 แนวทางการวัดและประเมินผลเกี่ยวกับ ผลผลิตด้านทักษะพิสัย : ทักษะการเขียน.....	152

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า

ตารางที่ 4.21 สรุปความเห็น แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ใน สถาบันอาชีวศึกษาด้านป้อนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต เพื่อพัฒนา กำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน.....	153
---	-----

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1.1	กรอบแนวคิดการวิจัย.....	6
------------	-------------------------	---

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ทั่วโลกยอมรับและใช้เป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศในด้านต่างๆ ซึ่งประเทศไทยเริ่มนำภาษาอังกฤษมาใช้ในการติดต่อสื่อสารตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 โดยใช้ภาษาอังกฤษสำหรับติดต่อกับชาวต่างชาติ ที่สำคัญคือ การสร้างความสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศ การติดต่อธุรกิจทางการค้า การท่องเที่ยว และการทำสนธิสัญญาระหว่างประเทศ เป็นต้น (โหมยง โตะทอง, 2550, น.10) ด้วยความสำคัญดังกล่าวกรมวิชาการจึงได้บรรจุรายวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ โดยกำหนดให้ผู้เรียนได้ศึกษาภาษาอังกฤษ ทั้งวิชาบังคับและวิชาเลือกเป็นครั้งแรก ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 6 (สุพัฒน์ สุขมลสันต์, 2552, น.58) โดยมีเป้าหมายให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถติดต่อสื่อสารได้ในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันและการทำงาน รวมถึงการมีความรู้และความเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างของภาษา ประเพณี วัฒนธรรม และสภาพของสังคมโลก ซึ่งการศึกษาและการใช้ทักษะความรู้ทางภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารดังกล่าวเป็นการนำมาซึ่งมิตรไมตรี และความร่วมมือระหว่างประเทศในด้านต่างๆ ให้ก้าวหน้าและสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี (วนิดา พลอยสังวาลย์, 2555, น.8)

สุเทพ ชิตยวงษ์ (2559) กล่าวว่า ผู้ที่สำเร็จการศึกษาที่มีความรู้และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารได้ดีจะมีโอกาสดีกว่าในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น การติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ การสมัครเข้าทำงาน การปรับเงินเดือน การเลื่อนตำแหน่ง การเข้าร่วมทำการค้า การกีฬา และการท่องเที่ยว รวมถึงการเป็นสมาชิกในสมาคมต่างๆ นอกจากนี้ยังใช้องค์ความรู้ภาษาอังกฤษ ในการแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ทั้งในและนอกห้องเรียนเพื่อพัฒนาตนเองให้เป็นกำลังสำคัญขององค์กร และเพื่อเป็นกำลังสำคัญของชาติในด้านเศรษฐกิจ ซึ่งสอดคล้องกับประเทศไทยและประเทศสมาชิกอาเซียน ที่แสดงเจตนารมณ์ รวมตัวกันเป็น “ประชาคมอาเซียน” ในปี พ.ศ. 2558 โดยประเทศสมาชิกอาเซียนได้กำหนดให้ใช้ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาเพื่อการทำงานและการติดต่อสื่อสาร

ชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์ (2559) กล่าวว่า การรวมตัวของประเทศสมาชิกอาเซียนเป็นประชาคมอาเซียนในด้าน โครงสร้างประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนั้น ประเทศสมาชิกได้เห็นพ้องต้องกันในการให้ความร่วมมือการพัฒนากำลังคนทางการศึกษาอาชีวศึกษา ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญในการขับเคลื่อนความเจริญรุ่งเรืองสู่ภูมิภาคอาเซียน โดยเฉพาะในประเด็นที่เกี่ยวกับการพัฒนาความรู้และทักษะการใช้

ภาษาอังกฤษโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษามีความรู้และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน และการทำงานในสาขาอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึง การสร้างความตระหนักแก่ผู้เรียนอาชีวศึกษาให้มีเจตคติที่ดีเมื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

จากรายงานผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนอาชีวศึกษา พบว่า คุณภาพของการศึกษา วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันและงานอาชีพ ของผู้เรียนอาชีวศึกษายังไม่เป็นที่น่าพอใจของสังคมทางการศึกษาและการทำงาน (วิจิตร ศรีสะอ้าน, 2559, น.24) กล่าวคือ ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านอาชีวศึกษา (V-NET) ของผู้จบการศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปีการศึกษา 2558 ในรายวิชาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันและงานอาชีพ ซึ่งมีคะแนนเต็ม 40 คะแนน ผลปรากฏว่าผู้เรียนอาชีวศึกษาสอบได้สูงสุด 40.00 คะแนน โดยมีผลการสอบคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 10.90 คะแนน (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2559, น.4)

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษามีสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาไม่บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ได้แก่

ด้านสภาพหลักสูตร พบว่า หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษามีเนื้อหาที่ สอดคล้องกับสภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในชีวิตประจำวันและการทำงานน้อย (จินตนา พวงสุนทร, 2551, น.76) และเนื้อหาของหลักสูตรส่วนใหญ่เน้นการเรียนรู้ด้าน โครงสร้างทางภาษามากกว่าเนื้อหาการเรียนรู้ เพื่อการพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ, 2551, น.172-173) นอกจากนี้ยังพบว่า การปรับปรุงเนื้อหาของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ส่วนใหญ่ ขาดการมีส่วนร่วมโดยผู้เชี่ยวชาญจากสถานประกอบการ (วีรพันธ์ สิ้นธิพงษ์, 2553, น.44)

ด้านสภาพผู้เรียนอาชีวศึกษา พบว่า ผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ มีสติปัญญาอยู่ในระดับปานกลางและระดับอ่อน ซึ่งส่งผลให้การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลางและระดับอ่อน ตามไปด้วย (สุทัศน์ วิริยะภิบาล, 2553, น.32-33) และบางห้องเรียนมีจำนวนผู้เรียนอาชีวศึกษามากกว่า 40 คน (วรรณิ์ แกมเกตุ, 2557, น.22)

ด้านสภาพสื่อการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า วัสดุอุปกรณ์การเรียนรู้อิเล็กทรอนิกส์เพื่อพัฒนา ทักษะการฟังและการพูดมีไม่เพียงพอ ไม่ทันสมัย และมีเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมกับระดับผู้เรียนอาชีวศึกษา (คารณี วิพากย์สุวรรณ, 2550, น.108) และสื่อระบบเครือข่าย E-Learning ในสถาบันอาชีวศึกษาไม่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง (สุวรรณฯ สมบัติทวี, 2551, น.128) นอกจากนี้ สื่อการสอนประเภทสิ่งพิมพ์ เช่น ตำราเรียนและแบบฝึกหัด มีเนื้อหาที่ไม่สอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และการทำงาน (เฉลิมพล พิทักษอง, 2552, น.17)

ด้านสภาพแวดล้อมของสังคมไทย พบว่า สังคมไทยส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยในการดำเนิน ชีวิตประจำวันและการทำงาน ตั้งแต่การสื่อสารระดับบุคคลในครอบครัว เพื่อนบ้าน ชุมชนท้องถิ่น

สถาบันการศึกษา วัด และ โรงพยาบาล แม้แต่นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มาทำงานและผู้ที่มาท่องเที่ยวในประเทศไทย ส่วนใหญ่จะพูดภาษาไทยได้ ทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษา มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการดำเนินชีวิตประจำวันน้อยมาก (ดวงเดือน ศาสตร์ภักดิ์, 2552, น.176)

สำหรับปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษามีสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาไม่บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่

ปัญหาด้านผู้สอน พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษขาดประสิทธิภาพในการสอน กล่าวคือ ผู้สอนภาษาอังกฤษเข้าใจเนื้อหาของหลักสูตรไม่ชัดเจน การนำเสนอเนื้อหาไม่เป็นไปตามขั้นตอน ผู้สอนไม่แม่นยำด้านเนื้อหา วิธีสอน และ ขาดเทคนิคการสอน (สุนทร หลุ่มประพันธ์, 2550, น.9-11) และ พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษยังต้องมีการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนจำนวนมาก รวมถึง ผู้สอนภาษาอังกฤษขาดทักษะการใช้สื่อ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์สมัยใหม่ (พัชรภา รัตนาโรภาส, 2553, น.23) นอกจากนี้ ยังพบอีกว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีงานธุรการอื่นที่ได้รับมอบหมาย เช่น งานวิชาการ เจ้าหน้าที่การเงิน พัสดุ จึงไม่มีเวลาเตรียมการสอน หรือเห็นัดเหนื่อย เพราะมีชั่วโมงสอนภาษาอังกฤษมากเกินไป (เกื้อ กระแสโสม, 2551, น.235-358) แต่ผู้สอนภาษาอังกฤษบางคนมีความรู้และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษดี แต่ไม่เอาใจใส่ในการสอน (สุวิชา สุวรรณประเสริฐ, 2556, น.94-95)

ปัญหาด้านผู้เรียนอาชีวศึกษา พบว่า ผู้เรียนอาชีวศึกษาขาดแรงจูงใจ หรือมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะเห็นว่ามีความจำเป็นต่อการใช้ชีวิตประจำวันน้อยมาก (ปองรัตน์ ศรีสืบ, 2553, น.91) และความสามารถด้านสติปัญญาของผู้เรียนอาชีวศึกษา มีข้อจำกัดต่อการจดจำ จึงมีความรู้พื้นฐานไม่ดีเกี่ยวกับคำศัพท์ ไวยากรณ์ และสำนวนภาษา (พนิต เข้มทอง, 2552, น.16) และพบว่า ผู้เรียนอาชีวศึกษาไม่เชื่อมั่นตนเองในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ รวมถึงการขาดทักษะการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์สมัยใหม่อีกด้วย (วิภาดา สุขุม, 2551, น.111) นอกจากนี้ยังพบอีกว่า ผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ไม่พึ่งพาตนเองในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมนอกห้องเรียน (ประพันธ์ จินตวิดี, 2553, น.29)

ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ พบว่า สถาบันอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ขาดการมีส่วนร่วมกับผู้เชี่ยวชาญ หรือสถานประกอบการในท้องถิ่นในการจัดกิจกรรมเสริมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ (มณีรัตน์ บรรจงศิลป์, 2551, น.17) และ พบว่า การจัดกิจกรรมการพัฒนาทักษะใช้ภาษาอังกฤษต้องใช้เวลาามาก จึงทำให้ผู้สอนภาษาอังกฤษพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษาได้ไม่ทั่วถึง (ปัทมา ขาวสุวรรณ, 2557, น.9)

ปัญหาด้านการวัดและการประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า กรณีมีผู้สอนภาษาอังกฤษหลายคน แต่ละคนจะใช้เกณฑ์การวัดและการประเมินผลที่แตกต่างกัน (ดารณี ปิ่นกมลวรรณ, 2551, น.108) และข้อสอบที่ใช้วัดผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษไม่สอดคล้องกับเนื้อหาของหลักสูตรและวัตถุประสงค์

การเรียนรู้ (สุมาลี จันทร์ชโล, 2554, น.61-64) และสถาบันอาชีวศึกษาส่วนใหญ่จะใช้วิธีวัดและประเมินผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยการให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาทำข้อสอบแบบปรนัย (กุสุมา ไชยศรี, 2556, น.89)

จากความสำคัญและสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาดังกล่าว รัฐบาลจึงตระหนักและเล็งเห็นถึงความสำคัญของกำลังคนอาชีวศึกษาไทยที่จะส่งผลกระทบต่อ การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพราะในด้านโครงสร้างประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนั้น ประเทศไทย ได้รับมอบหมายจากประเทศสมาชิกให้เป็นศูนย์กลางทางการศึกษาอาชีวศึกษาอาเซียน (ASEAN Vocational Hub) ในการผลิตและพัฒนาากำลังคนอาชีวศึกษาตอบสนองตลาดแรงงานในภูมิภาคอาเซียนให้ เพียงพอและมีคุณภาพตามมาตรฐานสากล ดังนั้นรัฐบาลจึงได้กำหนดนโยบายเร่งด่วนรวม 6 ด้าน เพื่อการ แก้ไขสภาพ ปัญหาและแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ได้แก่ 1) การ พัฒนาหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ และการวัดและการประเมินผล 2) การผลิตและพัฒนาครู 3) การผลิต และพัฒนา กำลังคนอาชีวศึกษา 4) การจัดสื่อ ICT เพื่อการศึกษา 5) การขยายโอกาสการศึกษา เพื่อการ เรียนรู้ตลอดชีวิต และ 6) การพัฒนาระบบบริหารจัดการ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนอาชีวศึกษา มีทั้ง ความรู้ทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสาร และมีประสบการณ์การทำงานในสาขาอาชีพตามเกณฑ์มาตรฐาน ในระดับสากล เมื่อผู้เรียนสำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษาแล้วสามารถทำงานได้จริง และมีงานทำ รวมถึงการ ส่งเสริมคนดี คนเก่ง ให้สามารถเป็นผู้ประกอบการได้ เพื่อเป็นการจูงใจและให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาเห็น คุณค่า ภาคภูมิใจในรายได้ต่ออาชีพที่ตนรัก และมีความถนัด โดยไม่คำนึงถึงวุฒิการศึกษา และสามารถ ศึกษาต่อได้ตลอดชีวิต โดยหลักในการพัฒนา กำลังคนอาชีวศึกษาเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนดังกล่าว นั้น รัฐบาลได้กำหนดคำขวัญในด้านการศึกษาอาชีวศึกษาไว้ว่า “อาชีวศึกษาสร้างชาติ ผู้เรียนอาชีวศึกษา คือผู้ทรงคุณค่าของสังคม” ซึ่งนโยบายดังกล่าว รัฐบาลได้มอบหมายให้สถาบันอาชีวศึกษาและหน่วยงานที่ เกี่ยวข้องนำไปวางแผนการปฏิบัติ เพื่อให้เห็นเป็นรูปธรรมต่อไป (ประยูรท์ จันทร์โอชา, 2560, น.17-28)

สถาบันอาชีวศึกษาซึ่งมีพันธกิจในการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา และการฝึกอบรมวิชาชีพที่ สอดคล้องกับนโยบาย และยุทธศาสตร์ของชาติ เพื่อผลิต และพัฒนา กำลังคนอาชีวศึกษาทุกระดับให้มีฝีมือ ด้านวิชาชีพ ระดับฝีมือ ระดับเทคนิค ระดับเทคโนโลยี และยกระดับการศึกษาวิชาชีพให้สูงขึ้น รวมถึงมี ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการทำงาน ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และสังคมโลก เพื่อนำพาผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษาเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้อย่างมี ประสิทธิภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2558, น.3) ซึ่งจากนโยบายของชาติ และพันธกิจ ของสถาบันอาชีวศึกษาดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจต้องการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียน การสอนภาษาอังกฤษจากผู้บริหาร ผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้เรียนอาชีวศึกษาระดับ ปวส. ในสถาบัน อาชีวศึกษาในด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการผลิต และ ผลผลิตว่ามีอะไรบ้าง รวมถึงการศึกษาวิจัยแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนา กำลังคน

เข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนว่าควรเป็นลักษณะใด ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการศึกษาสำรวจ สภาพ ปัญหา และแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนั้น ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า จะได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานต้นสังกัด สถาบันอาชีวศึกษา สถานประกอบการ และบุคคลที่เกี่ยวข้องจะได้นำผลการวิจัยไปใช้แก้ไขสภาพ ปัญหา และวางแผนแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อผลิตผู้สำเร็จ การศึกษาอาชีวศึกษาให้มีความรู้ความสามารถในการทำงาน และมีทักษะการสื่อสารทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ อันเป็นการพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนให้มี ประสิทธิภาพ เนื่องจากการพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษาเป็นกระบวนการที่มุ่งผลิตและพัฒนาผู้สำเร็จ การศึกษาอาชีวศึกษาให้มีทั้งความรู้ ทักษะทางวิชาการและความเป็นเลิศทางวิชาชีพ รวมถึงให้มีความรู้ ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับการทำงานในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน ซึ่งเป็นการผลิตและพัฒนา ผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมโลก และเพื่อเป็นกำลังสำคัญด้าน เศรษฐกิจของชาติรวมถึงเป็นผู้ปฏิบัติงานที่มีความสุข

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ในด้าน ปัจจัยนำเข้า กระบวนการผลิต และ ผลผลิต เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

2.2 เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาเพื่อพัฒนา กำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

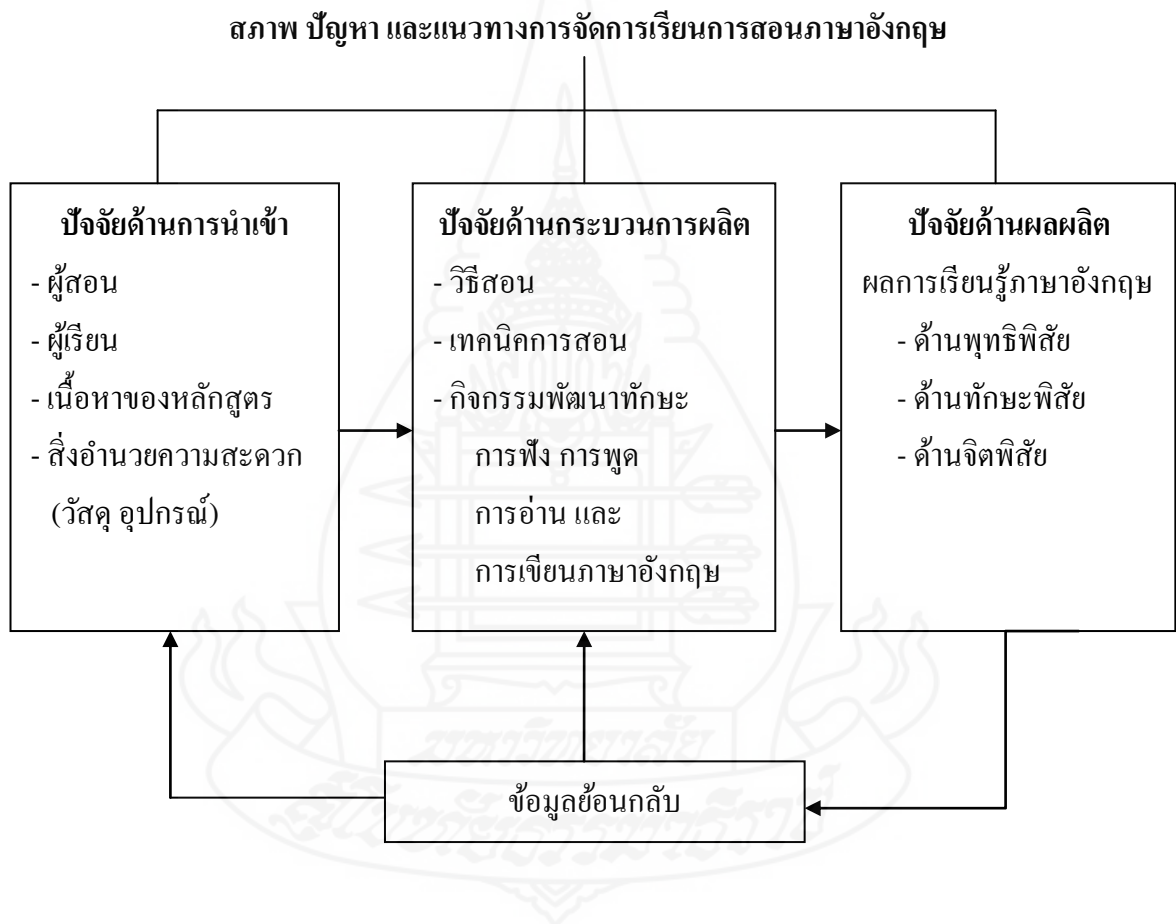
3. ประเด็นปัญหาการวิจัย

3.1 ผู้บริหาร ผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้เรียนระดับ ปวส. มีข้อมูลอะไรบ้าง เกี่ยวกับสภาพและ ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการผลิต และ ด้านผลผลิต เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

3.2 ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษมีข้อเสนอแนะเป็นลักษณะใดเกี่ยวกับแนวทาง การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาเพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน

4. กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความเป็นมาของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หลักการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังอาชีวศึกษา สภาพ ปัญหา และแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ทั้งในและต่างประเทศ และสรุปเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยได้ดังนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

5. ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยขอบเขต 3 ด้าน แบ่งออกเป็น ขอบเขตด้าน ประชากร ด้านเนื้อหา และตัวแปรที่ศึกษา รวมถึง ขอบเขต ด้านเวลา ซึ่งขอบเขตการศึกษาวิจัย มีรายละเอียด ดังนี้

5.1 ขอบเขตด้านประชากร ผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพ ปัญหา และแนวทางการจัดการเรียน การสอนภาษาอังกฤษในการวิจัยครั้งนี้ มีทั้งหมด 29 คน ซึ่งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยคัดเลือก แบบเจาะจง ประกอบด้วย ผู้บริหาร ครูสอนภาษาอังกฤษ และผู้เรียน ระดับ ปวส. มีจำนวน 12 คน สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา 2 แห่ง จำนวน 6 คน และ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริม การศึกษาเอกชน 2 แห่ง จำนวน 6 คน และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ มีจำนวน 17 คน เป็น ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวน 9 คน และ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 8 คน

5.2 ขอบเขตด้านเนื้อหาและด้านตัวแปร การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาสภาพ ปัญหา และ แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา ด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการผลิต และ ผลผลิต เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

5.3 ขอบเขตด้านเวลา การวิจัยครั้งนี้ ใช้เวลาศึกษา ระหว่างเดือน พฤษภาคม – ธันวาคม 2561

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 สภาพการจัดการเรียนการสอน หมายถึง สิ่งที่เป็นอยู่ในปัจจุบันในการจัดการเรียน การสอนภาษาอังกฤษ แก่ผู้เรียนอาชีวศึกษา ระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา ได้แก่ ด้านสภาพผู้สอน ผู้เรียน เนื้อหาของหลักสูตร และสื่อการสอน

6.2 ปัญหาการจัดการเรียนการสอน หมายถึง การปฏิบัติที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ซึ่งเป็นอุปสรรค ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แก่ผู้เรียนอาชีวศึกษา ระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษาที่ทำให้ ผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษาไม่บรรลุวัตถุประสงค์ตามมาตรฐานการเรียนรู้ ด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัญหาด้านผู้สอน ผู้เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และ ด้านการวัดและการประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษ

6.3 ปัจจัยนำเข้า หมายถึง องค์กรประกอบหรือสิ่งต่างๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการผลิตหรือ กระบวนการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ ผู้สอนภาษาอังกฤษ ผู้เรียน ระดับ ปวส. เนื้อหา ของหลักสูตร สื่อการสอน และแหล่งเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน

6.4 กระบวนการผลิต หมายถึง การดำเนินการสอนภาษาอังกฤษ ด้วยการนำปัจจัยนำเข้า มาจัดกระทำให้เกิดผลผลิตหรือสัมพันธกัน เพื่อให้เกิดผลผลิตตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ได้แก่ วิธีสอน เทคนิคการสอน เวลาสอน ประสบการณ์การสอน และการจัดให้มีการฝึกทักษะปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ในระหว่างการดำเนินงานสอนภาษาอังกฤษ

6.5 ผลผลิต หมายถึง ผลลัพธ์ปลายทางที่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและความรู้ของผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษา จากการนำเอาปัจจัยนำเข้า และกระบวนการผลิตมาดำเนินการสอนภาษาอังกฤษตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและความรู้ของผู้เรียนอาชีวศึกษา ทั้งในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษามีความรู้ความสามารถทาง ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถสื่อสารได้ ในชีวิตประจำวันและการทำงาน

6.6 สถาบันการศึกษา หมายถึง สถาบันอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.)

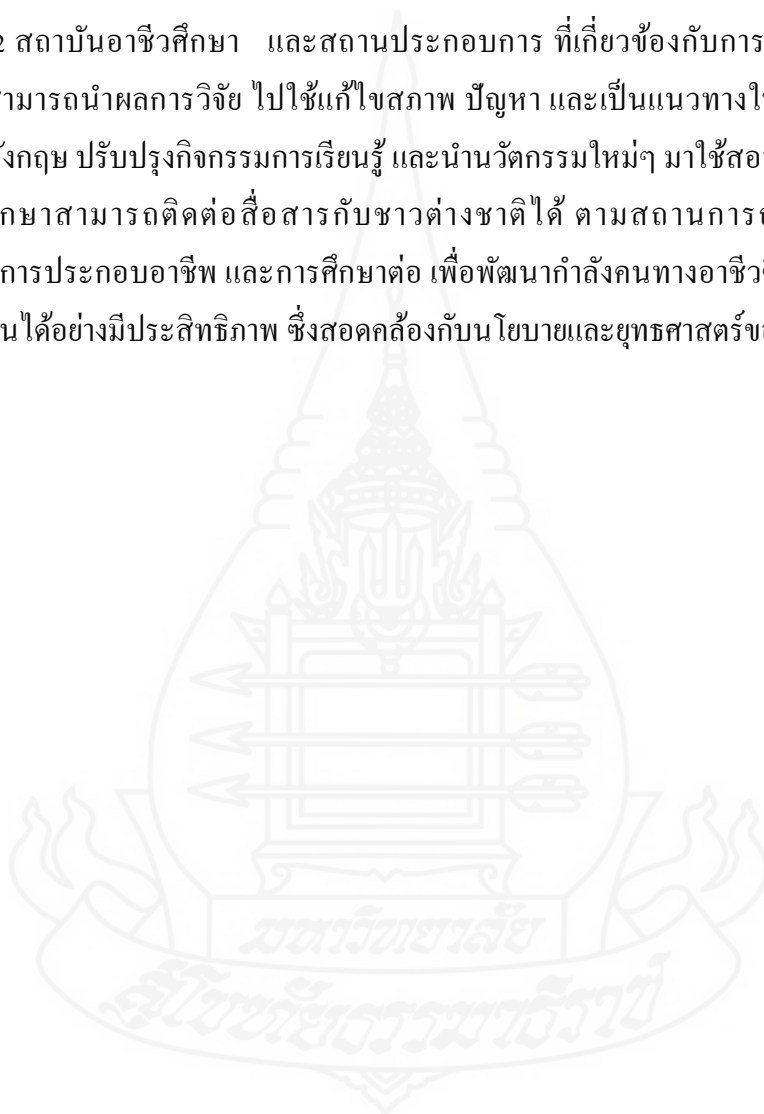
6.7 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หมายถึง กระบวนการหรือวิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษามีความรู้ความสามารถ ด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และ จิตพิสัย ทางการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถสื่อสารได้ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สำหรับใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน และการทำงานในอาชีพ เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษาเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6.8 การพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หมายถึง การปรับปรุงหลักสูตร แผนงาน หรือแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับปัจจัย ด้านการนำเข้า กระบวนการผลิต และผลผลิต เพื่อผลิตผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษาระดับ ปวส. ให้มีความรู้และทักษะการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษสำหรับการทำงานในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน เพื่อให้การทำงานราบรื่น และมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นการพัฒนากำลังคนที่สำคัญด้านเศรษฐกิจของชาติ และทำให้กำลังคนด้านอาชีวศึกษาเป็นผู้ปฏิบัติงานที่มีความสุข ได้แก่การมีความรู้ความสามารถทางทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับคำศัพท์เทคนิค และสำนวนภาษาสำเร็จรูป สำหรับการทำงานในสาขาอาชีพ เป็นต้น

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 หน่วยงานต้นสังกัด และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำข้อมูลการวิจัยไปใช้ในการวางแผนการศึกษา และพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษให้แก่สถาบันอาชีวศึกษา รวมถึงการพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้อง

7.2 สถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สามารถนำผลการวิจัย ไปใช้แก้ไขสภาพ ปัญหา และเป็นแนวทางในการพัฒนา วางแผน การสอนภาษาอังกฤษ ปรับปรุงกิจกรรมการเรียนรู้ และนำนวัตกรรมใหม่ๆ มาใช้สอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ ผู้เรียนอาชีวศึกษาสามารถติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ ตามสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นใน ชีวิตประจำวัน การประกอบอาชีพ และการศึกษาต่อ เพื่อพัฒนากำลังคนทางอาชีวศึกษา เข้าสู่ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายและยุทธศาสตร์ของชาติ และสังคมโลก

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า รวบรวมวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
  - 1.1 ความเป็นมาประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
  - 1.2 การพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
2. การจัดการศึกษาอาชีวศึกษา
  - 2.1 หลักการ แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา
  - 2.2 โครงสร้างหลักสูตรการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา
  - 2.3 การจัดการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษทางอาชีวศึกษา
3. สภาพ ปัญหา การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา
  - 3.1 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา
ด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และ ผลผลิต
  - 3.2 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา
ด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และ ผลผลิต
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา
  - 4.1 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา
  - 4.2 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา

1. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ปี พ.ศ.2558 ประเทศไทยและประเทศสมาชิกอาเซียนได้รวมตัวกันเป็นประชาคมอาเซียน ซึ่งประกอบด้วยโครงสร้าง 3 เสาหลัก คือ 1) ประชาคมการเมือง และความมั่นคงอาเซียน 2) ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน และ 3) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยประเทศสมาชิกอาเซียนกำหนดให้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงาน และการประสานงาน ดังนั้น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจึงเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมอาเซียน ซึ่งดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ที่สำคัญ คือ เพื่อรวมตัวของภูมิภาคอาเซียน เป็นเขตเศรษฐกิจทางการตลาดและฐานการผลิตเดียว มีการเคลื่อนย้ายเสรีด้านสินค้า การบริการ การลงทุน แรงงานฝีมือ ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และผู้มีใบอนุญาตประกอบอาชีพ ที่มีความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษไปประกอบอาชีพในประเทศที่มีค่าตอบแทนที่สูงกว่า ทำให้ประเทศนั้นๆ มีการเติบโต ก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจ ส่งผลให้ประเทศสมาชิกอาเซียน รวมถึงประเทศไทย มีความจำเป็นต้องพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาให้มีความรู้ทางวิชาการ ทักษะฝีมือเป็นเลิศทางวิชาชีพ และมีความรู้ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการทำงานในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (สุวิชา เป้าอารีย์ และพิพัฒน์ นนทนาภรณ์, 2554 น.9-29) ซึ่งผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงความเป็นมาของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและการพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยสังเขปดังนี้

1.1 ความเป็นมาประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (อาเซียน) ก่อตั้งขึ้นตามปฏิญญากรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ.2510 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ภูมิภาคมีสันติภาพทางการเมือง และความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม รวมถึงการสร้างเสถียรภาพ สันติภาพ โดยปราศจากการแทรกแซงภายในระหว่างกัน นอกจากนี้ยังตกลงร่วมกันป้องกันภัยคุกคามจากภายนอก การดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างประเทศสมาชิกจะว่าด้วยวิถีทางแห่งวัฒนธรรมทางการทูต ซึ่งเป็นที่ยอมรับในนามของ ASEAN Way หรือวิถีอาเซียน ซึ่งระบุชัดเจนในกฎบัตรอาเซียน มาตรา 2 หัวข้อ e วิถีอาเซียนดังกล่าวประกอบด้วยลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ ประการแรก ประเทศสมาชิกอาเซียนจะให้ความเคารพในอำนาจอธิปไตยระหว่างกัน และร่วมป้องกันการแทรกแซงจากประเทศมหาอำนาจภายนอก ประการที่ 2 ประเทศสมาชิกอาเซียนดำเนินการลักษณะพิเศษด้านวัฒนธรรมทางการทูตด้วยการปรึกษาหารือ และเห็นพ้องต้องกันด้วยการลงขันตามมติ ที่เกี่ยวกับข้อตกลงอาเซียน ดังนั้น เพื่อป้องกันมิให้เกิดความเสียหายของผู้นำหรือเกิดข้อขัดแย้งในที่ประชุม ผู้นำอาเซียนจะใช้วิธีการปรึกษาหารืออย่างไม่เป็นทางการก่อนนำเรื่องเข้าสู่ที่ประชุมอย่างเป็นทางการ ทำให้บรรยากาศในที่ประชุมจบลงด้วยความเป็นมิตร และลงขันตามมติได้เสมอ

ประกาศที่ 3 ประเทศสมาชิก จะต้องใช้กลไกทางการเมือง โดยไม่ใช้กำลังทหาร แก่ไขความขัดแย้ง ในภูมิภาคอาเซียน ได้แก่การใช้วิธีเจรจากรอบ ในกรอบที่ยอมรับกันได้ แล้วจึงนำประเด็นเข้าสู่ การเจรจาอย่างเป็นทางการในเรื่องข้อกฎหมาย วิธีอาเซียนดังกล่าว ทำให้ในปัจจุบัน สมาคม อาเซียน ประกอบด้วยสมาชิกรวมทั้งหมด 10 ประเทศ มีชื่อเป็นทางการ คือ 1) บรูไนดารุสซาลาม 2) สาธารณรัฐอินโดนีเซีย 3) มาเลเซีย 4) สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ 5) สาธารณรัฐสิงคโปร์ 6) ราชอาณาจักรไทย 7) ราชอาณาจักรกัมพูชา 8) สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว 9) สาธารณรัฐสหภาพพม่า และ 10) สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (กระทรวงการต่างประเทศ, 2555, น.9-25)

ปี พ.ศ.2543 ประเทศสมาชิกได้เข้าร่วมลงนามฉบับที่ 2 ในปฏิญญาบาหลีแสดงเจตนา การรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนภายในปี พ.ศ. 2563 ต่อมาปี พ.ศ.2546 ผู้นำอาเซียนได้ร่วม ประกาศแถลงการณ์บาหลี ประเทศอินโดนีเซียที่ประชุมเห็นพ้องต้องกันในการเร่งรัดการรวมตัวเป็น ประชาคมอาเซียนจากปี พ.ศ. 2563 เป็นปี พ.ศ. 2558 มีการดำเนินการตามโครงสร้างประชาคม อาเซียนภายใต้วิสัยทัศน์อาเซียน “ ที่จะเปลี่ยนแปลงอาเซียนไปสู่ภูมิภาคที่มั่นคง มั่งคั่ง มีขีด ความสามารถในการแข่งขัน พร้อมพัฒนาเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกัน ลดความยากจน และความ แตกต่างด้านสังคมและเศรษฐกิจ ” โครงสร้างประชาคมอาเซียนประกอบด้วย 3 เสาหลัก ดังนี้ 1) ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน มีความมุ่งหมายของการดำเนินการเพื่อการส่งเสริม ความร่วมมือในการรักษาไว้ซึ่งสันติภาพความมั่นคงของภูมิภาค และการปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ภูมิภาคอาเซียนกับภายนอกภูมิภาคเช่น ASEAN + จีน เกาหลี ญี่ปุ่นและอินเดีย เป็นต้น 2) ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน มีความมุ่งหมายของการดำเนินการเพื่อให้ประชากรมี การรวมตัวกัน มีความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ให้เป็นสังคมที่เอื้ออาทร 3) ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน มีความมุ่งหมายของการดำเนินการเพื่อการส่งเสริมการค้าและการลงทุนทั้งวิสาหกิจขนาด กลาง ขนาดย่อม และการบูรณาการเศรษฐกิจกับประเทศภายนอกภูมิภาคอาเซียน โดยมุ่งให้ภูมิภาค อาเซียน เป็นเขตเศรษฐกิจทางการตลาด และฐานการผลิตเดียว มีการเคลื่อนย้ายเสรีด้านการค้า สินค้า การค้าบริการ การลงทุน การจ้างแรงงานฝีมือ ผู้ผลิต ผู้จำหน่าย และ ผู้ประกอบวิชาชีพอื่นๆ (วัชรระ แสงศรีศิลป์, 2556, น.8-14)

ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนประสบความสำเร็จคือ การร่วมมือใน การเชื่อมโยงเส้นทางหลวงอาเซียนด้วยเส้นทางรถไฟระหว่างประเทศ จากประเทศสิงคโปร์ผ่านไป ยังมาเลเซีย ไทย กัมพูชา เวียดนาม และสิ้นสุดที่เมืองคุนหมิงประเทศจีน รวมถึงการเชื่อมโยง เส้นทางรถไฟในภูมิภาคอาเซียนระหว่างไทย พม่า เวียดนาม และอินเดีย การบูรณาการการเชื่อมโยง เส้นทางรถไฟระหว่างประเทศดังกล่าว เพื่อสนับสนุนการเคลื่อนย้ายเสรีทั้งสินค้า การบริการ และ

กำลังคนอาชีวศึกษา ในอาชีพสาขาต่างๆ ที่สำคัญคือ จะมีการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือที่มีความรู้ ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษจากประเทศที่มีค่าตอบแทนแรงงานและสวัสดิการที่ต่ำกว่าไปประกอบ อาชีพในประเทศที่มีค่าตอบแทนแรงงานและสวัสดิการที่สูงกว่า ได้แก่ สาธารณรัฐสิงคโปร์ ราชอาณาจักรไทย และบรูไนดารุสซาลาม เช่นการประกอบอาชีพครู พยาบาล อุตสาหกรรม การก่อสร้าง การพิมพ์ การโฆษณา เครื่องประดับอัญมณี การโรงแรมและการท่องเที่ยว อาหารและ โภชนาการ การเงินและบัญชี รวมถึงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เป็นต้น (สุวิชา เป้าอารีย์ และ พิพัฒน์ นนทนาภรณ์, 2554, น.30)

ปี พ.ศ. 2550 ผู้นำประเทศมีการประชุมสุดยอดอาเซียนและร่วมลงนามในปฏิญญาเซบู เป็นการให้สัตยาบัน กฎบัตรอาเซียน ให้เป็นธรรมนูญ หรือกฎหมายของสถาบันอาเซียนที่สำคัญคือ ประเทศสมาชิกอาเซียนมีสิทธิ และพันธกรณีที่ทำเทียมกัน (กฎบัตรอาเซียนข้อ 5) การตัดสินใจใน กิจการอาเซียนอยู่บนพื้นฐานของการปรึกษาหารือ และการลงฉันท์มติ (กฎบัตรอาเซียนข้อ 20) ด้านการทำงานของอาเซียนมีการกำหนดให้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงาน (กฎบัตรอาเซียนข้อ 34) ด้านอัตลักษณ์ของอาเซียน คือการร่วมมือกันส่งเสริมความรู้สึกร่วมกันให้ประชาชนของตนเป็นส่วนหนึ่ง ของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (กฎบัตรอาเซียนข้อ 35) การสร้างแรงบันดาลใจในการดำเนินการ ด้วยการกำหนดคำขวัญของอาเซียนว่า “ วิสัยทัศน์เดียว อัตลักษณ์เดียว ประชาคมเดียว ” (กฎบัตร อาเซียนข้อ 36) (สำนักงานเลขาธิการอาเซียน, 2555, น.22 และ 29)

ปี พ.ศ. 2552 ผู้นำอาเซียนมีการประชุมสุดยอดอาเซียนที่ชะอำ-หัวหิน ประเทศไทย โดยร่วมกันประกาศปฏิญญาชะอำ-หัวหิน ว่าด้วยการเสริมสร้างความร่วมมือด้านการศึกษา อันเป็น เครื่องมือสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งเป็นรากฐาน ในการขับเคลื่อนความเจริญรุ่งเรือง ของภูมิภาคอาเซียนและได้จัดทำกรอบการพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานทางอาชีวศึกษาของแต่ละ ประเทศ ในประเด็นเกี่ยวกับวุฒิการศึกษา ประสบการณ์ทำงานและใบอนุญาตการประกอบวิชาชีพ เพื่อนำไปสู่การยอมรับคุณสมบัติแรงงานวิชาชีพพร้อม โดยมุ่งพัฒนาคุณภาพด้านการศึกษาด้าน อาชีวศึกษาให้มีความรู้ทางวิชาการ มีทักษะฝีมือเป็นเลิศทางวิชาชีพ รวมถึงความรู้ทางทักษะการใช้ ภาษาอังกฤษ ในการสื่อสารและการทำงานเพื่อเป็นการพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาในแต่ละประเทศ เข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่มีประสิทธิภาพ ศักยภาพ และมีเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการเป็น ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (สำนักงานเลขาธิการอาเซียน, 2550, น.11)

1.2 การพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

เนื่องจากในปี พ.ศ.2558 ประเทศสมาชิกอาเซียนได้รวมตัวกันเป็นประชาคม อาเซียน ซึ่งในด้าน โครงสร้างประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ประเทศไทยได้รับมอบหมายจากประเทศ สมาชิกอาเซียนให้เป็นศูนย์กลางทางการศึกษาอาชีวศึกษาอาเซียน โดยมีหน้าที่ในการผลิตและ

พัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาให้มีปริมาณที่เพียงพอ และมีคุณภาพตามมาตรฐานสากล เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงานในภูมิภาคอาเซียน ดังนั้นรัฐบาลจึงได้ทำการปฏิรูปการศึกษาอาชีวศึกษาด้วยการกำหนดนโยบายเร่งด่วนรวม 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการพัฒนาหลักสูตรอาชีวศึกษา 2) ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอน 3) ด้านการผลิตและการพัฒนาครู 4) ด้านการผลิตและการพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา 5) ด้านการจัดสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษา และ 6) ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้(สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2560, น.20) ซึ่งหลักในการปฏิรูปการศึกษาอาชีวศึกษาดังกล่าวมีสาระสำคัญดังนี้

1.2.1 ด้านการพัฒนาหลักสูตร รัฐบาลกำหนดให้มีการปฏิรูปเนื้อหาหลักสูตรอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม ซึ่งในการพัฒนาหลักสูตรนั้น ควรเปิดโอกาสให้นักวิชาการทางอาชีวศึกษาและผู้เชี่ยวชาญของสถานประกอบการ ทั้งภาครัฐ เอกชน และบุคคลในชุมชนเข้ามีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ และพัฒนาหลักสูตรวิชาชีพ เพื่อให้เนื้อหาของหลักสูตรมีความเป็นพลวัต สอดรับกับความก้าวหน้าของภาคอุตสาหกรรม และการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยเนื้อหาของหลักสูตรเน้นให้ผู้เรียนรู้จักการคิดวิเคราะห์ มีความกระชับ เนื้อหาของแต่ละหน่วยการเรียนรู้ไม่มีความซับซ้อน เพื่อเป็นการลดเวลาเรียนในห้องเรียน และเพิ่มเวลาการเรียนรู้นอกห้องเรียน ด้วยการจัดโปรแกรมการศึกษาส่งเสริมบุคลิกภาพให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกและมีประสบการณ์ในการทำงานทางด้านทักษะปฏิบัติโดยให้ผู้เรียนเลือกศึกษา และฝึกปฏิบัติตามที่ผู้เรียนสนใจและมีความถนัด เช่น การฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ การแสดงละคร การแสดงดนตรี การประดิษฐ์ชิ้นงาน การฝึกการเป็นพิธีกร เป็นต้น ซึ่งหลักสูตรดังกล่าวจะเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ทางด้านการใช้ชวามปัญญา ทักษะปฏิบัติทางกาย และมีค่านิยมที่ดีในสังคมทางการศึกษา และการทำงานเป็นทีม เมื่อเข้าสู่สังคมประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2560, น.23)

1.2.2 ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอน รัฐบาลกำหนดให้มีการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้โดยเน้นการใช้ระบบการเรียนการสอนแบบทวิภาคี ซึ่งเป็นการสร้างความร่วมมือทางการศึกษาอาชีวศึกษาระหว่างสถาบันอาชีวศึกษากับสถานประกอบการ โดยสถาบันอาชีวศึกษาจะจัดโปรแกรมการศึกษาในช่วงเวลาเรียนให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาได้รับการฝึกประสบการณ์วิชาชีพเฉพาะทางในสถานประกอบการ อย่างน้อย 1 ภาคการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาได้รับประสบการณ์จริงในการทำงาน และมีโอกาสประยุกต์ใช้ความรู้ทางวิชาการ และทักษะทางวิชาชีพ รวมถึง การรู้จักการใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือและสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสารสมัยใหม่ โดยผู้เรียนจะได้รับรายได้ระหว่างการฝึกงาน ซึ่งเป็นการส่งเสริมโอกาสให้

ผู้เรียนอาชีวศึกษาเห็นช่องทางในการทำงาน และได้งานทำเมื่อสำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2560, น.23-24)

1.2.3 ด้านการผลิตและการพัฒนาครูอาชีวศึกษา ประยุทธ์ จันทร์โอชา (2559, น.18) กล่าวว่า ในการผลิตและการพัฒนาครูอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพสังคมประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน นั้น หน่วยงานที่รับผิดชอบ ต้องเน้นการผลิตและพัฒนาครูที่มีคุณลักษณะสำคัญ 5 ประการดังนี้

- 1) ครูต้องมีบุคลิกดี
- 2) ครูต้องมีความรู้ดีในเนื้อหาที่สอนและมีเทคนิคการสอนที่ดี
- 3) ครูต้องมีทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อใช้ในการสอนการทำงาน และการติดต่อสื่อสาร
- 4) ครูต้องมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ในเรื่องเดียวกัน ด้วยการพูดให้ผู้เรียนเข้าใจได้ภายใน 60 30 10 หรือ 5 นาที
- 5) ครูต้องมีจิตวิญญาณของความเป็นครู ด้วยการทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี และมีความมุ่งมั่นทำให้ศิษย์ของตนสำเร็จการศึกษาอย่างมีคุณภาพ โดยให้ผู้เรียนมีทั้งความรู้ ทักษะ และเจตพิสัยที่ดี ในการดำเนินชีวิตประจำวัน เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคมทางการศึกษาและการทำงาน

การผลิตครูให้มีคุณลักษณะดังกล่าว รัฐบาลจึงมีนโยบายให้พัฒนากระบวนการผลิตครู ด้วยการให้สถาบันการผลิตครูพิจารณาคัดสรรคนเก่ง คนดี ให้เข้ามาเป็นครูอาชีวศึกษา โดยรัฐบาลจะสนับสนุนให้ทุนยืมการศึกษาในระดับอุดมศึกษา และให้ทุนเรียนฟรีในระดับปริญญาโท และปริญญาเอกในสาขาวิชาที่ขาดแคลน รวมถึงเปิดโอกาสให้บุคคลที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาชีพเฉพาะมาเป็นครูอาชีวศึกษา โดยรัฐบาลมอบหมายให้มหาวิทยาลัยราชภัฏที่มีการจัดการศึกษาในระบบปิดและมีความเป็นเลิศในด้านการผลิตครูเป็นแกนนำ ในการผลิตครูอาชีวศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2560, น.24) โดยเฉพาะการผลิตครูวิชาภาษาอังกฤษต้องผ่านการประเมินความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษให้ได้ตามกรอบมาตรฐานของสหภาพยุโรป (Common European Framework of Reference: CEFR) โดยกำหนดให้ครูสอนภาษาอังกฤษในระดับ ปวช. ต้องมีความสามารถทางภาษาอังกฤษตามกรอบ CEFR อยู่ในระดับ B2 (Upper Intermediate User) และครูสอนภาษาอังกฤษในระดับ ปวส. และปริญญาตรี ต้องมีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ C1 (Advanced User) หรือระดับ C2 (Proficient User) โดยมีสาระสำคัญดังนี้

กรอบเกณฑ์มาตรฐาน CEFR อย่างเป็นทางการของผู้ที่มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ C2 (Proficient) ซึ่งมีผลการสอบ 71-100 คะแนน จะมีความสามารถดังนี้

- 1) สามารถเข้าใจทุกเรื่องที่ฟัง และอ่านได้อย่างรวดเร็ว
- 2) สามารถสรุปคำพูดและแสดงความคิดเห็นหรือโต้แย้งได้อย่างเป็นธรรมชาติ
- 3) สามารถพูด ฟัง อ่าน เขียน หัวข้อทางวิทยาศาสตร์ ความรู้ทางวิชาการ และวิชาชีพได้

กรอบเกณฑ์มาตรฐาน CEFR อย่างเป็นทางการของผู้ที่มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ C1 (Advanced) ซึ่งมีผลการสอบ 61-70 คะแนน จะมีความสามารถดังนี้

- 1) สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทางสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพในด้าน วิชาการ และวิชาชีพ

2) สามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างเป็นธรรมชาติ โดยใช้เวลาไม่มากนัก

3) สามารถฟัง พูด อ่าน เขียน และเข้าใจโครงสร้างทางภาษาได้ดี ในเรื่องที่

ซับซ้อน

กรอบเกณฑ์มาตรฐาน CEFR อย่างเป็นทางการของผู้ที่มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ B2 (Upper Intermediate) ซึ่งมีผลการสอบ 51-60 คะแนน จะมีความสามารถดังนี้

- 1) สามารถเข้าใจและใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างยืดหยุ่นในด้าน วิชาการ และด้านวิชาชีพ

2) สามารถแสดงความคิดเห็นและใช้ถ้อยคำได้ดีตามโครงสร้างภาษา

- 3) สามารถฟัง พูด อ่าน เขียน เนื้อหา และเข้าใจโครงสร้างภาษาได้ดีในระดับ สังคมและชุมชน

สำหรับในด้านการพัฒนาครูนั้น สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ได้มอบหมายให้สำนักพัฒนาสมรรถนะครูและบุคลากรอาชีวศึกษาจัดทำ โครงการประเมินความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษของผู้สอนภาษาอังกฤษ ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในปี พ.ศ.2559 ด้วยการใช้แบบทดสอบมาตรฐานตามกรอบของ CEFR เพื่อวัดระดับความรู้ของผู้สอนภาษาอังกฤษจำนวน 1,139 คน การวัดความรู้ทางภาษาอังกฤษดังกล่าว เป็นการทดสอบประเมินความรู้ความสามารถทักษะด้านการฟัง ตามกรอบ CEFR ในระบบเครือข่ายออนไลน์ ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ต ผลการทดสอบประเมินความสามารถพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษามีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ Proficient หรือ C2 (71-100 คะแนน) มีจำนวน 0 คน ระดับ Advanced หรือ C1 (61-70 คะแนน) มีจำนวน 2 คน ระดับ Upper Intermediate หรือ B2 มีจำนวน 46 คน ระดับ

Intermediate หรือระดับ B1 (41-50 คะแนน) มีจำนวน 226 คน ระดับ Basic หรือ A2 มีจำนวน 632 คน ระดับ Beginner หรือ A1 มีจำนวน 224 คน และระดับต่ำกว่า A1 มีจำนวน 9 คน โดยผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีผลการประเมินความสามารถอยู่ในระดับ B1 A2 A1 และต่ำกว่า A1 สำนักพัฒนาสมรรถนะครูและบุคลากรอาชีวศึกษากำหนดให้ผู้สอนภาษาอังกฤษดังกล่าว เข้ารับการฝึกอบรมพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและเทคนิคการสอนในช่วงเวลาปิดภาคเรียน ในโครงการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2560 โดยใช้ชื่อหลักสูตรว่า Core Trainer และหลักสูตร Boot Camp ซึ่งหลักสูตรดังกล่าว สำนักพัฒนาสมรรถนะครูและบุคลากรอาชีวศึกษามีนโยบายสรรหาผู้สอนเจ้าของภาษา และผู้สอนที่เกษียณอายุราชการ ที่มีจิตอาสาและมีสุขภาพดี ซึ่งมีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษตามเกณฑ์ของ CEFR ให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงในการอบรมพัฒนาทักษะความสามารถทางภาษาอังกฤษและเทคนิคการสอนแก่ผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีผลการประเมินอยู่ในระดับ B1 A2 A1 และต่ำกว่า A1 (สำนักพัฒนาสมรรถนะครู และบุคลากรอาชีวศึกษา, 2559, น.8)

1.2.4 ด้านการผลิตและการพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา ประยุทธ์ จันทร์โอชา (2559, น.17) กล่าวว่า ในการผลิตและการพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา เข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนั้น หน่วยงานที่รับผิดชอบต้องเน้นการผลิตและพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษาให้คุณลักษณะที่พึงประสงค์ 6 ประการ กล่าวคือ

- 1) มีความรู้ทางด้านวิชาการและวิชาชีพทางด้านอาชีวศึกษา
- 2) มีทักษะด้านการคิดวิเคราะห์ และรู้จักการแก้ปัญหาการทำงานอย่างมีเหตุผล
- 3) มีทักษะด้านความคิดสร้างสรรค์ในการผลิตและพัฒนานวัตกรรมใหม่ๆ
- 4) มีทักษะด้านภาวะผู้นำ รู้จักการทำงานเป็นทีม และความรับผิดชอบ
- 5) มีทักษะด้านการใช้ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการติดต่อสื่อสาร และรู้เท่าทันสื่อ
- 6) มีความซื่อสัตย์ มีวินัย คุณธรรม จริยธรรม และวัฒนธรรม (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2560, น.25)

การผลิตผู้เรียนอาชีวศึกษาให้มีคุณลักษณะดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) มีนโยบายพัฒนากระบวนการผลิตผู้เรียนอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และยุทธศาสตร์ของชาติ สอศ. จึงกำหนดให้มีการจัดทำแผนพัฒนาอาชีวศึกษาพิเศษ (2560-2564) ขึ้น เพื่อผลิตกำลังคนอาชีวศึกษาเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

โดยคำนึงถึงความเจริญก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรม ด้านเศรษฐกิจ ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร ซึ่งแผนพัฒนาอาชีวศึกษาพิเศษดังกล่าว ประกอบด้วยนโยบายสำคัญดังนี้

1) นโยบายการเพิ่มสัดส่วนผู้เรียนอาชีวศึกษา รัฐบาลมีนโยบายในการสร้างทัศนคติ และค่านิยมในเชิงบวกทางสังคมการศึกษาอาชีวศึกษา โดยกำหนดคำขวัญการศึกษาทางอาชีวศึกษา ว่า “อาชีวศึกษาสร้างชาติ ผู้เรียนอาชีวศึกษาคือผู้ทรงคุณค่าของสังคม” เพื่อจูงใจให้ผู้เรียน ผู้ปกครอง และประชาชนทั่วไปเห็นคุณค่าของการศึกษา และการประกอบวิชาชีพทางอาชีวศึกษา เพื่อความเจริญก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจ

2) นโยบายการเปิดหลักสูตรการศึกษาอาชีวศึกษาเป็นภาคภาษาอังกฤษ ด้วยการเปิด โอกาสให้สถาบันอาชีวศึกษา ทั้งภาครัฐและเอกชนที่มีความพร้อม สามารถจัดการศึกษาอาชีวศึกษา เป็นภาคภาษาอังกฤษได้ ได้แก่หลักสูตร English program, Mini English program, Bilingual program และ Common program โดยให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาสามารถเลือกศึกษาในหลักสูตรใด หลักสูตรหนึ่งได้ตามความต้องการและความถนัดของผู้เรียน

3) นโยบายการให้กู้ยืมทุนเพื่อการศึกษา (กยศ.) ด้วยการเปิดโอกาสให้ผู้เรียน อาชีวศึกษาทุกระดับ ที่ศึกษาในสาขาวิชาที่ขาดแคลน แต่ประสบปัญหาด้านค่าเล่าเรียน และค่า ครองชีพในการศึกษา ได้รับทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา ได้แก่สาขาวิชาช่างเทคนิคระบบขนส่งทางราง สาขาวิชาการไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ สาขาวิชาอุตสาหกรรมยานยนต์และการผลิตชิ้นส่วน สาขาวิชาช่างซ่อมบำรุงอากาศยาน สาขาวิชาโลจิสติกส์ และสาขาวิชาการตรวจสอบแบบไม่ทำลาย (สินค้ำ) เป็นต้น

4) นโยบายการให้ทุนการศึกษา ในระดับอุดมศึกษา รัฐบาลมีนโยบายให้สถาบัน อาชีวศึกษาไทยทั้งภาครัฐและเอกชนทำข้อตกลงร่วมกัน (MOU) ระหว่างสถาบันอาชีวศึกษาไทย กับสถาบันอาชีวศึกษาในต่างประเทศ ได้แก่ การทำข้อตกลงร่วมกันระหว่างไทย-ญี่ปุ่น ไทย-จีน ไทย-เกาหลีใต้ ไทย-เยอรมนี ไทย-สิงคโปร์ เพื่อเป็นการสนับสนุนการศึกษาอาชีวศึกษาในด้านการ แลกเปลี่ยนให้ทุนการศึกษาอาชีวศึกษา และการฝึกอบรมประสบการณ์วิชาชีพในสถาน ประกอบการ การแลกเปลี่ยนผู้เรียน ผู้สอน ผู้เชี่ยวชาญวิชาชีพ และบุคลากรทางอาชีวศึกษา เป็นต้น

5) นโยบายการส่งเสริมคนดี คนเก่ง ด้านอาชีวศึกษาเข้ารับการฝึกอบรม และทำงานใน สถานประกอบการ เพื่อผลิตกำลังคนอาชีวศึกษาให้เป็นผู้ประกอบการใหม่ โดยเปิดโอกาสให้ ผู้เรียนอาชีวศึกษาทุกระดับได้ใช้หาวิธีปัญหา และทักษะปฏิบัติในการวางแผน ประยุกต์การทำงาน เพื่อสร้างสรรค์สิ่งประดิษฐ์ หรือนวัตกรรมใหม่ๆ รวมถึงการจัดให้มีการทดลองใช้ และทำการวิจัย ผลการผลิต ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของสถาบันอาชีวศึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญสาขาวิชาชีพในสถาน ประกอบการ

6) นโยบาย การให้บริการการศึกษาอาชีวศึกษานอกระบบ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ด้อยโอกาสหรือประชาชนทั่วไปได้รับการศึกษาอาชีวศึกษา และการฝึกอบรมวิชาชีพทั้งระยะสั้นและระยะยาว ซึ่งเป็นการให้การศึกษาทางวิชาชีพตามความพร้อม และความถนัดของผู้เรียนเพื่อให้บุคคลดังกล่าว มีโอกาสได้รับการศึกษา มีงานทำ และมีรายได้สำหรับเลี้ยงชีพตนเองและช่วยเหลือครอบครัว ทำให้ประชาชนกลุ่มดังกล่าวไม่เป็นภาระของสังคม และประเทศชาติทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

7) นโยบายการจัดตั้งศูนย์ประสานงานการผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา (พ.ศ. 2560-2564) เพื่อให้เป็นศูนย์เฉพาะทางในการให้ข้อมูล การเปิดหลักสูตรการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้แรงงาน การให้บริการในเขตพื้นที่การศึกษา การคัดเลือกแบบเรียน การเตรียมความพร้อมของผู้สอนอาชีวศึกษา ครูฝึกในสถานประกอบการ ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะในสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลน และ แนวทางการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษา สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐาน CEFR เพื่อให้สอดคล้องตามกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี พ.ศ.2560-2579 (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2560, น.42)

สำหรับการพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา สอศ. (2560) ได้กำหนดนโยบายที่สอดคล้องกับนโยบายของชาติ เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาเป็นกำลังคนที่เข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างมีประสิทธิภาพ นโยบายที่สำคัญคือ

1) การจัดโปรแกรมการเรียนเสริมวิชาภาษาอังกฤษในสาขาวิชาชีพเฉพาะ ให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษาและจัดให้ผู้เรียนได้เข้ารับการทดสอบวัดความรู้ความสามารถหลังสำเร็จการศึกษา โดยผู้ที่สอบผ่านจะได้รับใบรับรองผ่านการทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐานของ CEFR กล่าวคือ ผู้ที่สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษา ระดับ ปวช.3 ต้องสอบผ่านการประเมินความสามารถอยู่ในระดับ B1 หรือระดับกลาง (Intermediate) มีคะแนนสอบระหว่าง 41-50 จาก 100 คะแนน ส่วนผู้ที่สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษาระดับ ปวส.2 และ ปริญญาตรี ต้องสอบผ่านการประเมินความสามารถอยู่ในระดับ B2 หรือระดับกลางถึงสูง (Upper Intermediate) มีคะแนนสอบระหว่าง 51-60 จาก 100 คะแนน (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2560, น.12)

2) การจัดโปรแกรมฝึกอบรมประสบการณ์วิชาชีพเฉพาะให้แก่ผู้เรียนอาชีวศึกษาในภาคเรียนสุดท้ายเป็นเวลา 1 ภาคการศึกษาหรือไม่น้อยกว่า 320 ชั่วโมง โดยให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาได้ฝึกการทำงานจริงในสถานประกอบการ เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะเกี่ยวกับกระบวนการทำงาน การใช้ อุปกรณ์ เครื่องมือ การติดต่อสื่อสารกับบุคคล และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถานประกอบการ ซึ่งผู้เรียนที่ได้เข้าฝึกอบรมประสบการณ์วิชาชีพดังกล่าว จะ

ได้รับรายได้ระหว่างการศึกษาและได้ใบรับรองการผ่านงานจากสถานประกอบการ ทำให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษา เห็นช่องทางการหางานทำ และมีรายได้ภายหลังสำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2557, น.19)

3) การจัดโปรแกรมส่งเสริมความรู้ทางวิชาการ และทักษะทางวิชาชีพให้แก่ผู้เรียนอาชีวศึกษาทุกคน ได้ฝึกใช้ทักษะความรู้ปัญญาในการทำงานในสาขาวิชาที่ตนศึกษา โดยสถาบันอาชีวศึกษาจะจัดโครงการจิตอาสาเพื่อประชาชน ด้วยการใช้กระบวนการกลุ่มให้ผู้เรียนอาชีวศึกษา ได้ใช้ความรู้ความสามารถในการวางแผนการทำงาน การลงมือปฏิบัติและการเผชิญปัญหาสภาพจริงในการทำงาน การประเมินผลงานของโครงการ และการให้ข้อเสนอแนะสำหรับการปรับปรุงการทำงานในคราวต่อไป โครงการดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมทักษะชีวิตในการทำงานปลูกฝังค่านิยมและจิตสำนึกให้ผู้เรียนมีวัฒนธรรม คุณธรรม จริยธรรม รู้จักเสียสละ และมีระเบียบวินัยในการทำงาน และเพื่อให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาเป็นพลเมืองไทย และเป็นพลโลกที่มีประสิทธิภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2557, น.23)

4) การจัดโปรแกรมให้ผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษา ได้เข้ารับการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ เพื่อวัดระดับความรู้ทางวิชาการ ทักษะทางวิชาชีพ และทัศนคติในการทำงาน โดยผู้ที่สอบผ่านจะได้รับใบรับรองระดับความรู้ และทักษะฝีมือในการทำงาน ซึ่งมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับ 1 หมายถึง ผู้ที่มีฝีมือในการทำงานขั้นพื้นฐานสามารถทำงานได้ตามคำแนะนำของหัวหน้า ระดับ 2 หมายถึงผู้ที่มีฝีมือในการทำงานระดับกลางสามารถทำงานได้ด้วยความรู้และทักษะของตนเอง รวมถึงสามารถให้คำแนะนำผู้ได้บังคับบัญชาได้ ส่วนระดับ 3 หมายถึง ผู้ที่มีฝีมือในการทำงานระดับสูง สามารถวิเคราะห์ วินิจฉัย และนำความรู้และทักษะมาประยุกต์ใช้กับเทคโนโลยีใหม่ๆ ได้ ซึ่งใบรับรองระดับฝีมือแรงงานดังกล่าว จะมีผลต่อตำแหน่งการทำงาน และอัตราค่าจ้างของแต่ละสาขาอาชีพในสถานประกอบการ ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมกำกับดูแลของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงาน และนโยบายของรัฐ (ศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ, 2558, น.7)

1.2.5 ด้านการผลิตและการพัฒนาสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษา เนื่องจากในปัจจุบันสถาบันอาชีวศึกษาต่างๆ ได้มีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมาใช้ในการบริหารจัดการสถานศึกษา ในด้านการบริหารงานวิชาการ ด้านการบริหารงานงบประมาณ ด้านการบริหารงานบุคลากร และด้านการบริหารงานทั่วไป และเชื่อมโยงระบบเครือข่ายภายในและภายนอกที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานทางการศึกษา รวมถึงการนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาต่างๆ ที่สำคัญคือ การนำสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ดังนั้น สถาบันอาชีวศึกษาจึงมีนโยบายในการผลิตและพัฒนาสื่อ ICT ให้มีความ

เสถียร ทันสมัยและไม่ซับซ้อน เพื่อให้สอดคล้องกับการเติบโตก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์ อุตสาหกรรม และระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยสถาบันอาชีวศึกษาได้จัดให้มีการขยาย โครงสร้างและสื่อ ICT เพื่อการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ให้แก่ผู้สอนและผู้เรียนทั้งภาครัฐ และเอกชน ได้แก่ Application Echo Hybrid และ Application Echo English ได้แก่การผลิตบทเรียน ภาษาอังกฤษอิเล็กทรอนิกส์ ในประเภทวิชาเกษตรกรรม คหกรรม อุตสาหกรรม ศิลปกรรม การ ประมง การบริหารธุรกิจโรงแรมและการท่องเที่ยว เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร การนวด แผนไทย และ อุตสาหกรรมสิ่งทอ รวมถึงการผลิตและการพัฒนาด้านการใช้งานโปรแกรม สำเร็จรูป เช่น Microsoft Word, Excel, PowerPoint, Access, Authorware, Toolbox, Pagemaker, In Design, Acrobat, Tell me more รวมถึง การผลิตและพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) และระบบการสอนผ่านเว็บไซต์ (WBI) เป็นต้น ซึ่งหลักการผลิตและการพัฒนาสื่อ ICT เพื่อ การศึกษานั้น สถาบันอาชีวศึกษาคำนึงถึงความเสถียร เป็นพลวัต (ทันสมัย) และไม่ซับซ้อน มี จำนวนเพียงพอต่อผู้เรียน และมีการอบรมผู้สอนภาษาอังกฤษให้มีความรู้ความเข้าใจในการใช้สื่อ ICT ก่อนนำไปใช้ (หน่วยศึกษานิเทศก์ สอศ., 2560) เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2560, น.27)

1.2.6 ด้านการวัดและประเมินผล สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กำหนดให้ผู้สอนภาษาอังกฤษทำการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนตามสภาพ จริงทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน ให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาชีพ ทั้งในด้านความรู้ ความจำ (พุทธิพิสัย) ด้านทักษะการทำงาน (ทักษะพิสัย) และด้านอารมณ์และความรู้สึก ในการ เรียนรู้ (จิตพิสัย) ซึ่งในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนอาชีวศึกษานั้น ควรมีทั้งผ่าน เกณฑ์การเลื่อนชั้นเรียน และไม่ผ่านเกณฑ์การเลื่อนชั้นเรียน นอกจากนี้ ผู้เรียนที่จะสำเร็จการศึกษา อาชีวศึกษาทุกคน ต้องผ่านการทดสอบการประเมินผลความรู้วิชาภาษาอังกฤษด้วยระบบ ICT ให้ ได้ตามกรอบมาตรฐานของ CEFR (Common European Frame of Reference) โดยผู้เรียนที่จะสำเร็จ การศึกษาอาชีวศึกษาระดับ ปวช.3 ต้องมีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ B1 (Intermediate) ส่วนระดับ ปวส.2 ต้องมีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ B2 (Upper Intermediate) (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2560, น.17-27) โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

กรอบเกณฑ์มาตรฐานของ CEFR อย่างเป็นทางการของผู้ที่มีความสามารถทาง ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ B1 หรือ ระดับ Intermediate ซึ่งมีผลคะแนนสอบระหว่าง 41-50 จาก 100 คะแนน จะมีความสามารถดังนี้

1. สามารถสื่อสารในเรื่องที่คุ้นเคย เกี่ยวกับสถานศึกษา สถานประกอบการ และ การท่องเที่ยวได้

2. สามารถเชื่อมโยงเรื่องที่ตนคุ้นเคย และมีความสนใจได้อย่างยืดหยุ่น

3. สามารถอธิบายเรื่องของแผนงาน ประสบการณ์ และการแสดงความคิดเห็น ประกอบเหตุผลได้

กรอบเกณฑ์มาตรฐานของ CEFR อย่างเป็นทางการของผู้ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ B2 หรือ ระดับ Upper Intermediate ซึ่งมีผลคะแนนสอบระหว่าง 51-60 จาก 100 คะแนน จะมีความสามารถดังนี้

1. สามารถสื่อสารในเรื่องเทคนิคทางวิชาชีพที่ซับซ้อนทั้งในด้านรูปธรรมและนามธรรมได้

2. สามารถสื่อสารในเรื่องเทคนิคทางวิชาชีพกับเจ้าของภาษาได้โดยยืดหยุ่น

3. สามารถอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ปัญหาที่พบในที่ทำงานและเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ ได้

สรุปได้ว่า การพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนให้มีประสิทธิภาพนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องทำการปฏิรูปการศึกษาอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับนโยบายของชาติ และคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงของสังคม ความเจริญก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรม ด้านเศรษฐกิจ และด้านการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยสถาบันอาชีวศึกษาซึ่งมีพันธกิจในการผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาตามนโยบายเร่งด่วนของชาติ รวม 6 ด้าน ได้แก่ **ด้านการพัฒนาหลักสูตร**ควรจัดทำเนื้อหาให้เป็นพลวัต เนื้อหาของหลักสูตรมีความกระชับ เน้นการให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์ เกี่ยวกับการทำงาน และรู้จักการปรับตัวเข้ากับสังคม โดยมีทั้งการเรียนรู้ทางวิชาชีพภายในห้องเรียนและการพัฒนาความรู้ทักษะและบุคลิกภาพด้วยการให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มนอกห้องเรียนตามความถนัดและความสนใจของตนเอง **ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอน** ควรเน้นให้มีการจัดการเรียนการสอนด้วยระบบทวิภาคี โดยให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาได้ศึกษาความรู้ทางวิชาการ และการฝึกทักษะทางวิชาชีพภายในสถาบันอาชีวศึกษา และจัดให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาเข้ารับการฝึกประสบการณ์ทางวิชาชีพจริง ภายในสถานประกอบการอย่างน้อย 1 ภาคการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ และทักษะในการทำงาน และการติดต่อสื่อสารกับบุคคลและหน่วยงานต่างๆ โดยสถานประกอบการจะให้รายได้เป็นค่าตอบแทนระหว่างการฝึกงาน ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการทำงาน และเห็นช่องทางในการได้งานทำ เมื่อสำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษา **ด้านการผลิตและการพัฒนาครู** รัฐบาลมอบหมายให้มหาวิทยาลัยราชภัฏที่มีความเป็นเลิศในการผลิตครู ให้ใช้วิธีคัดสรรคนเก่ง คนดี มีบุคลิกภาพดี มีทักษะการใช้ ICT ให้เข้ามาเป็นครู และการให้กู้ยืมทุนการศึกษาแก่ผู้เรียนครูในระดับอุดมศึกษา และให้ทุนเรียนฟรีแก่ครู

อาชีวศึกษาในสาขาวิชาชีพภาษาอังกฤษที่ขาดแคลน ได้พัฒนาความรู้ด้านวิชาชีพ ได้ศึกษาต่อในระดับปริญญาโท และปริญญาเอก นอกจากนี้ สอศ. มีโครงการจัดโปรแกรมฝึกอบรมพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ และเทคนิคการสอนแก่ผู้สอนภาษาอังกฤษในช่วงปิดภาคเรียนอย่างต่อเนื่อง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตและพัฒนาครูสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาให้มีความรู้ความสามารถตามกรอบของ CEFR โดยผู้สอนภาษาอังกฤษที่สอนผู้เรียนระดับ ปวช. ต้องมีความรู้ความสามารถตามกรอบของ CEFR อยู่ในระดับ B2 (Upper Intermediate) และผู้สอนภาษาอังกฤษที่สอนผู้เรียนระดับ ปวส. ต้องมีความรู้ความสามารถอยู่ในระดับ C1 (Advanced) หรือระดับ C2 (Proficient) ด้านการผลิตและการพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา สอศ. ได้มีจัดทำแผนพัฒนาอาชีวศึกษาพิเศษ (2560-2564) และการจัดตั้งศูนย์ประสานงานการผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาขึ้น เพื่อให้เป็นศูนย์เฉพาะทางในการให้บริการข้อมูล การจัดการเรียนการสอนทางอาชีวศึกษา ทั้งในระบบและนอกระบบ และระบบทวิภาคี โดยเน้นการผลิตและการพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษาให้มีทักษะด้านการคิดวิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ การใช้ภาษาต่างประเทศ และการใช้สื่อ ICT เพื่อการสื่อสาร การเป็นผู้นำ รู้จักรับผิดชอบ มีจิตอาสา มีวินัย คุณธรรม จริยธรรม และวัฒนธรรม ซึ่งการผลิตและพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษาให้มีคุณลักษณะ ดังกล่าว สอศ. มีนโยบายให้สถาบันอาชีวศึกษาเพิ่มสัดส่วนผู้เรียนอาชีวศึกษา ด้วยการสร้างทัศนคติและค่านิยมในเชิงบวกโดยใช้คำขวัญว่า อาชีวศึกษาสร้างชาติ ผู้เรียนอาชีวศึกษาคือผู้ทรงคุณค่าทางสังคม โดยให้สถาบันอาชีวศึกษาสามารถเปิดหลักสูตรการศึกษา เป็นภาคภาษาอังกฤษได้ตามความพร้อมของสถาบันอาชีวศึกษา และความต้องการของผู้เรียน โดยเน้นให้มีการจัดการศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพเป็นภาคภาษาอังกฤษด้วยการใช้ระบบทวิภาคี ด้านหลักสูตรการเรียนการสอนและการฝึกอบรมวิชาชีพให้มีทั้งหลักสูตรระยะสั้นและระยะยาว โดยอาศัยความร่วมมือจากสถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการทั้งภาครัฐและภาคเอกชนทั้งภายในและต่างประเทศ ผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษาซึ่งสอบวัดความรู้ทางภาษาอังกฤษได้ตามเกณฑ์ของกรอบ CEFR จะได้รับใบรับรองผ่านมาตรฐานการทดสอบความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษตามเกณฑ์และระดับคะแนนที่สอบได้ ส่วนผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษาที่สอบผ่านได้ตามเกณฑ์ของมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ จะได้รับใบรับรองความรู้ทางวิชาการและทักษะทางวิชาชีพตามเกณฑ์ และระดับคะแนนที่สอบได้ ทั้งนี้เพื่อผลิตและพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษาให้มีความรู้ความสามารถทางวิชาการและทักษะทางวิชาชีพเป็นไปตามมาตรฐานสากล เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคมทางการศึกษาและการทำงานสนองความต้องการตลาดแรงงานภายในประเทศและภูมิภาคอาเซียน ด้านการผลิตและการพัฒนาสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT) เพื่อการศึกษา สถาบันอาชีวศึกษามีนโยบายผลิตและพัฒนาสื่อ ICT ที่ทันสมัย มีความเสถียร และมีจำนวนที่เพียงพอกับสถาบันอาชีวศึกษา และจำนวนผู้เรียน เพื่อ

นำมาใช้ในการบริหารจัดการศึกษา และจัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาต่างๆ โดยเฉพาะการผลิตและพัฒนาสื่อ ICT เป็นบทเรียนภาษาอังกฤษอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาคภาษาอังกฤษในประเภทวิชา เกษตรกรรม คหกรรม ศิลปกรรม การประมง ธุรกิจการโรงแรม และการท่องเที่ยว การวางแผนไทย และ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นต้น ด้านการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ สอศ. กำหนดให้ผู้สอนในสถาบันอาชีวศึกษาทำการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน ตามสภาพจริงด้วยวิธีที่หลากหลาย เช่น การทดสอบการปฏิบัติกิจกรรม แฟ้มงาน โดยให้มีการวัดและประเมินผลทั้งในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย โดยแบ่งออกเป็น 3 ช่วง คือ การวัดและประเมินผล ก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน ซึ่งเกณฑ์การตัดสินผลการเรียนนั้น ให้มีทั้งผู้เรียนที่สอบผ่าน และสอบไม่ผ่านการประเมินผลการเรียนรู้ สำหรับการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและด้านวิชาชีพนั้น ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในระดับ ปวช.3 ต้องผ่านการทดสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษให้ได้ตามกรอบ CEFR อยู่ในระดับ B1 หรือระดับ Intermediate ส่วนระดับ ปวส.2 หรือปริญญาตรีต้องผ่านการทดสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษให้ได้ตามกรอบ CEFR อยู่ใน B2 หรือ Upper Intermediate ซึ่งนโยบายการพัฒนากำลังคนทางอาชีวศึกษาดังกล่าว มีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตผู้สำเร็จการศึกษาทางอาชีวศึกษาประเภทวิชาและสาขาวิชาต่างๆ ให้มีปริมาณที่เพียงพอ และมีคุณภาพทั้งทางด้านวิชาการและวิชาชีพ รวมถึงมีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษเป็นไปตามเกณฑ์ของมาตรฐานสากล CEFR ซึ่งสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานภายในประเทศและภูมิภาคอาเซียน

2. การจัดการศึกษาอาชีวศึกษา

การจัดการศึกษาอาชีวศึกษาให้ประสบความสำเร็จ สอดคล้องกับการเป็นประชาคมอาเซียน เพื่อให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาเข้าสู่โครงสร้างประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีความสามารถในการประกอบอาชีพ และใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการทำงานได้ ผู้บริหาร ผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องมีความจำเป็นต้องศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี โครงสร้างการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา และการจัดการศึกษาภาษาอังกฤษทางอาชีวศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพสังคมดังกล่าว สามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

2.1 หลักการ แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา

หลักการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษาและสรุปแนวคิดของนักการศึกษา ทั้งในและต่างประเทศรวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้ให้ความหมายของการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา แนวคิด ทฤษฎีการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาไว้ดังนี้

2.1.1 ความหมายของการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาแตกต่างกันไปตามทัศนะ สภาพทางสังคม และเศรษฐกิจดังนี้

วิเวก ปางพุฒิพงษ์ (2545, น.1) กล่าวว่า การจัดการศึกษาอาชีวศึกษาเป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่มุ่งให้การจัดการศึกษาและการฝึกอบรมกำลังคนในระดับต่างๆ ตามความต้องการของท้องถิ่นและสังคม การศึกษาวิชาชีพนี้อาจดำเนินการได้ในระบบโรงเรียน กล่าวคือ มีหลักสูตร การกำหนดเวลาศึกษาอบรมที่แน่นอน และการดำเนินการนอกโรงเรียน เช่น การฝึกงาน วิชาชีพจากพ่อแม่ ใน โรงงาน และ การศึกษาอบรมจากศูนย์ส่งเสริมของหน่วยงานราชการและเอกชน

ภิญโญ สาร (2546, น.331) กล่าวว่า การจัดการศึกษาอาชีวศึกษา หมายถึง การศึกษาวิชาชีพที่จะไปประกอบอาชีพทุกชนิดเพื่อการดำรงชีวิต โดยมีโรงเรียนหรือสถานศึกษา มี ผู้สอน ผู้ฝึก ผู้สนับสนุน และ ผู้ควบคุมการศึกษาให้ตรงกับความต้องการของสังคม และ ตลาดแรงงาน

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2548, น. 899) ได้ให้ความหมายของการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาว่า เป็นการให้การศึกษา หรือการฝึกอบรมบุคคลเพื่อการประกอบอาชีพ

เมธี ปิณฑานนท์ (2548, น.48) ได้ให้ความหมายของการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาว่า เป็นการศึกษา เพื่อเตรียมบุคลากรด้านฝีมือ ระดับคุณวุฒิที่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี สำหรับอาชีพหนึ่ง หรือกลุ่มอาชีพช่างงานต่างๆ การอาชีวศึกษาตามปกติจัดขึ้นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอนุปริญญา ซึ่งต้องให้มีการศึกษาวิชาพื้นฐานทั่วไป วิชาทฤษฎีสัมพันธ์ และการฝึกภาคปฏิบัติ เพื่อพัฒนาฝีมือที่ต้องการสำหรับอาชีพหนึ่งๆ สัดส่วนของการฝึกวิชาชีพต่างๆ จะแตกต่างกันไป แต่ต้องเน้นการฝึกภาคปฏิบัติ

ธีรวุฒิ บุญยโสภณ (2549, น.5) กล่าวว่า การจัดการศึกษาอาชีวศึกษา หมายถึง การจัดการศึกษาเพื่อเตรียมทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพสำหรับอาชีพหนึ่งๆ โดยจัดเป็น กระบวนการศึกษาที่มุ่งพัฒนาและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลให้มีความรู้ในด้านอาชีพที่สั

ความชำนาญด้านทักษะพิสัย และด้านเจตพิสัยที่ดี เพื่อให้สามารถประกอบอาชีพที่ตนเองเลือกได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กฤษมันต์ วัฒนาณรงค์ (2550, น.2) กล่าวว่า การจัดการศึกษาอาชีวศึกษา หมายถึง โปรแกรมการศึกษาที่จัดขึ้นเพื่อเตรียมให้คน ได้มีงานทำทั้งที่ ได้รับค่าจ้างและไม่มีค่าจ้างให้เหมาะสมกับตำแหน่งงาน ไม่มุ่งหวังเพื่อได้ปริญญา หรือวุฒิที่สูงขึ้นอย่างเดียว

วีรพันธ์ สิทธิพงษ์ (2550, น.49) กล่าวว่า การจัดการศึกษาอาชีวศึกษา หมายถึง องค์กรที่มุ่งมั่นในการบริหารจัดการอาชีวศึกษาสู่ความเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ โดยจัดให้สถานศึกษาเป็นสถาบันอาชีวศึกษาให้ป็นศูนย์แห่งความสามัคคีที่เกื้อกูลทรัพยากรต่อกัน ให้เกิดความแข็งแกร่งในทุกสาขาอาชีพ เพื่อสร้างคุณภาพในการผลิตกำลังคน ตั้งแต่ระดับกึ่งฝีมือ ระดับฝีมือ ระดับเทคนิค และระดับเทคโนโลยีให้มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล สอดคล้องกับสภาพ เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ความก้าวหน้าของเทคโนโลยี สนองความต้องการของตลาดแรงงาน และประกอบอาชีพอิสระได้

หาญยงค์ หอสุขศิริ (2550, น.11) กล่าวว่า การจัดการศึกษาอาชีวศึกษาเป็นการศึกษาและการฝึกอบรมมุ่งเน้นทางด้านวิชาชีพ โดยจัดขึ้นในสถานศึกษาหรือสถานประกอบการ เพื่อมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะไปประกอบอาชีพต่อไป

พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา (2551, น.2) มาตรา 4 ให้ความหมายของการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาว่า เป็นกระบวนการศึกษาเพื่อผลิตและพัฒนาากำลังคนในด้านวิชาชีพ ระดับฝีมือ ระดับเทคนิค และระดับเทคโนโลยี รวมถึงการฝึกอบรมวิชาชีพ ทั้งระยะสั้น ระยะยาวในสถาบันอาชีวศึกษา และสถานประกอบการ เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะและคุณภาพตรงตามมาตรฐานการอาชีวศึกษา รูปแบบการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา และการฝึกอบรมวิชาชีพ ให้จัดได้ โดยรูปแบบ การศึกษาในระบบ นอกกระบบ และระบบทวิภาคี หลักสูตรให้จัดได้ทั้งหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการ

สำหรับความหมายของ การจัดการศึกษาอาชีวศึกษาในภาษาอังกฤษมีใช้กันหลายคำ ได้แก่ Career Education, Occupational Education, Vocational Education, Technical Education และ Technical and Vocational Education ซึ่งแต่ละคำนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

Career Education หมายถึง กระบวนการจัดการศึกษาวิชาชีพให้แก่ผู้เรียน ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา จนถึงระดับอุดมศึกษา และการศึกษาผู้ใหญ่ เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจ ได้

ฝึกฝน และประสบความสำเร็จในโลกของการทำงาน ในด้านการพัฒนาอาชีพ และการฝึกอาชีพให้
เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน (Chomsky, 1986, น.7)

Occupational Education หมายถึง โปรแกรมการศึกษาที่จัดขึ้นเพื่อฝึกอาชีพ
ให้กับผู้เรียนที่เรียนซ้ำ (Terrel, 1988, น.408)

Vocational Education หมายถึง โปรแกรมการศึกษาในระดับต่ำกว่าวิทยาลัย
ที่มุ่งฝึกอบรมบุคคลออกไปประกอบอาชีพ หรือพัฒนาแรงงานฝีมือที่มีงานทำอยู่แล้วให้เป็น
แรงงานฝีมือระดับสูงขึ้นไปแก่การศึกษาวิชาชีพ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม คหกรรม เกษตรกรรม
และช่างเทคนิค (Terrel, 1988, น.603)

Technical Education หมายถึง การศึกษาวิชาชีพที่เน้นการเรียนรู้ ด้านการ
ปฏิบัติการทางเทคนิค และการฝึกทักษะ ปกติสามารถจัดการศึกษาได้ในระดับที่สูงกว่ามัธยมศึกษา
ตอนปลาย แต่ไม่ถึงระดับปริญญา (Brooks, 1993, น.554)

Technical and Vocational Education หมายถึง การจัดการศึกษาวิชาชีพ
เฉพาะทาง ในระดับโรงเรียนมัธยมศึกษา หรือวิทยาลัยชุมชน และระดับสถาบันเทคนิค (Bailey,
2008, น.112)

สรุปได้ว่า หลักการ แนวคิดการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาหมายถึง การจัดการ
ศึกษาเพื่อผลิต และพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาให้มีความรู้ไปประกอบอาชีพ เฉพาะด้านในกลุ่ม
อาชีพต่างๆ เพื่อให้มีความสามารถด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และเจตพิสัย ในการทำงานโดยเน้นให้
มีความรู้ทางวิชาการ และทักษะเป็นเลิศทางวิชาชีพทางอาชีวศึกษา ระดับถึงฝีมือ ระดับฝีมือ ระดับ
เทคนิค และระดับเทคโนโลยีให้มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของ
สภาพสังคม เศรษฐกิจ ความก้าวหน้าของเทคโนโลยี เพื่อผลิตกำลังคนทางอาชีวศึกษาสนองความ
ต้องการของตลาดแรงงาน และสามารถประกอบอาชีพอิสระได้ โดยสถาบันอาชีวศึกษา สถาน
ประกอบการทั้งภาครัฐและเอกชน สามารถจัดการศึกษา และฝึกอบรมวิชาชีพได้ ทั้งในระยะสั้น
ระยะยาว โดยมีรูปแบบทั้งในระบบ นอกกระบบ และระบบทวิภาคี ซึ่งมีทั้งหลักสูตรระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และปริญญาตรีสาย
เทคโนโลยี ตามที่คณะกรรมการการอาชีวศึกษากำหนด

2.2.2 หลักการ แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาของชาติ

ตะวันตก

Professor Charles A Prosser and Quigley (1949) นักกฎหมายชาวตะวันตก ได้กำหนดแนวคิดหรือทฤษฎีการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติได้ในสภาพปัจจุบัน ทฤษฎีดังกล่าวได้รับการยอมรับอย่างมาก ว่าเป็นพื้นฐานสำหรับการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา ซึ่งต่อมา Professor Charles A Prosser ได้รับการยกย่องว่าเป็นบิดาแห่งอาชีวศึกษา เขาได้สรุปหลักการอาชีวศึกษา เพื่อการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา ไว้ 16 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสรุปสาระเป็นประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1) ข้อ 15 การจัดการอาชีวศึกษาที่มีประสิทธิภาพ ควรมีมาตรฐาน แต่มีความยืดหยุ่น ปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสมทางสภาพสังคม และ ข้อ 16 ต้องมีการสนับสนุนด้านงบประมาณที่เพียงพอ

2) ข้อ 13 การจัดการอาชีวศึกษาต้องสนองความต้องการของผู้เรียน และข้อ 12 สถานศึกษาต้องมีความพร้อม ทั้งด้านสาระความรู้ ช่วงเวลาการศึกษา และวิธีการจัดการเรียนการสอน

3) ข้อ 1 ประสิทธิภาพการจัดการศึกษา จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนอาชีวศึกษาได้ใช้เครื่องมือ เวลา วัสดุอุปกรณ์ และเรียนรู้ตามขั้นตอนการฝึกปฏิบัติ เป็นสภาพเดียวกับสถานประกอบการในปัจจุบัน

4) ข้อ 7 องค์ประกอบสำคัญของการจัดการอาชีวศึกษา คือ การจัดหาครูอาชีวศึกษา หรือผู้เชี่ยวชาญ ที่น่าเชื่อถือ มีทั้งความรู้ ทักษะปฏิบัติ และประสบการณ์ในการสื่อสาร ด้านการทำงานในทุกขั้นตอนในสาขาวิชาชีพนั้นๆ รวมถึง ข้อ 11 ผู้สอนและผู้เรียนมีการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และ ข้อ 14 ที่สำคัญการสอนต้องเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

5) ข้อ 2 การจัดการอาชีวศึกษาควรฝึกประสบการณ์เฉพาะให้แก่ผู้เรียนเป็นรายกลุ่ม และรายบุคคลบ่อยๆ เพื่อให้ปฏิบัติได้ถูกต้องตามขั้นตอนอย่างสัมพันธ์กัน ข้อ 4 และ ข้อ 6 การฝึกปฏิบัติงาน ควรให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีความคล่องแคล่วควบคู่กับทักษะทางการคิดเชิงปัญญา

6) ข้อ 3 5 8 และ 9 การจัดการอาชีวศึกษา ควรจัดให้ผู้เรียนได้เข้าฝึกทำงานในสภาพจริงให้ตรงกับความต้องการของผู้เรียน และตลาดแรงงาน ซึ่งได้ผลดีกว่าทำงานในสภาพจำลอง และ ข้อ 10 ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์สอบผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำของตำแหน่งนั้นๆ (สุติเทพ ศิริพิพัฒน์กุล, 2556, น.314)

Powell (1983) นักการศึกษาอาชีพศึกษาชาวตะวันตก ได้กล่าวถึง หลักการจัดการศึกษาอาชีพศึกษาไว้ 20 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสรุปสาระเป็นประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1) ข้อ 3 และ ข้อ 4 การจัดการศึกษาอาชีพศึกษา ต้องสอดคล้องกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ เทคโนโลยี และวุฒิภาวะของผู้เรียน ข้อ 1 ข้อ 2 และ ข้อ 5 เพื่อเตรียมบุคคลให้มีความรู้พื้นฐานที่จำเป็นออกไปทำงาน ที่สัมพันธ์กับอาชีพที่ทำตามที่แต่ละบุคคลปรารถนา

2) ข้อ 7 ข้อ 8 ข้อ 9 ข้อ 10 ข้อ 11 การจัดการศึกษาอาชีพศึกษาจะมีประสิทธิภาพสูง ถ้าจัดสภาพแวดล้อมให้ผู้เรียนแต่ละราย ได้รับการฝึก การทำงานเหมือนจริงในอาชีพเฉพาะด้าน หลายครั้ง โดยการสนับสนุนค่าใช้จ่ายต่อหัวจากภาครัฐ เพื่อฝึกนิสัยทักษะการทำงาน และพัฒนามันสมองอย่างเต็มที่แก่ผู้เรียน จึงไม่ควรสอนการปฏิบัติด้วยการทำงานแบบฝึกหัด หรือทำงานปลอม

3) ข้อ 12 ข้อ 13 ข้อ 14 การฝึกอบรมแต่ละอาชีพ ครูฝึกต้องมีประสบการณ์และความสามารถด้านการผลิตขั้นต่ำในระดับหนึ่ง ในการประยุกต์ทักษะ (ขบวนการทำงาน) ในการสอนอาชีพ เพื่อเพิ่มสมรรถนะของครูฝึก และรักษาตำแหน่งของตนไว้

4) ข้อ 15 ข้อ 16 ข้อ 17 การจัดเนื้อหาเฉพาะด้านแต่ละอาชีพ เนื้อหาการฝึกอบรมและการปฏิบัติ ควรมาจากแหล่งที่น่าเชื่อถือ มีคุณค่า สามารถบริการแก่สังคมที่ต้องการใช้ประโยชน์จริง

5) ข้อ 18 ผลของการจัดการศึกษาจะผันแปรตามคุณลักษณะพิเศษของครูฝึก วิธีสอน วัสดุ อุปกรณ์ ผู้เรียน และความสัมพันธ์ระหว่างครูฝึกกับผู้เรียน

6) ข้อ 19 ข้อ 20 ลักษณะการบริหารจัดการอาชีพศึกษาจะมีประสิทธิภาพเมื่อบริหารจัดการในลักษณะยืดหยุ่น ซึ่งได้ผลกว่าการมีมาตรการที่ตายตัว และผู้บริหารต้องสนับสนุนงบประมาณขั้นต่ำ เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายต่อรายหัว สำหรับวัสดุ อุปกรณ์ ในการฝึกปฏิบัติจริง (กฤษมันต์ วัฒนาณรงค์, 2554, น.148-149)

2.2.3 หลักการและแนวทางการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาของนักการศึกษาไทย

วีระพันธ์ ลิทธิพงษ์ (2551) ได้สรุปแนวทางการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาไว้ดังนี้ การอาชีวศึกษา หมายถึง การศึกษาที่มุ่งผลิตกำลังคนเข้าสู่ตลาดแรงงาน ตอบสนองการพัฒนาประเทศในภาคเศรษฐกิจ หลักการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา ต้องให้ผู้เรียนมีทั้งความรู้วิชาพื้นฐาน และวิชาชีพที่สัมพันธ์ และส่งเสริมกัน การจัดการศึกษาจึงมีทั้ง รูปแบบการให้การศึกษา และการฝึกอบรมวิชาชีพ โดยการให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาจบการศึกษาในระดับหนึ่ง และสามารถประกอบอาชีพ หรือศึกษาต่อได้ในสาขาวิชาชีพที่ตนสนใจและมีความถนัด การจัดการความรู้ทางอาชีวศึกษา และทักษะอาชีพ เน้นการสร้างความเป็นมนุษย์ มีจิตสำนึก กล้าคิด กล้าปฏิบัติ กล้าตัดสินใจ รับผิดชอบ และมีค่านิยมที่พึงามต่อการทำงาน รูปแบบการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาควรมีทั้ง ในระบบ นอกกระบบ และทวิภาคี มีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา และสถานประกอบการ ทั้งภายในและต่างประเทศ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ทางวิชาการ มีทักษะภาคปฏิบัติตามสภาพจริง เป็นการเอื้อโอกาสให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาได้งานทำหลังจบการศึกษา (วีระพันธ์ ลิทธิพงษ์, 2551, น.16)

พนิต เข้มทอง (2552) ได้เสนอแนวทางการจัดการอาชีวศึกษา ต้องเริ่มดำเนินการจัดการด้านนโยบายนับตั้งแต่ ผู้บริหาร ครู อาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้อง ต้องมีบทบาทในการถ่ายทอดความรู้ทั้งในด้านจุดประสงค์การศึกษา เนื้อหาสาระ ทักษะการปฏิบัติงาน และปลูกฝังผู้เรียนให้เป็นพลเมืองดี หมายถึง การจัดการศึกษาให้ผู้เรียนมีความรู้ในวิชาศึกษาทั่วไป และการจัดการศึกษาให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีความรู้ในการประกอบวิชาชีพเฉพาะด้าน วิธีการจัดให้ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานทั่วไป โดยจัดให้ผู้เรียนอาชีวศึกษา มีความรู้พื้นฐาน ในรายวิชาสามัญ เช่น วิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ สังคมศึกษา และพลานามัย เพื่อมุ่งหมายพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้อย่างกว้างขวาง อันเป็นความรู้และทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิต หรือศึกษาต่อ ได้แก่ ทักษะการคิดคำนวณ การคิด การตัดสินใจอย่างมีเหตุผล การรู้จักการติดต่อสื่อสารด้วยการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน การรู้จักการปรับตัวเข้ากับสังคมบ้าน สถานศึกษา และที่ทำงาน และการรู้จักการออกกำลังกาย รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ การป้องกันโรค และรู้จักการพักผ่อน ส่วนวิธีการจัดการศึกษาให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีความรู้ในการประกอบอาชีพเฉพาะด้านจึงจำเป็นต้องให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีความรู้ และทักษะเชิงปฏิบัติการ

โดยการจัดให้ผู้เรียนอาชีวศึกษา มีความรู้ทักษะเชิงปฏิบัติด้านกระบวนการทำงาน การใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ การใช้ช่วงเวลาเหมือนสถานประกอบการจริง มีการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ปลูกฝังการทำงานด้วยการจัดการทรัพยากรให้เหมาะสมกับชิ้นงาน และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร เพื่อส่งเสริมการศึกษา และการทำงานที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ให้ครอบคลุมกับหลักการ การศึกษาอิเล็กทรอนิกส์ การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ สังคม อิเล็กทรอนิกส์ และรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ (พนิต เข้มทอง, 2552, น.40-41)

2.2.4 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2545 และ พ.ศ.2553

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2545 และ พ.ศ.2553 ที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา ได้แก่ มาตรา 20 มาตรา 28 และมาตรา 34 วรรค 2 บัญญัติไว้ดังนี้

มาตรา 20 บัญญัติว่า การจัดการอาชีวศึกษา การฝึกอบรมวิชาชีพ ให้จัดใน สถานศึกษาของรัฐ สถานศึกษาของเอกชน สถานประกอบการ หรือโดยความร่วมมือระหว่าง สถานศึกษากับสถานประกอบการ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการอาชีวศึกษาและกฎหมาย ที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 28 หลักสูตรการศึกษาระดับต่าง ๆ ต้องมีลักษณะหลากหลาย ทั้งนี้ ให้ จัดตามความเหมาะสมของแต่ละระดับ โดยมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลให้เหมาะสมแก่วัย และ ศักยภาพด้านสาระของหลักสูตร ทั้งที่เป็นวิชาการ และวิชาชีพ ต้องมุ่งพัฒนาคนให้มีความสมดุล ทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม สำหรับหลักสูตร การศึกษาระดับอุดมศึกษาต้องมีความมุ่งหมายเฉพาะที่จะพัฒนาวิชาการ วิชาชีพชั้นสูงและการ ค้นคว้า วิจัย เพื่อพัฒนาองค์ความรู้และพัฒนาสังคม

มาตรา 34 วรรค 2 คณะกรรมการการอาชีวศึกษามีหน้าที่พิจารณาเสนอ นโยบาย แผนพัฒนา มาตรฐานและหลักสูตรการอาชีวศึกษาทุกระดับ ที่สอดคล้องกับความต้องการ ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และแผนการศึกษาแห่งชาติ การส่งเสริมประสานงาน การจัดการอาชีวศึกษาของรัฐและเอกชน การสนับสนุนทรัพยากร การติดตาม ตรวจสอบ และ

ประเมินผลการจัดการอาชีวศึกษา โดยคำนึงถึงคุณภาพและความเป็นเลิศทางวิชาชีพ (สุจิตรา ศรีถวิล, 2554, น.9, 11-12)

2.2.5 พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ.2551

พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ.2551 ที่เกี่ยวกับการจัดการอาชีวศึกษาที่สำคัญ ได้แก่ มาตรา 6 มาตรา 8 มาตรา 10 และ มาตรา 51 ซึ่งบัญญัติไว้ดังนี้

มาตรา 6 การจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพต้องเป็นการจัดการศึกษาในด้านวิชาชีพที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนการศึกษาแห่งชาติ เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนในด้านวิชาชีพระดับฝีมือ ระดับเทคนิค และระดับเทคโนโลยี รวมทั้งเป็นการยกระดับการศึกษาวิชาชีพให้สูงขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน โดยนำความรู้ในทางทฤษฎีอันเป็นสากลและภูมิปัญญาไทยมาพัฒนาผู้รับการศึกษาให้มีความรู้ความสามารถในทางปฏิบัติและมีสมรรถนะจนสามารถนำไปประกอบอาชีพในลักษณะผู้ปฏิบัติหรือประกอบอาชีพโดยอิสระได้

มาตรา 8 การจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพให้จัดได้ โดยมีรูปแบบดังต่อไปนี้

(1) การศึกษาในระบบ เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่เน้นการศึกษาในสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันเป็นหลัก โดยมีการกำหนดจุดมุ่งหมาย วิธีการศึกษา หลักสูตร ระยะเวลาการวัดและการประเมินผลที่เป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาที่แน่นอน

(2) การศึกษานอกระบบ เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่มีความยืดหยุ่นในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบ วิธีการศึกษา ระยะเวลา การวัดและการประเมินผลที่เป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษา โดยเนื้อหาและหลักสูตรจะต้องมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของบุคคลแต่ละกลุ่ม

(3) การศึกษาระบบทวิภาคี เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่เกิดจากข้อตกลงระหว่างสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันกับสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ ในเรื่องการจัดหลักสูตร การเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล โดยผู้เรียนใช้เวลาส่วนหนึ่งในสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบัน และเรียนภาคปฏิบัติในสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ และเพื่อประโยชน์ในการผลิตและพัฒนากำลังคน สถานศึกษาอาชีวศึกษา

หรือสถาบันสามารถจัดการศึกษาตามวรรคหนึ่งในหลายรูปแบบรวมกันก็ได้ ทั้งนี้ สถานศึกษา อาชีวศึกษาหรือสถาบันนั้นต้องมุ่งเน้นการจัดการศึกษาระบบทวิภาคีเป็นสำคัญ

มาตรา 10 เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามมาตรา 6 การจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพต้องคำนึงถึง

(1) การมีเอกภาพด้านนโยบายและมีความหลากหลายในทางปฏิบัติโดยมีการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปสู่สถานศึกษาอาชีวศึกษาและสถาบัน

(2) การศึกษาในด้านวิชาชีพสำหรับประชาชนวัยเรียนและวัยทำงานตามความถนัดและความสนใจอย่างทั่วถึงและต่อเนื่องจนถึงระดับปริญญาตรี

(3) การมีส่วนร่วมของชุมชน สังคม และสถานประกอบการในการกำหนดนโยบายการผลิตและพัฒนากำลังคน รวมทั้งการกำหนดมาตรฐานการอาชีวศึกษา

(4) การศึกษาที่มีความยืดหยุ่น หลากหลาย และมีระบบเทียบโอนผลการเรียน และระบบเทียบประสบการณ์การทำงานของบุคคลเพื่อเข้ารับการศึกษาก่อตั้งและการฝึกอบรมวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง

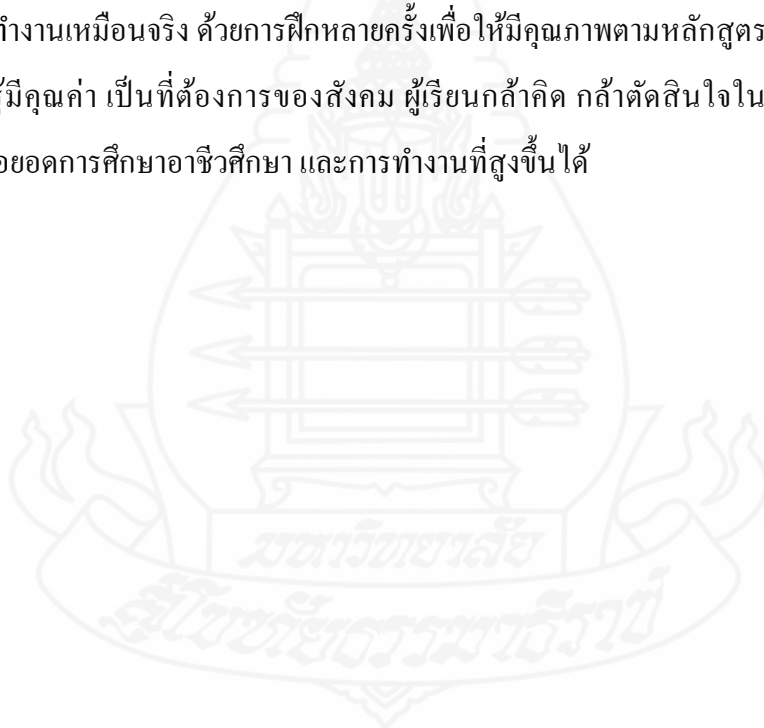
(5) การมีระบบจูงใจให้สถานประกอบการมีส่วนร่วมในการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ

(6) การระดมทรัพยากรทั้งจากภาครัฐและเอกชนในการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ โดยคำนึงถึงการประสานประโยชน์อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม

(7) การมีระบบการพัฒนาครูและคณาจารย์ของการอาชีวศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี

มาตรา 51 ในการจัดการศึกษาระบบทวิภาคีที่เป็นความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบัน และสถานประกอบการ ให้เป็นไปตามข้อตกลงระหว่างสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบัน และสถานประกอบการ (สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา, 2551, น.92-98)

ดังนั้นหลักการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา จึงเป็นการจัดการศึกษาให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาให้มีความรู้พื้นฐานในรายวิชาสามัญสัมพันธ์ทั่วไป และการฝึกอบรมวิชาชีพเฉพาะด้านในกลุ่มอาชีพต่างๆ ตามที่ผู้เรียนต้องการ และมีความถนัด หลักสูตรการศึกษามีทั้งระยะสั้นและระยะยาว ตั้งแต่ระดับ ปวช. ปวส. และปริญญาตรีสายเทคโนโลยี โดยจัดการศึกษาได้ในสถานอาชีวศึกษา สถานประกอบการ บุคคล หรือชุมชนท้องถิ่น รูปแบบการศึกษามีทั้งในระบบ นอก ระบบ และ ระบบทวิภาคี โดยความร่วมมือของภาครัฐและเอกชน เน้นการบริหารจัดการศึกษาแบบยืดหยุ่น คำนึงถึงสภาพผู้เรียน การเปลี่ยนแปลงของสภาพเศรษฐกิจสังคม และความก้าวหน้าของเทคโนโลยี มีงบประมาณขั้นต่ำต่อรายหัว มีการสนับสนุนการฝึกงาน ผู้สอนต้องมีความสามารถระดับชำนาญงานเฉพาะด้าน ในการฝึกภาคปฏิบัติทุกขั้นตอนของสาขาอาชีพที่สอน การฝึกอบรมวิชาชีพต้องให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถทางด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัยและทักษะพิสัย โดยให้ผู้เรียนฝึกทำงานเหมือนจริง ด้วยการฝึกหลายครั้งเพื่อให้มีคุณภาพตามหลักสูตรมาตรฐานสากล ผลการเรียนรู้มีคุณค่า เป็นที่ต้องการของสังคม ผู้เรียนกล้าคิด กล้าตัดสินใจในการให้บริการ และสามารถต่อ ยอดการศึกษาอาชีวศึกษา และการทำงานที่สูงขึ้นได้

2.2 โครงสร้างหลักสูตรการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2557 ปรับปรุง พ.ศ.2559 แบ่งหลักสูตรอาชีวศึกษาออกเป็น 3 ระดับ คือระดับ ปวช. ระดับ ปวส. และ ระดับปริญญาตรีสายเทคโนโลยี ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในหลักสูตรอาชีวศึกษาระดับ ปวส. ผู้วิจัยจึงขอกล่าวเฉพาะ โครงสร้างหลักสูตรการศึกษาในระดับ ปวส. ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษากำหนดสาระสำคัญของโครงสร้างหลักสูตรอาชีวศึกษาระดับ ปวส. ไว้เพื่อเป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนแก่ผู้เรียนอาชีวศึกษาระดับ ปวส. ไว้ดังนี้

โครงสร้างหลักสูตรการอาชีวศึกษา ระดับ ปวส. พ.ศ. 2557 ปรับปรุง พ.ศ. 2559 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษากำหนดโครงสร้างทั่วไปของหลักสูตรอาชีวศึกษา เพื่อใช้เป็นแนวทางการจัดการศึกษาแก่ผู้เรียน ปวส. ในแต่ละประเภทวิชา และสาขาวิชา ซึ่งมีสาระสำคัญ ดังนี้

2.2.1 การจัดการศึกษาและเวลาเรียน

สถาบันอาชีวศึกษาสามารถจัดการศึกษาได้ทั้งในระบบปกติ และระบบทวิภาคี ใช้ระยะเวลา 2 ปีการศึกษา ปีหนึ่งๆ แบ่งออกเป็น 2 ภาคเรียน ภาคเรียนละ 18 สัปดาห์ และทำการสอนไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละ 5 วันๆ ละ ไม่เกิน 7 ชั่วโมง หรือคาบละ 60 นาที

2.2.2 หน่วยกิตการศึกษา

ผู้เรียนต้องลงทะเบียนเรียนให้มีจำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรระหว่าง 83-120 หน่วยกิต

2.2.3 หมวดวิชา/รายวิชา

หลักสูตรอาชีวศึกษาระดับ ปวส. พ.ศ.2557 ปรับปรุง พ.ศ.2559 แบ่งการศึกษาออกเป็น 4 หมวด แต่ละหมวดกำหนดจำนวนหน่วยกิตไว้ดังนี้

1. หมวดวิชาทักษะชีวิต ผู้เรียนต้องลงทะเบียนเรียน 4 วิชา รวม 21 หน่วยกิต ใช้อัตราส่วนการเรียนภาคบรรยายทฤษฎี : ปฏิบัติ 40 : 60 หมวดวิชาทักษะชีวิตแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มทักษะ คือ

1.1 กลุ่มทักษะภาษาและการสื่อสาร ประกอบด้วย กลุ่มวิชาภาษาไทย 3 หน่วยกิต กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ 6 หน่วยกิต

1.2 กลุ่มทักษะการคิดและการแก้ปัญหา ประกอบด้วย กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ 3 หน่วยกิต และกลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ 3 หน่วยกิต

1.3 กลุ่มทักษะทางสังคมและการดำรงชีวิต ประกอบด้วย กลุ่มวิชา สังคมศาสตร์ 3 หน่วยกิต และกลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ 3 หน่วยกิต เพื่อพัฒนาทักษะชีวิตในการ สื่อสาร การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ การจัดการ การวิเคราะห์ การตัดสินใจ แก้ปัญหา การใช้เหตุผล การเรียนรู้สังคม วัฒนธรรม การสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลต่างๆ ในการดำเนินชีวิตประจำวัน และการทำงาน รวมถึงการรับผิดชอบต่อสังคม

2. หมวดวิชาทักษะวิชาชีพ ผู้เรียนต้องลงทะเบียนเรียนไม่น้อยกว่า 56 หน่วย กิต แบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม ใช้อัตราส่วนการเรียนภาคทฤษฎี : ปฏิบัติ ประมาณ 40 : 60 ได้แก่

2.1 กลุ่มทักษะวิชาชีพพื้นฐาน เรียนไม่น้อยกว่า 15 หน่วยกิต ผู้เรียนต้อง ลงทะเบียนเรียนกลุ่มวิชาชีพพื้นฐานให้สัมพันธ์กับกลุ่มทักษะวิชาชีพเฉพาะ เช่น ถ้าเรียนสาขา วิชาชีพเฉพาะอาหารและโภชนาการ ต้องลงทะเบียนเรียน กลุ่มทักษะวิชาชีพพื้นฐาน ประเภทวิชา คหกรรม ถ้าเรียนสาขาวิชาชีพเฉพาะ การออกแบบเครื่องประดับอัญมณี ต้องลงทะเบียนเรียนกลุ่ม ทักษะวิชาชีพพื้นฐาน ประเภทวิชาศิลปกรรม เป็นต้น

2.2 กลุ่มทักษะวิชาชีพเฉพาะ (สาขาวิชา) เรียนไม่น้อยกว่า 21 หน่วยกิต ผู้เรียนต้องลงทะเบียนเรียนกลุ่มวิชาชีพเฉพาะ (สาขาวิชาชีพ) ได้แก่ สาขาวิชาเทคนิคเครื่องกล สาขาวิชาการโรงแรม สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ

2.3 กลุ่มวิชาชีพเลือกเสรี เรียนไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต ผู้เรียนต้องเลือก ลงทะเบียนเรียนในกลุ่มวิชาทักษะชีวิต หรือ กลุ่มวิชาทักษะวิชาชีพเฉพาะ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียน เลือกเรียนตามความสนใจ และความถนัด เพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพ หรือ ศึกษาต่อ

2.4 การฝึกประสบการณ์ทักษะวิชาชีพ เรียนไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต ผู้เรียน ต้องฝึกภาคปฏิบัติในสถานประกอบการไม่น้อยกว่า 320 ชั่วโมง หรือ 1 ภาคเรียนใช้อัตราส่วน ทฤษฎี : ปฏิบัติ 20 : 80 เพื่อสัมผัสประสบการณ์จริงในการทำงาน วัสดุ อุปกรณ์ ขั้นตอนการทำงาน เวลา บรรยากาศ การทำงานร่วมกับผู้อื่น การวางแผน การวิเคราะห์ การตัดสินใจ การแก้ปัญหาที่ เฉพาะในการทำงาน การใช้เหตุผลและการสื่อสาร อันเป็นการสร้างความมั่นใจ และมีเจตคติที่ดีใน การทำงาน

2.5 การทำโครงการพัฒนาทักษะวิชาชีพ เรียนไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต ผู้เรียนต้องทำโครงการศึกษาวิจัย ในหัวข้อที่สอดคล้องกับสาขาวิชาชีพเฉพาะที่เรียน ทำได้ไม่เกิน 2 โครงการ หรือ 2 รายวิชา ในภาคเรียนที่ 3 หรือ 4 ก็ได้ โดยใช้เวลาศึกษาวิจัย ไม่น้อยกว่า 216 ชั่วโมง

3. หมวดวิชาเลือกเสรี ผู้เรียนต้องลงทะเบียนเรียน ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต ประกอบด้วย กลุ่มวิชาทักษะชีวิต หรือกลุ่มทักษะวิชาชีพ เพื่อให้ผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาออกไปประกอบอาชีพ หรือ ศึกษาต่อ ตามความสนใจและความถนัด

4. กิจกรรมเสริมหลักสูตร ผู้เรียนต้องเข้าร่วมกิจกรรมอย่างน้อยสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมงทุกภาคเรียน ไม่นับเป็นหน่วยกิต ใช้เกณฑ์การประเมินผ่าน / ไม่ผ่านกิจกรรม เพื่อส่งเสริมการพัฒนาด้านทักษะชีวิต หรือทักษะวิชาชีพ ปลูกฝัง คุณธรรม จริยธรรม ระเบียบ ค่านิยม และจิตสำนึกการเป็นพลเมืองไทย และการเป็นพลโลก โดยใช้กระบวนการกลุ่ม ทำประโยชน์ต่อสังคม ชุมชน ด้วยการวางแผน การลงมือปฏิบัติ การประเมินผลกิจกรรม และการปรับปรุงการทำงาน โดยผู้เรียนระดับ ปวส. ระบบทวิภาคี ให้เข้าร่วมกิจกรรมกับสถานประกอบการ หรือแหล่งวิทยาการ

2.2.4 การสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร

1. ผู้เรียนต้องได้ศึกษารายวิชา และมีจำนวนหน่วยกิตสะสม ในหมวดวิชา ทักษะชีวิต หมวดวิชาทักษะวิชาชีพเฉพาะ หมวดวิชาเลือกเสรี ครบถ้วนตาม หลักสูตรในแต่ละ ประเภทวิชาและสาขาวิชา ตามแผนการเรียนที่สถาบันอาชีวศึกษากำหนด

2. ได้ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00

3. ผ่านการทดสอบตามเกณฑ์การประเมินมาตรฐานวิชาชีพ

4. ได้เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรและได้รับการประเมิน “ผ่าน” ทุกภาคเรียนตามแผนการเรียนที่สถานศึกษาอาชีวศึกษากำหนด

2.2.5 เกณฑ์การวัดและการประเมินผลการเรียน

การวัดและการประเมินผลการเรียนใช้หลักประเมินตามสภาพจริง แบ่งออกเป็น 8 ช่วงคะแนน มี 4 ระดับคะแนน คือ

ช่วงคะแนน	ระดับคะแนน	เกณฑ์การแปลความหมาย
80-100	4	ระดับดีเยี่ยม
75-79	3.5	ระดับดีมาก
70-74	3	ระดับดี
65-69	2.5	ระดับปานกลาง
60-64	2	ระดับพอใช้
55-59	1.5	ระดับอ่อน
50-54	1	ระดับอ่อนมาก
0-49	0	ระดับต่ำกว่าเกณฑ์

(สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2559, น.3-8)

2.3 การจัดการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษทางอาชีวศึกษา

หลักสูตรอาชีวศึกษาระดับ ปวส. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2559) แบ่งการศึกษารายวิชา ออกเป็น 4 หมวด คือ 1) หมวดทักษะชีวิต 2) หมวดทักษะวิชาชีพ 3) กิจกรรมฝึกประสบการณ์วิชาชีพ และ 4) กิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยในหมวดทักษะชีวิตกำหนดให้ผู้เรียนต้องลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต คือ รายวิชาพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1 จำนวน 3 หน่วยกิต และ รายวิชาพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2 จำนวน 3 หน่วยกิต นอกจากนี้ ในหมวดทักษะวิชาชีพ ผู้เรียนต้องลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มทักษะวิชาชีพเฉพาะ ไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาระดับ ปวส. มีความรู้ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ทั้ง ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนสำหรับการดำเนินชีวิตประจำวันและการทำงาน ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ บุคคลและกาลเทศะ สอดคล้องต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคม วัฒนธรรม บุคคล และเจ้าของภาษารวมถึงให้ผู้เรียนเห็นคุณค่า และมีความสามารถประยุกต์ทักษะและเทคนิคต่างๆ ในการวิเคราะห์ แก้ปัญหาและการตัดสินใจ เพื่อการติดต่อสื่อสารในสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และการทำงานตามสาขาอาชีพที่เกี่ยวข้องได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ผู้เรียนอาชีวศึกษา ระดับ ปวส. เป็นกำลังคนอาชีวศึกษาไทย เข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2559, น.41)

รายวิชาภาษาอังกฤษที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
หลักสูตรปวส. พ.ศ. 2557 ปรับปรุง พ.ศ. 2559 กำหนดให้ผู้เรียนต้องศึกษาวิชา
ภาษาอังกฤษดังนี้

1. หมวดวิชาทักษะชีวิต บังคับผู้เรียนต้องศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ 2 รายวิชา รวม 6 หน่วยกิต คือ

3000-2101	ทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 1	3 หน่วยกิต
	(Developing Skills for English Communication 1)	
3000-2102	ทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 2	3 หน่วยกิต
	(Developing Skills for English Communication 2)	

2. หมวดวิชาทักษะวิชาชีพเฉพาะ กำหนดให้ผู้เรียนเลือกศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ ไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต จากรายวิชาต่อไปนี้

3000-1201	ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจและสังคม (English for Business and Social Communication)	3 หน่วยกิต
3000-1202	กลยุทธ์การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ (Reading and Writing Strategies)	2 หน่วยกิต
3000-1203	ภาษาอังกฤษสำหรับการปฏิบัติงาน (English-on-the-Job)	2 หน่วยกิต
3000-1204	ภาษาอังกฤษโครงการ (English Project Work)	1 หน่วยกิต
3000-1205	การเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านเว็บไซต์ (Web- Based English Learning)	1 หน่วยกิต
3000-1206	การสนทนาภาษาอังกฤษ 1 (English Conversation 1)	3 หน่วยกิต
3000-1207	การสนทนาภาษาอังกฤษ 2 (English Conversation 2)	3 หน่วยกิต
3000-1208	ภาษาอังกฤษธุรกิจในงานอาชีพ (Business English for Careers)	3 หน่วยกิต
3000-1209	ภาษาอังกฤษเทคโนโลยีช่างอุตสาหกรรม (English for Industrial Technology)	3 หน่วยกิต
3000-1210	ภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมธุรกิจบริการ (English for Hospitality Industry)	3 หน่วยกิต
3000-1211	ภาษาอังกฤษธุรกิจไมซ์ (วิชาการการท่องเที่ยว) (English for MICE Business)	3 หน่วยกิต
3000-1212	ภาษาอังกฤษเพื่อการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ (English for Advertising and Public Relations)	3 หน่วยกิต

3000-1213	ภาษาอังกฤษเทคโนโลยีอาหาร (English for Food Technology)	3 หน่วยกิต
3000-1214	ภาษาอังกฤษสำหรับงานบริการจัดเลี้ยง (English for Catering Operation)	3 หน่วยกิต
3000-1215	ภาษาอังกฤษเทคโนโลยีแฟชั่นและสิ่งทอ (English for Fashion Technology and Textile)	3 หน่วยกิต
3000-1216	ภาษาอังกฤษธุรกิจอัญมณี (English for Jewelry Business)	3 หน่วยกิต
3000-1217	ภาษาอังกฤษเทคโนโลยีการเกษตร (English for Agricultural Technology)	3 หน่วยกิต
3000-1218	ภาษาอังกฤษเทคโนโลยีการประมง (English for Fishery Technology)	3 หน่วยกิต
3000-1219	ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเชิงเกษตร (English for Agritourism)	3 หน่วยกิต
3000-1220	ภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Fundamental English)	1 หน่วยกิต
3000-1221	ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (English for Specific Purposes)	1 หน่วยกิต
3000-1222	การอ่านภาษาอังกฤษทั่วไป (Reading English for General Purposes)	1 หน่วยกิต
3000-1223	การเขียนตามรูปแบบ (Controlled Writing)	1 หน่วยกิต
3000-1224	การใช้สื่อผสมในการเรียนภาษาอังกฤษ (Access Multimedia in English)	1 หน่วยกิต
3000-1225	ภาษาอังกฤษโครงการ (English Project Work)	1 หน่วยกิต

3000-1226	ภาษาอังกฤษสำหรับสถานประกอบการ (English for the Work Place)	1 หน่วยกิต
3000-1227	ภาษาอังกฤษอินเทอร์เน็ต (Internet English)	1 หน่วยกิต
3000-1228	ภาษาอังกฤษธุรกิจ (Business English)	1 หน่วยกิต
3000-1229	ภาษาอังกฤษเพื่อการออกแบบตัดเย็บเสื้อผ้า (English for Fashion Design)	1 หน่วยกิต
3000-1230	ภาษาอังกฤษเทคโนโลยีสิ่งทอ (English for Textile Technology)	1 หน่วยกิต
3000-1231	ภาษาอังกฤษธุรกิจคหกรรม (English for Home Economics Business)	1 หน่วยกิต
3000-1232	ภาษาอังกฤษสำหรับงานอาหาร โรงแรมและภัตตาคาร (English for Restaurant and Hotel Food)	1 หน่วยกิต
3000-1233	ภาษาอังกฤษเทคโนโลยีอาหาร (English for Food Technology)	1 หน่วยกิต
3000-1234	ภาษาอังกฤษสำหรับงานศิลปะและหัตถกรรม (English for Art and Crafts)	1 หน่วยกิต
3000-1235	ภาษาอังกฤษสมัครงาน (Job-Application English)	1 หน่วยกิต
3000-1236	ภาษาอังกฤษคอมพิวเตอร์ (English for Computing)	1 หน่วยกิต
3000-1237	ภาษาอังกฤษเทคโนโลยีสารสนเทศ (English for Information Technology)	1 หน่วยกิต
3000-1238	ภาษาอังกฤษธุรกิจเกษตร (Agricultural Business English)	1 หน่วยกิต

3000-1239	ภาษาอังกฤษธุรกิจประมง (Fishery Business English)	1 หน่วยกิต
3000-1240	การศึกษาค้นคว้าภาษาอังกฤษโดยอิสระ (Independent Study in English)	1 หน่วยกิต
3000-1241	ภาษาอังกฤษเพื่อการใช้งานในเรือ 1 (Maritime English 1)	1 หน่วยกิต
3000-1242	ภาษาอังกฤษเพื่อการใช้งานในเรือ 2 (Maritime English 2)	1 หน่วยกิต
3000-1251	ภาษาอังกฤษพื้นฐานเครื่องมือวัด 1 (English for Industrial Instrumentation 1)	3 หน่วยกิต
3000-1252	ภาษาอังกฤษพื้นฐานเครื่องมือวัด 2 (English for Industrial Instrumentation 2)	2 หน่วยกิต
3000-1253	ภาษาอังกฤษเทคโนโลยีปิโตรเลียม 1 (English for Petroleum Technology 1)	3 หน่วยกิต
3000-1254	ภาษาอังกฤษเทคโนโลยีปิโตรเลียม 2 (English for Petroleum Technology 2)	2 หน่วยกิต
3000-1255	ภาษาอังกฤษเทคโนโลยีปิโตรเลียม 3 (English for Petroleum Technology 3)	2 หน่วยกิต
3000-1256	ภาษาอังกฤษเทคโนโลยีปิโตรเลียม 4 (English for Petroleum Technology 4)	2 หน่วยกิต
3000-1257	ภาษาอังกฤษเทคโนโลยีปิโตรเลียม 5 (English for Petroleum Technology 5)	2 หน่วยกิต
3000-1258	ภาษาอังกฤษสำหรับโลจิสติกส์ (English for Logistics)	1 หน่วยกิต
3212-2101	ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว (English for Tourism)	3 หน่วยกิต

3212-2102	ภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์ (English for Tour Guides)	3 หน่วยกิต
3212-2103	ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม (English for Hotel Operations)	3 หน่วยกิต
3212-2104	ภาษาอังกฤษงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม (English for Food and Beverage Service)	3 หน่วยกิต
3212-2105	ภาษาอังกฤษสำหรับพนักงานบัญชี (English for Accountant)	2 หน่วยกิต
3212-2106	ภาษาอังกฤษเพื่อการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ (English for Advertising and Public Relations)	2 หน่วยกิต
3212-2107	ภาษาอังกฤษเพื่องานเลขานุการ (English for Secretarial Practice)	2 หน่วยกิต
3212-2108	ภาษาอังกฤษสำหรับพนักงานขาย (English for Salesperson)	2 หน่วยกิต
3212-2109	ภาษาอังกฤษงานส่วนหน้าโรงแรม (English for Hotel Front office)	2 หน่วยกิต
3212-2110	ภาษาอังกฤษงานแม่บ้าน (English for Housekeeping Staff)	2 หน่วยกิต
3212-2111	ภาษาอังกฤษธุรกิจสถานพยาบาล (English for Medical Ancillary Staff)	2 หน่วยกิต
3212-2112	ภาษาอังกฤษการอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ (Reading English Newspapers)	3 หน่วยกิต
3212-2113	ภาษาอังกฤษโครงการธุรกิจ (English Project Work in Business)	3 หน่วยกิต
3212-2114	ภาษาอังกฤษเทคโนโลยีสารสนเทศ (English for Information Technology)	2 หน่วยกิต

3212-2115	ภาษาอังกฤษสำหรับงานการเงินและการธนาคาร (English for Finance and Banking)	2 หน่วยกิต
3212-2116	ภาษาอังกฤษธุรกิจประกันภัย (English for Insurance Business)	2 หน่วยกิต
3212-2117	เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษ (English Reading Techniques)	3 หน่วยกิต
3212-2118	เทคนิคการเขียนภาษาอังกฤษ (English Writing Techniques)	3 หน่วยกิต
3212-2119	ภาษาอังกฤษเพื่อการประชุมสัมมนา (English for Seminar Management)	3 หน่วยกิต
3212-2120	การแปลภาษาอังกฤษ 1 (English Translation 1)	3 หน่วยกิต
3212-2121	การแปลภาษาอังกฤษ 2 (English Translation 2)	3 หน่วยกิต
3212-2122	ภาษาอังกฤษธุรกิจสินค้าที่ระลึก (English for Souvenir Business)	2 หน่วยกิต
3212-2123	ภาษาอังกฤษงานบริการเพื่อสุขภาพและสันทนาการ (English for Health and Recreation Service)	2 หน่วยกิต
3212-2124	ภาษาอังกฤษงานครัว (English for Kitchen Operation)	2 หน่วยกิต
3212-2125	ภาษาอังกฤษธุรกิจขนส่ง (English for Transport Business)	2 หน่วยกิต
3212-2126	ภาษาอังกฤษเพื่อการจัดการผลิตภัณฑ์ (English for Product Management)	2 หน่วยกิต
3212-2127	ศัพท์เทคนิคภาษาอังกฤษธุรกิจ (Business English Terminology)	3 หน่วยกิต

3212-2128	การเขียนโครงการและรายงานภาษาอังกฤษ (Writing English Project and Report)	3 หน่วยกิต
3212-2129	ภาษาอังกฤษธุรกิจเกษตร (English for Agribusiness)	3 หน่วยกิต
3212-2130	ภาษาอังกฤษเพื่อกิจการการบิน (English for Aviation)	3 หน่วยกิต
3212-2131	ภาษาอังกฤษเครื่องประดับอัญมณี (English for Jewelry)	3 หน่วยกิต
3212-2132	ภาษาอังกฤษธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ (English for International Business)	3 หน่วยกิต
3212-2133	ภาษาอังกฤษการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ (English for Aquaculture)	3 หน่วยกิต
3212-2134	ภาษาอังกฤษธุรกิจสนามกอล์ฟ (English for Golf Business)	2 หน่วยกิต
3212-2135	ภาษาอังกฤษช่างอากาศยาน (English for Aircraft Technician)	2 หน่วยกิต

(สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2559, น.379-396)

สาระสำคัญของเนื้อหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในหมวดวิชาทักษะชีวิตสำหรับรายวิชาพัฒนาทักษะเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 1 และ 2 รวมถึงรายวิชาภาษาอังกฤษในหมวดวิชาทักษะวิชาชีพเฉพาะ มีสาระสำคัญดังนี้

รายวิชาพัฒนาทักษะเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 1 เน้นการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษกับบุคคลต่างๆ ตามมารยาทของสังคมและวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวัน และการทำงาน ได้แก่ การทักทาย และการกล่าวลา การแนะนำตนเอง และบุคคลที่สาม การกล่าวเชิญ และการต้อนรับ การแสดงความคิดเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย การโต้ตอบ และ การรับฝากข้อความทางโทรศัพท์ การให้ข้อมูลส่วนตัวในการสัมภาษณ์ เพื่อการสมัครงาน เกี่ยวกับการศึกษา ประสบการณ์ ตำแหน่งงาน การฟัง และการพูด คำสั่ง คำแนะนำ เกี่ยวกับการทำงาน และการตอบรับ การสาธิตสินค้า ขั้นตอนการทำงาน การบอก หรืออธิบายลักษณะของบุคคล อาชีพ

สิ่งของ อาหาร ผักผลไม้ เครื่องดื่ม การเปรียบเทียบ การต่อรองราคา วิธีการชำระเงิน การบอกสถานที่ สุขภาพ โรคภัย ฤดูกาล การนัดหมาย วัน เดือน ปี เลขลำดับ เลขลำดับที่ จำนวนเงิน หมายเลขโทรศัพท์ การจองสถานที่ในโรงแรม ห้องอาหาร การจองตั๋วเครื่องบิน ห้องพัก และตัวภาพยนตร์ เป็นต้น (ยุพดี เพชรพิมานวงศ์ และ Roger W.McClelan, 2559, น.7-168)

รายวิชาพัฒนาทักษะเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 2 เน้นการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การอ่านและการเขียนบัตรอวยพร บัตรเชิญ จดหมายส่วนตัว จดหมายธุรกิจ การขออนุญาตเพื่อการลางาน หรือการมาสายประกอบเหตุผล การเขียนจดหมายสอบถามข้อมูลและการสั่งซื้อสินค้า และบริการ การตอบรับ จดหมายสั่งซื้อสินค้า บริการ การขอบคุณ การขอภัยในเหตุการณ์ต่างๆ การกรอกข้อมูลส่วนตัวแบบฟอร์มธุรกิจ การแสดงความยินดี เสียใจ และการปลอบใจในเหตุการณ์ต่างๆ เช่นวันเกิด วันแต่งงาน หรือได้รับตำแหน่งใหม่ การอ่านการเขียนป้าย คำเตือนภัย ที่สาธารณะ ป้ายสัญลักษณ์การบอกทิศทาง ป้ายโฆษณา การอ่านบทความสั้นเกี่ยวกับการศึกษา อาชีพ วันสำคัญ สถานที่ท่องเที่ยว สภาพสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อมของเจ้าของภาษา และประเทศสมาชิกอาเซียน รวมถึงการสรุปรายงานสั้นๆ ในรูปแบบความ ตาราง กราฟ แผนภูมิรูปภาพ เป็นต้น (ยุพดี เพชรพิมานวงศ์ และ Susan L.Hill, 2559, น.1-161)

รายวิชาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในหมวดทักษะวิชาชีพ มีสาระสำคัญเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์เทคนิค ส่วนภาษาสำเร็จรูปในสาขาอาชีพ ได้แก่ การพูด และการฟัง การอธิบาย การใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ หน่วยชั่ง ตวง วัด และขั้นตอนการผลิต การอ่านป้าย คำเตือนภัย ป้ายห้ามสัญลักษณ์ในที่ทำงาน การอ่านเอกสาร คู่มือ สลาก คำแนะนำการใช้สินค้า และการเก็บรักษา การอ่านและการเขียน ใบสั่งสินค้า ใบส่งของ ใบเสร็จ และขั้นตอนการบริการ การฝากเงิน ถอนเงิน โอนเงิน ตั๋วเงิน วิธีการชำระเงิน การแลกเปลี่ยนเงินตรา การเบิกจ่าย และการทำลายสินค้า การนำเสนอสินค้าบริการในที่สาธารณะ การศึกษาบุคคลสำคัญในสาขาวิชาชีพ สถานที่สำคัญ วันสำคัญ แหล่งวัตถุดิบ แหล่งลูกค้า แหล่งวิทยาการ การเจรจาต่อรอง การให้ส่วนลด การต้อนรับลูกค้า การฟังพยากรณ์อากาศ การอ่านแผนที่ การทำสัญญา การเปลี่ยน การคืนสินค้า การบรรจุภัณฑ์ ตารางเที่ยวบิน การรับ และการร้องทุกข์ การต่อว่า การนัดหมาย การจัดประชุม และจดรายงานการประชุม การเขียนการอ่าน ใบปลิว แผ่นพับ เพื่อการประชาสัมพันธ์ การใช้ E-mail E-Cards เป็นต้น (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2559, น.71)

สรุปได้ว่า สอศ. (2559) มีการจัดการศึกษาทางอาชีวศึกษาให้ผู้เรียนระดับ ปวส. มีการศึกษาทั้งในรูปแบบในระบบ นอกกระบบ และระบบทวิภาคี โดยเน้นระบบทวิภาคีซึ่งมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีการเตรียมพร้อมทั้งด้านสติปัญญา ร่างกาย และจิตใจในการศึกษาทั้งภาคทฤษฎีในสถาบันอาชีวศึกษา และภาคปฏิบัติในสถานประกอบการ เพื่อผลิตให้ผู้เรียนมีผู้มีความสามารถ

ด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัยในแต่ละรายวิชา รวมถึง ด้านการจัดการศึกษาภาษาอังกฤษทางอาชีวศึกษา ซึ่ง สอศ. กำหนดให้ผู้เรียนระดับ ปวส. ศึกษาภาษาอังกฤษทั้งในหมวดทักษะชีวิต และหมวดทักษะวิชาชีพ รวมทั้งหมด 10 หน่วยกิต คือ หมวดทักษะชีวิต จำนวน 6 หน่วยกิต ได้แก่ รายวิชาพัฒนาทักษะเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 1 จำนวน 3 หน่วยกิต และรายวิชาพัฒนาทักษะเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 2 จำนวน 3 หน่วยกิต และ รายวิชาภาษาอังกฤษในหมวดทักษะวิชาชีพ จำนวน 4 หน่วยกิต โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาระดับ ปวส. มีความรู้การใช้ภาษาอังกฤษในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตามกรอบมาตรฐานระดับความสามารถที่เป็นสากลของ CEFR : The Common European Framework of Reference for Language คือ ผลการประเมินระดับชาติ ผู้เรียนที่จบการศึกษาระดับ ปวส. ต้องมีความรู้ในระดับ B2 คือมีความรู้อยู่ในระดับกลาง (Upper Intermediate) มีผลคะแนนอยู่ในระหว่าง 51-60 ผู้เรียนสามารถทำงานได้อย่างอิสระในเชิงวิชาการ สามารถพูดคุยเชิงเทคนิคในอาชีพที่ชำนาญได้ ซึ่งการจัดการศึกษาดังกล่าว จะส่งผลให้ผู้เรียนระดับ ปวส. เป็นกำลังคนทางอาชีวศึกษาที่เข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา

3.1 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต

3.1.1 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านปัจจัยนำเข้า

ในการจัดการเรียนการสอน นักวิชาการทางการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในด้านกระบวนการผลิต หรือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2550, น.24) กล่าวว่าในการจัดการเรียนการสอนที่เป็นระบบ ต้องอาศัยปัจจัยนำเข้าที่สำคัญ คือ ผู้สอน ผู้เรียน เนื้อหาของหลักสูตร และสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น สื่อประกอบการสอน ห้องเรียน ห้องสมุด ป้ายความรู้ เป็นต้น

Bronfenbrenner (2008, น. 513-531) กล่าวว่า ในการศึกษาสิ่งใดๆ ก็ตามมา จำเป็นต้องศึกษาถึงตัวป้อนและบริบทที่ใกล้เคียงของสิ่งนั้นๆ ด้วย ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาใดๆ จำเป็นต้องศึกษาถึงตัวป้อน และบริบทที่ใกล้เคียงกับสิ่งที่ศึกษา ได้แก่ ผู้สอน ผู้เรียน เนื้อหาที่ใช้ในการสอน และ สภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน ซึ่งมีทั้ง สภาพแวดล้อมในห้องเรียน เช่น สื่ออุปกรณ์ประกอบการสอน บรรยากาศขณะทำการเรียนการสอน ขนาดห้องเรียน และจำนวนผู้เรียน และสภาพแวดล้อมนอกห้องเรียน เช่น สภาพแวดล้อมทางครอบครัว ชุมชน เป็นต้น

UNESCO (2011, น. 21-22) ได้เสนอองค์ประกอบสำคัญในการจัดการเรียนการสอนไว้ 5 ส่วน ซึ่งประกอบด้วยหลักสูตรการสอน สื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน ผู้สอน ผู้เรียน และกิจกรรมการเรียนรู้

สรุปได้ว่าปัจจัยนำเข้าที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษหรือรายวิชาใด ในสถาบันอาชีวศึกษาจำเป็นต้องอาศัยตัวป้อน หรือปัจจัยนำเข้าสำคัญในด้านผู้สอน ผู้เรียน เนื้อหาสาระของหลักสูตร และสื่อการสอน เป็นต้น

1. ปัจจัยนำเข้าด้านสภาพผู้สอนภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ผลการวิจัยในด้านสภาพผู้สอนภาษาอังกฤษปรากฏผลเป็นดังนี้

ดารณี วิพากษ์สุวรรณ (2550, น.76) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) กรุงเทพมหานคร ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นผู้สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 128 คน ผลการวิจัยในด้านสภาพผู้สอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา พบว่า ผู้สอน

ภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 98 คน (ร้อยละ 76.56) มีอายุระหว่าง 31-40 ปี มีจำนวน 76 คน (ร้อยละ 59.38) สำเร็จการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรี มีจำนวน 108 คน (ร้อยละ 84.38) และผู้สอนส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษระหว่าง 1-10 ปี มีจำนวน 92 คน (ร้อยละ 71.88)

จินตนา พวงสุนทร (2551, น.54) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องสภาพปัญหา การเรียน การสอนภาษาอังกฤษของวิทยาลัยเทคนิคชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นผู้สอน ภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 1 จำนวน 8 คน ผลการวิจัยในด้านสภาพผู้สอนภาษาอังกฤษใน สถาบันอาชีวศึกษา พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 7 คน (ร้อยละ 87.50) มีอายุระหว่าง 41-50 ปี มีจำนวน 5 คน (ร้อยละ 62.50) สำเร็จการศึกษาสูงสุดในระดับ ปริญญาตรี มีจำนวน 6 คน (ร้อยละ 75.00) และส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ ระหว่าง 21-30 ปี มีจำนวน 5 คน (ร้อยละ 62.50)

จิรัชญา เนียมมณี (2553, น.101) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องสภาพปัญหาที่ส่งผลต่อ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 สังกัด สอศ. ภาคเหนือ วิทยาเขต กำแพงเพชร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ ผู้สอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 จำนวน 29 คน ผลการวิจัยในด้านสภาพผู้สอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 21 คน (ร้อยละ 72.41) มีอายุระหว่าง 36-45 ปี มีจำนวน 17 คน (ร้อยละ 58.62) สำเร็จการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรี มีจำนวน 23 คน (ร้อยละ 79.31) และ ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษระหว่าง 11-20 ปี มีจำนวน 17คน (ร้อยละ 58.62)

Yun (2008, น.84) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการ สอนภาษาอังกฤษของครูระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงภาคเอกชนในกรุงโซล ประเทศเกาหลี ได้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ ผู้สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 178 คน ผลการวิจัยในด้านสภาพ ผู้สอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง มีจำนวน 101 คน (ร้อยละ 56.74) มีอายุระหว่าง 36-40 ปี มีจำนวน 89 คน (ร้อยละ 50.00) และสำเร็จ การศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรี มีจำนวน 128 คน (ร้อยละ 71.91)

Hang Sae Chang (2015, น.88) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาสมรรถนะและ ความจำเป็นด้านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารของผู้สอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัย อาชีวศึกษาเอกชน เมืองคุนหมิง ประเทศ สาธารณรัฐประชาชนจีน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ ผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 และ 2 จำนวน 94 คน ผลการวิจัย ในด้านสภาพผู้สอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เป็น

เพศหญิง มีจำนวน 69 คน (ร้อยละ 73.40) มีอายุระหว่าง 26-35 ปี มีจำนวน 57 คน (ร้อยละ 60.64) และสำเร็จการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรี มีจำนวน 72 คน (ร้อยละ 76.60)

สรุปได้ว่า ปัจจัยนำเข้าในด้านสภาพผู้สอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 26-50 ปี สำเร็จการศึกษาสูงสุดในระดับปริญญาตรี และมีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษระหว่าง 10-30 ปี

2. ปัจจัยนำเข้าด้านสภาพผู้เรียนอาชีวศึกษา

จากการศึกษาผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ผลการวิจัยในด้านสภาพผู้เรียนอาชีวศึกษา ปรากฏผลเป็นดังนี้
 สุธัทสน์ วิริยะภิบาล (2553, น.32-33) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยสาเหตุที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาอาชีวศึกษาระดับ ปวส. ของวิทยาลัยการอาชีพบางแก้วฟ้า (หลวงพ่เป็น อุปถัมภ์) จังหวัด นครปฐม ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้สอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. จำนวน 5 คน และนักศึกษาระดับ ปวส. จำนวน 249 คน ผลการวิจัยในด้านสภาพนักศึกษา พบว่า นักศึกษาอาชีวศึกษา ระดับ ปวส. ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีจำนวน 131 คน (ร้อยละ 52.61) มีอายุระหว่าง 19-21 ปี มีจำนวน 168 คน (ร้อยละ 67.47) และนักศึกษาส่วนใหญ่มีสติปัญญาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง หรือพอใช้ โดยพบว่า นักศึกษาระดับ ปวส. ส่วนใหญ่ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ระหว่างช่วงระดับคะแนน 60-64 คะแนน ซึ่งมีจำนวน 138 คน (ร้อยละ 55.42)

ปองรัตน์ ศรีสืบ (2553, น.91) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 ของโรงเรียนกรุงเทพการบัญชีวิทยาลัย จังหวัด กรุงเทพมหานคร ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือนักศึกษา ระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 จำนวน 317 คน ผลการวิจัยในด้านสภาพนักศึกษา พบว่า นักศึกษาอาชีวศึกษา ระดับ ปวส. ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 276 คน (ร้อยละ 87.07) มีอายุระหว่าง 18-21 ปี มีจำนวน 288 คน (ร้อยละ 90.85) และนักศึกษาส่วนใหญ่มีทักษะคิดต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าน้ำหนักด้านการวัดทักษะคิดอยู่ในระดับ 3 และมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.61-3.40 คะแนน ซึ่งมีจำนวน 177 คน (ร้อยละ 55.84)

จิรัชญา เนียมมณี (2553, น.64) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง สภาพปัญหาที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ภาคเหนือ วิทยาเขตกำแพงเพชร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 จำนวน 207 คน และผู้สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 29 คน ผลการวิจัยในด้านสภาพนักศึกษา พบว่า นักศึกษาอาชีวศึกษา ระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีจำนวน 113 คน

(ร้อยละ 54.59) มีอายุระหว่าง 18-20 ปี มีจำนวน 176 คน (ร้อยละ 85.02) และนักศึกษาระดับ ปวส. มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หรือการทำงาน มีจำนวน 8 คน (ร้อยละ 3.86)

กิตติธัช อนันต์ชัย (2554, น.101) ได้ศึกษาวิจัย เรื่องสาเหตุที่ส่งผลต่อการ จัดกิจกรรมการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาอาชีวศึกษา ระดับ ปวส. วิทยาลัยเทคนิคนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กลุ่ม ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 จำนวน 148 คน และผู้สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 8 คน ผลการวิจัยในด้านสภาพนักศึกษา พบว่า นักศึกษาอาชีวศึกษา ระดับ ปวส. ส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย มีจำนวน 88 คน (ร้อยละ 59.46) มีอายุระหว่าง 18-20 ปี มีจำนวน 92 คน (ร้อยละ 62.16) และนักศึกษาระดับ ปวส. มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หรือการทำงาน มีจำนวน 2 คน (ร้อยละ 1.35)

สุวรรณณี แสงหิรัญ (2556, น.35) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องสภาพปัญหาการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ ปวส. หลักสูตรอบรมระยะสั้น ของวิทยาลัย สารพัดช่างนครหลวง กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปี ที่ 1 จำนวน 38 คน และผู้สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 5 คน ผลการวิจัยในด้านสภาพนักศึกษา พบว่า นักศึกษาอาชีวศึกษา ระดับ ปวส. ส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย มีจำนวน 22 คน (ร้อยละ 57.90) มีอายุ ระหว่าง 25-30 ปี มีจำนวน 28 คน (ร้อยละ 73.68) และนักศึกษาระดับ ปวส. มีประสบการณ์ในการ ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หรือการทำงาน มีจำนวน 1 คน (ร้อยละ 2.63)

สรุปได้ว่า ปัจจัยนำเข้าในด้านสภาพผู้เรียนอาชีวศึกษาในสถาบัน อาชีวศึกษาที่จัดการศึกษาสายอาชีพประเภทอุตสาหกรรม และช่างเทคนิค ผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นเพศชาย ส่วนสถาบันอาชีวศึกษาที่จัดการศึกษาสายอาชีพประเภทพาณิชยกรรม ผู้เรียน อาชีวศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิง ซึ่งมีอายุระหว่าง 18-20 ปี สำหรับสถาบันอาชีวศึกษาที่จัด การศึกษาอบรมหลักสูตรระยะสั้น ผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่จะมีอายุ 25 ปี ขึ้นไป และพบว่า ผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่จะมีความสามารถทางด้านสติปัญญาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ใน ระดับปานกลาง หรือระดับพอใช้ นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มีประสบการณ์ใน การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หรือการทำงานน้อยมาก

3. ปัจจัยนำเข้าด้านสภาพเนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษ

หลักสูตรอาชีวศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 สำนักงานคณะกรรมการการ อาชีวศึกษา แบ่งการศึกษารายวิชา ออกเป็น 4 หมวด คือ 1) หมวดทักษะชีวิต 2) หมวดทักษะวิชาชีพ 3) กิจกรรมฝึกประสบการณ์วิชาชีพ และ 4) กิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยในหมวดทักษะชีวิต กำหนดให้ผู้เรียนต้องลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

คือ รายวิชาพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1 และ รายวิชาพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2 นอกจากนี้ ในหมวดทักษะวิชาชีพ ผู้เรียนต้องลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มทักษะวิชาชีพเฉพาะ ไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาระดับ ปวส. มีความรู้และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ทั้ง ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนสำหรับการดำเนินชีวิตประจำวันและการทำงานให้สอดคล้องต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคม วัฒนธรรม ไทย และเจ้าของภาษา รวมถึงการปลูกฝังให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาเห็นคุณค่า และมีความสามารถในการประยุกต์ทักษะและเทคนิคต่างๆ ในการวิเคราะห์ แก้ปัญหาและการตัดสินใจ เพื่อการติดต่อสื่อสารในสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และการทำงานในสาขาอาชีพที่เกี่ยวข้องได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เรียนอาชีวศึกษา ระดับ ปวส. เป็นกำลังคนอาชีวศึกษาไทยเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2559, น.8) (โปรดอ่านรายละเอียดข้อ 2.3 หน้า 38-47)

4. ปัจจัยนำเข้าด้านสภาพสื่อการสอน

สุริย์พงษ์ โพธิ์ทองสุนันท์ และณมน รัตนเดชตระกูล (2555) ได้แบ่งแหล่งสื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนไว้ 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ สื่อการสอนที่อยู่ภายในสถานศึกษาและสื่อการสอนที่อยู่ภายนอกสถานศึกษา นอกจากนี้นักวิชาการด้านต่างๆ ได้มีการแบ่งสื่อการสอนออกเป็นหลายประเภทดังนี้

ไพศาล สุวรรณน้อย (2554, น.13-14) แบ่งสื่อการสอนออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. สื่อการสอนประเภทวัสดุ ได้แก่ ตำราเรียน ใบงาน แบบทดสอบ แผ่นสไลด์ สารเคมี แผ่นซีดี และเอกสารสิ่งพิมพ์ต่างๆ เป็นต้น
2. สื่อการสอนประเภทอุปกรณ์ ได้แก่ เครื่องฉายภาพ เครื่องเล่นเทปเสียง เครื่องเล่นวีดิทัศน์ เครื่องขยายเสียงพวกลำโพง ไมโครโฟน เป็นต้น
3. สื่อการสอนประเภทเทคนิคหรือวิธีการ ได้แก่ การบรรยาย การสาธิต การศึกษานอกสถานที่ การเล่นเกม และการแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น
4. สื่อการสอนประเภทคอมพิวเตอร์ ได้แก่ คอมพิวเตอร์ช่วยสอน CAI : Computer Assisted Instruction ระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต และอีเมล เป็นต้น

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2555, น.6) แบ่งสื่อการสอนออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. สื่อการสอนประเภทวัสดุ ได้แก่ ตำราเรียน แผ่นภาพ แผ่นสไลด์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ฟิล์มภาพยนตร์ เทปเสียง อาหาร กล้อง กระจก เป็นต้น
2. สื่อการสอนประเภทเครื่องมือหรืออุปกรณ์ ได้แก่ เครื่องฉายภาพยนตร์ เครื่องรับวิทยุ-โทรทัศน์ เครื่องบันทึกเสียง และเครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นต้น
3. สื่อการสอนประเภทวิธีการ ได้แก่ การบรรยาย การประชุม การทำกิจกรรมกลุ่ม การจำลองสถานการณ์ การเล่นเกม-เล่นละคร การทำชิ้นงาน และการทำวิจัย เป็นต้น

จินตนา กาญจนวิสุทธิ์ (2557, น.41) แบ่งสื่อการสอนออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. สื่อการสอนประเภทบุคคล ได้แก่ ผู้สอนคนไทย ผู้สอนเจ้าของภาษา ครู ฝึก ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ และวิทยากร เป็นต้น
2. สื่อการสอนประเภทสถานที่ ได้แก่ สถานศึกษา วัด โรงพยาบาล สถานประกอบการ ห้องปฏิบัติการทางภาษา ศูนย์การเรียนรู้และสถานที่ท่องเที่ยว เป็นต้น
3. สื่อการสอนประเภทวัสดุ ได้แก่ อาหาร สารเคมี สิ่งพิมพ์ เทปเสียง แผ่นเสียง พจนานุกรม หนังสือพิมพ์ ตำรา แบบเรียน และ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น
4. สื่อการสอนประเภทอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ เครื่องเล่นเทปเสียง เครื่องเล่นแผ่นเสียง เครื่องฉายภาพยนตร์ และเครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นต้น
5. สื่อการสอนประเภทแนวคิดและวิธีสอน ได้แก่ การบรรยาย การสาธิต การอภิปราย การฝึกปฏิบัติงาน การทำโครงการ การจัดนิทรรศการ และการศึกษาอิสระด้วยตนเอง เป็นต้น
6. สื่อการสอนประเภทสื่อประสมหรือมัลติมีเดีย เป็นการนำสื่อการสอน 2 ประเภทขึ้นไปมาใช้ร่วมกันอย่างสัมพันธ์กัน และส่งเสริมซึ่งกันและกันอย่างมีคุณค่า ซึ่งสื่ออย่างหนึ่งอาจใช้เพื่ออธิบายเนื้อหา และรายละเอียด และสื่ออีกอย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อสร้างความสนใจ ให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องราวที่ลึกซึ้งขึ้น หรือเพื่อป้องกันการเข้าใจผิดของสาระสำคัญ เช่น สื่อประสมระหว่างการใช้แผ่นภาพกับวิธีการบรรยาย ส่วนประกอบสำคัญของภาพ การใช้เนื้อสัตว์ ฝึกเครื่องปรุงกับวิธีการสาธิตขั้นตอนประกอบอาหาร การใช้เครื่องคอมพิวเตอร์กับ โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำหรับเล่นเกม ดูภาพยนตร์หรือทดสอบวัดความรู้ทางภาษาอังกฤษ เป็นต้น

การเลือกสื่อการสอนที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
ในสถาบันอาชีวศึกษา

สื่อการสอนที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบัน
อาชีวศึกษานั้น ผู้สอนภาษาอังกฤษควรวิเคราะห์ถึงเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์หลักในการจัดการ
เรียนการสอนภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์สาระสำคัญของเนื้อหา การเลือกใช้สื่อ เทคนิค และวิธีสอน
ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้สื่อการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนอาชีวศึกษา
มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้มากที่สุด และเลือกสื่อการสอนทั้งที่สามารถสื่อสาร
ถ่ายทอดเนื้อหาความรู้แบบทางเดียว ได้แก่ ตำราเรียน พจนานุกรม แบบทดสอบ เป็นต้น และสื่อ
การสอนที่สามารถสื่อสารถ่ายทอดเนื้อหาความรู้แบบสองทาง หรือ สื่อประสม ได้แก่ การโต้ว่าที่
การแสดงบทบาทสมมติ คอมพิวเตอร์ช่วยสอน และสื่อออนไลน์ เป็นต้น ที่สำคัญสื่อการสอนที่
นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ผู้สอนภาษาอังกฤษต้องมีความถนัด
และผู้เรียนอาชีวศึกษามีความคุ้นเคยในการใช้สื่อการสอน และสื่อการสอนนั้นต้องเป็นที่ยอมรับ
ของสังคมทางการศึกษาและการทำงาน นอกจากนี้ ผู้สอนภาษาอังกฤษยังต้องวิเคราะห์ถึงสภาพ
ผู้เรียน เกี่ยวกับ อายุ เพศ ระดับการศึกษา ความรู้เดิม ประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษ สภาพสังคม
และความสนใจของผู้เรียน ซึ่งการใช้สื่อการสอนที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษดังกล่าวจะทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ทั้งใน
ด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ การมีความรู้ความจำเกี่ยวกับคำศัพท์ สำนวน เนื้อหา และ โครงสร้างทาง
ไวยากรณ์ ด้านทักษะพิสัย ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารใน
ชีวิตประจำวัน และการทำงาน ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และด้านเจตพิสัย
ได้แก่ การแสดงออกทางอารมณ์ด้านความสนใจ การตั้งใจ และมีค่านิยมที่ดีงามในการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษ (ทิสนา แคมมณี, 2555, น.407)

สื่อการสอนที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบัน
อาชีวศึกษา

1. สื่อการสอนเพื่อพัฒนาความรู้วิชาภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย

Bloom and Krathwohl (1956, น.221) แบ่งทักษะการเรียนรู้ทางด้าน
พุทธิพิสัยออกเป็น 6 ชั้น ได้แก่ ชั้นมีความรู้ความจำ การเข้าใจ การประยุกต์ใช้ การวิเคราะห์ การ
สังเคราะห์ และการประเมินค่า ซึ่งสื่อการสอนที่สามารถพัฒนาความรู้ความสามารถทาง
ภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนอาชีวศึกษา ด้านพุทธิพิสัยได้ คือ สื่อการสอนประเภทวัสดุ ได้แก่ ตำรา
แบบเรียน ใบงาน แบบทดสอบ สื่อการสอนประเภทแนวคิดหรือวิธีสอน ได้แก่ การอธิบาย การตั้ง

คำถาม การให้ผู้เรียนศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองจากสื่อและแหล่งเรียนรู้ต่างๆ นอกห้องเรียนและการใช้สื่อประสม เช่น คอมพิวเตอร์ช่วยสอนและสื่อออนไลน์ เป็นต้น (นวลจิตต์ เขาวงกิตพิงษ์, น. 2550, น.129)

2. สื่อการสอนเพื่อพัฒนาความรู้วิชาภาษาอังกฤษด้านทักษะพิสัย

Simpson's (1972, น.244) แบ่งความสามารถด้านทักษะพิสัยหรือทักษะการปฏิบัติระหว่างกล้ามเนื้อร่างกายกับจิตใจที่ต้องสัมพันธ์กันออกเป็น 6 ชั้น ได้แก่ ชั้นการรับรู้ในสิ่งที่เกิดขึ้น การเตรียมพร้อมปรับตัว การตอบสนองต่อสิ่งเร้า การลงมือปฏิบัติ การประยุกต์ปรับปรุง และการริเริ่มสิ่งใหม่ ซึ่งสื่อการสอนที่สามารถพัฒนาความรู้ความสามารถและทักษะของผู้เรียนอาชีวศึกษาด้านทักษะพิสัยได้ คือ สื่อการสอนประเภทบุคคล สื่อการสอนประเภทแนวคิดและวิธีสอน และสื่อประสม ได้แก่ การฝึกฟังวิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษจากผู้สอนเจ้าของภาษา การตั้งคำถามและตอบคำถามระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน การฟังการสาธิตวิธีประกอบเครื่องคอมพิวเตอร์ ระหว่างครูฝึกในสถานประกอบการกับผู้เรียน การเล่นเกมสร้างประโยค 3 ส่วนระหว่างผู้เรียน 2 กลุ่มขึ้นไป การแสดงบทบาทสมมติ เป็นผู้ซื้อและผู้ขายระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน การฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ในห้องปฏิบัติการทางภาษาหรือห้องศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการแนะนำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองซ้ำๆ สม่่าเสมอ เช่น การฝึกฟังการสนทนาจากภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ การฝึกพูดและการอ่านออกเสียงเกี่ยวกับคำศัพท์ ประโยคคำถามคำตอบ และการอธิบายลักษณะของบุคคล สิ่งของ อาหาร สถานที่ และวิธีการทำงานสั้นๆ การฝึกกรอกข้อมูลและการเขียนข้อความตามแบบจากตำรา เอกสารการค้า สลากสินค้า และบทความจากสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ เป็นต้น (นวลจิตต์ เขาวงกิตพิงษ์, น.2550, น.134)

3. สื่อการสอนเพื่อพัฒนาความรู้วิชาภาษาอังกฤษด้านจิตพิสัย

Bloom and Krathwohl (1956, น.247) แบ่งการแสดงออก ด้านจิตพิสัยทางอารมณ์และความสนใจในการเรียนรู้ออกเป็น 5 ชั้น ได้แก่ ชั้นการรับรู้ การตอบสนอง การเห็นคุณค่า การจัดลำดับคุณค่า และการสร้างนิสัยของตนเอง ซึ่งสื่อการสอนที่สามารถพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษาด้านจิตพิสัยได้ เช่น สื่อการสอนประเภทวัสดุ อุปกรณ์ สถานที่ แนวคิดหรือวิธีสอน และสื่อประสมได้แก่ แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ แฟ้มสะสมงาน การโต้วาที การอภิปรายกลุ่ม การจัดประชุม การทำโครงการ และการศึกษาดูงานนอกสถานที่ เป็นต้น (นวลจิตต์ เขาวงกิตพิงษ์, น.2550, น.136)

สรุปได้ว่าสื่อการสอนที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษาให้มีความรู้ความสามารถในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย ซึ่งประกอบด้วยสื่อการสอนหลายประเภท ได้แก่ สื่อการสอนประเภทบุคคล เช่น ผู้สอนคนไทย ผู้สอนเจ้าของภาษา ครูฝึก ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ และวิทยากร สื่อการสอนประเภทวัสดุ เช่น ตำราเรียน ใบงาน แบบทดสอบ แผ่นสไลด์ สารเคมี และสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ สื่อการสอนประเภทแนวคิดและวิธีสอน เช่น การบรรยาย การเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมติ การโต้วาที การสาธิต สื่อการสอนประเภทสถานที่ เช่น วัด โรงพยาบาล ห้องปฏิบัติการทางภาษา สถานประกอบการ และการใช้สื่อประสม เช่น สื่อประสมระหว่างแผ่นภาพ กับวิธีการบรรยาย การใช้เครื่องคอมพิวเตอร์กับ โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำหรับเล่นเกม คู่มือย่นตร์ และทดสอบวัดความรู้ทางภาษาอังกฤษเป็นต้น ซึ่งสื่อการสอนดังกล่าว ผู้สอนภาษาอังกฤษควรเลือกใช้สื่อการสอนที่สามารถสื่อสาร และถ่ายทอดเนื้อหาความรู้ได้ทั้งแบบทางเดียว และแบบสองทาง หรือสื่อประสม ที่สำคัญคือ ควรเลือกสื่อการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีส่วนร่วม ในกิจกรรมการเรียนรู้ให้มากที่สุด นอกจากนี้ สื่อการสอนที่นำมาใช้นั้น ผู้สอนภาษาอังกฤษจะต้องมีความถนัด ผู้เรียนมีความคุ้นเคย อีกทั้งต้องเป็นที่ยอมรับของสังคมทางการศึกษา และการทำงาน

3.1.2 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ด้านกระบวนการผลิต

ในการกระบวนการผลิตผู้เรียนอาชีวศึกษาให้มีความรู้ความสามารถตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ นั้น เป็นการดำเนินการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่จำเป็นต้องอาศัยองค์ประกอบที่สำคัญในด้านปัจจัยนำเข้า มาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อผลิตผู้เรียนอาชีวศึกษาให้มีความรู้ และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในด้าน พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย ซึ่งในกลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศได้กำหนดมาตรฐานสมรรถนะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 3 ด้านไว้ดังนี้

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้านพุทธิพิสัย หรือทักษะทางสติปัญญา ประกอบด้วยมาตรฐานสมรรถนะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ 3 ด้าน คือ

1) ด้านสมรรถนะความรู้การออกเสียงภาษาอังกฤษ ได้แก่ การศึกษา และการฝึกวิธีออกเสียงของพยัญชนะ สระ การเน้นเสียงหนัก เบา ในระดับคำศัพท์ ระดับประโยค และระดับข้อความ การใช้ทำนองเสียง สูง ต่ำ แสดงอารมณ์ที่ต้องการเน้นเป็นพิเศษ ของคำ กลุ่มคำ หรือประโยค รวมถึง การออกเสียงเชื่อม โยง พูดย่อระหว่างคำ ประโยค และข้อความ เป็นต้น โดยเน้นการจัดกิจกรรมการฝึกการฟัง และการพูดเลียนแบบผู้สอน หรือเจ้าของภาษา

2) ด้านความรู้คำศัพท์และการใช้ไวยากรณ์ ได้แก่ การศึกษาและการท่องจำคำศัพท์ การแปลความหมาย การเรียงคำ หรือกลุ่มคำ ให้เป็นประโยค และการสร้างประโยครูปแบบต่างๆ ให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของไวยากรณ์ โดยเน้นการจัดกิจกรรมการฝึกอ่าน และฝึกเขียน คำศัพท์ จำนวนภาษา ประโยค ข้อความ และการแปลความหมาย เป็นภาษาไทย หรือ เป็นภาษาอังกฤษ

3) ด้านความรู้บริบททางภาษา ได้แก่ การศึกษาและการฝึกการใช้ภาษาพูด และภาษาเขียนทั้งที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการทั้งประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง เพื่อให้การใช้ภาษาอังกฤษเป็นธรรมชาติ เหมาะสมกับบุคคล สถานการณ์ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา โดยเน้นการจัดกิจกรรมการฝึกพูด และฝึกเขียนให้สอดคล้องกับบริบทที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันและการทำงาน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้านทักษะพิสัย หรือทักษะการปฏิบัติ ประกอบด้วยมาตรฐานสมรรถนะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ 4 ด้าน คือ มาตรฐานทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งมีสาระสำคัญ ดังนี้

1) ด้านทักษะการฟัง ได้แก่ การฟังจับใจความสำคัญในเรื่องที่ฟัง และการถ่ายโอนข้อมูล ด้วยการพูดหรือเขียนได้

2) ด้านทักษะการพูด ได้แก่ การสนทนาโต้ตอบด้วยการใช้ภาษาการแสดงกริยามารยาท ท่าทางให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการได้

3) ด้านทักษะการอ่าน ได้แก่ การอ่านจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน เช่น การอ่านเอกสารส่วนตัว เอกสารธุรกิจ ข่าวสารทั่วไป และการถ่ายโอนข้อมูล ด้วยการพูดหรือเขียนได้

4) ด้านทักษะการเขียน ได้แก่ การกรอกข้อมูลในเอกสาร การเขียนจดหมายส่วนตัว การเขียนเอกสารธุรกิจ การเขียนรายงาน และการถ่ายโอนข้อมูลด้วยการพูด หรือเขียนสรุปข้อมูลได้

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้านจิตพิสัย หรือ ทักษะทางจิตนิสัย ซึ่งปกติการแสดงออกทางอารมณ์จะเกิดขึ้น ขณะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้านพุทธิพิสัย และทักษะพิสัยไปพร้อมๆกัน โดยทั่วไปประกอบด้วยพฤติกรรมแสดงออกทางอารมณ์ และจิตนิสัย 4 ด้าน คือ

- 1) พฤติกรรมด้านการรับรู้ การเห็นประโยชน์ และคุณค่าในการเรียนภาษาอังกฤษ
  - 2) พฤติกรรมด้านการให้ความสนใจ เช่น การตั้งใจเรียน และทำงานสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ
  - 3) พฤติกรรมด้านการเข้ามีส่วนร่วม เช่น การเข้าร่วมทำกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียน และนอกห้องเรียน
  - 4) พฤติกรรมด้านคุณธรรม จริยธรรม และจิตอาสา เช่น ความซื่อสัตย์ กตัญญู มีน้ำใจ
- (สำนักงานมาตรฐานการอาชีวศึกษา และวิชาชีพ, 2559, น. 2)

สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านกระบวนการผลิตในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษาให้มีความรู้และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย ตามมาตรฐานสมรรถนะการเรียนรู้ของสำนักงานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ ดังนี้

1. สภาพการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับกระบวนการผลิต ด้านพุทธิพิสัย

เนื่องจากหลักการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในด้านพุทธิพิสัยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะทางสติปัญญาของผู้เรียนอาชีวศึกษา ให้มีความรู้ความสามารถในด้านการวิเคราะห์ วิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษ การจดจำคำศัพท์ รูปแบบไวยากรณ์ การเรียงคำ หรือกลุ่มคำ ให้เป็นประโยค การแปลความหมาย และการบูรณาการความรู้ทางภาษาอังกฤษสำหรับใช้ในการติดต่อสื่อสารในบริบทการใช้ภาษาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการให้เหมาะสมกับบุคคล สถานการณ์ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีความรู้ความสามารถทางด้านพุทธิพิสัยดังกล่าว ผู้สอนภาษาอังกฤษควรวางแผนการจัดการเรียนการสอนด้วยการใช้สื่อและวิธีการสอนที่หลากหลาย ซึ่งสื่อการสอนที่ผู้สอนควรนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ ตำราเรียน แผ่นภาพ เทปบันทึกเสียงสนทนาของเจ้าของภาษา ภาพยนตร์สั้น และคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เป็นต้น ส่วนวิธีการสอนที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ การใช้วิธีสอนด้วยการบรรยาย หรืออธิบายรายละเอียดและสรุปสาระสำคัญของเนื้อหาการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เข้าใจ หรือการใช้เทคนิคและวิธีสอนด้วยการสาธิต ประกอบท่าทางการพูดเกี่ยวกับวิธีการออกเสียงหนักเบาของคำศัพท์ ประโยค และข้อความ รวมถึงผู้สอนควรแนะนำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษารู้จักศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ทั้งในและนอกห้องเรียน เช่น การทำแบบฝึกหัด การจัดกลุ่มคำศัพท์

นอกจากนี้ ในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนภาษาอังกฤษ ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนอาชีวศึกษา มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนให้มากที่สุด ได้แก่ การฝึกซ้อมการฟัง คำเนียงเจ้าของภาษา และการพูดออกเสียงซ้ำๆ เลียนแบบเจ้าของภาษา การใช้คำถามและคำตอบโต้ตอบระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน การช่วยกันทบทวน และสรุปสาระสำคัญของเนื้อหาการเรียนรู้อันหลังเรียน เป็นต้น ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีความรู้ความสามารถในด้านการใช้คำศัพท์ วิธีการออกเสียง เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสาร ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (อภิศักดิ์ ภูพิพัฒน์, 2555, น.18-19)

2. สภาพการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับกระบวนการผลิต ด้านทักษะพิสัย

เนื่องจากหลักการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในด้านทักษะพิสัยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติงานของผู้เรียนอาชีวศึกษาให้มีความสามารถทางการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับใช้ในการติดต่อสื่อสารทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีความสามารถทางด้านทักษะพิสัยดังกล่าว ผู้สอนควรวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามขั้นตอน ซึ่งสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ (สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ, 2559, น.2)

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง

การฟังเป็นการรับข้อมูลข่าวสารและความรู้สึกนึกคิดของผู้พูด จึงเป็นพื้นฐานไปสู่การเลียนแบบการพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อสื่อสาร และโต้ตอบตามสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ดังนั้นการสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ทางทักษะการฟัง ผู้สอนภาษาอังกฤษควรจัดเนื้อหาการฟัง จากเรื่องง่ายไปสู่เรื่องยากตามลำดับ เช่น การฟังวิธีการออกเสียงของพยัญชนะ สระ คำศัพท์ กลุ่มคำ ประโยค บทความสั้น และเรื่องสั้น เป็นต้น ที่สำคัญ ผู้สอนภาษาอังกฤษควรให้ผู้เรียน มีโอกาสได้ฟังสำเนียงภาษาที่เจ้าของภาษาใช้พูดกันจริงในชีวิตประจำวัน และควรให้ผู้เรียนฝึกการฟังบ่อยๆ เพื่อให้ผู้เรียน คำนึงกับวิธีการออกเสียงจริงของเจ้าของภาษา ทำให้ง่ายต่อการเข้าใจความหมาย และการจับใจความสำคัญของเรื่องที่ฟัง ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง นักการศึกษาได้แบ่งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ออกเป็น 3 ขั้นตอน ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้ (กัลยา (ไกวลวนิช) สุวรรณเกษิ, 2555, น.11)

1. กิจกรรมก่อนการฟัง เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนภาษาอังกฤษต้องใช้เทคนิคโน้มน้าวความสนใจของผู้เรียนให้เข้าสู่บทเรียน ซึ่งใช้เวลาประมาณ 5 นาที ได้แก่ 1) ครูแจ้งเรื่องให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาทราบว่าเรากำลังจะฟังเรื่องอะไร และเน้นย้ำให้ผู้เรียนตั้งใจฟัง เพื่อจะได้เข้าใจ และทำกิจกรรมหลังการฟังได้ถูกต้อง 2) ครูและผู้เรียนควรช่วยกันทบทวนความรู้เดิมที่เกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง เช่น วิธีการออกเสียงของคำศัพท์ และความหมาย รวมถึงรูปแบบของไวยากรณ์ การนำเสนอคำศัพท์

ใหม่หรือสำนวนภาษาที่จำเป็นต้องทราบหรือให้ผู้เรียนดูภาพ เพื่อให้ผู้เรียนคาดเดาเหตุการณ์ของเรื่องทีฟังว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง 3) ผู้สอนควรแจ้งจุดมุ่งหมายของการฟังว่า เมื่อผู้เรียนฟังจบแล้วผู้เรียนจะต้องทำกิจกรรมอะไรบ้าง ต่อจากนั้น 4) ผู้สอนจึงเริ่มอ่านเนื้อหาให้ผู้เรียนฟัง ประมาณ 2 รอบ เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับเสียงคำศัพท์ สำนวนภาษา และ โครงสร้างไวยากรณ์ โดยเนื้อหาที่นำมาให้ผู้เรียนฟัง ควรมีความยาวไม่เกิน 10 นาที (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2555, น.82)

2. กิจกรรมระหว่างกรฟัง เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนเปิดเทปบันทึกเสียงของเจ้าของภาษาให้ผู้เรียนฟัง ซึ่งอาจมากกว่า 1 ครั้ง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถจับใจความสำคัญของเนื้อหาที่ฟังได้ตลอดจนการคาดเดาเหตุการณ์ของเนื้อหาว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อใด เพราะเหตุใด และผลเป็นอย่างไร โดยในระหว่างกรฟัง ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องฟังทุกคำ แต่ผู้เรียนควรตั้งใจฟังและสังเกตการใช้คำศัพท์ซ้ำๆ ที่มักแสดงถึงใจความสำคัญของเนื้อหาและผู้เรียนควรจดบันทึกสั้นๆ หรือใช้วิธีทำแผนภูมิ ตาราง เครื่องหมาย สัญลักษณ์ที่ตนเองเข้าใจ โดยควรทำบันทึกจากซ้ายไปขวา หรือจากด้านบนลงล่าง เพื่อให้่ายต่อการสรุปและจัดลำดับใจความสำคัญ นอกจากนี้ หากผู้เรียนมีข้อสงสัยใดๆ ในระหว่างกรฟัง ผู้เรียนควรจดบันทึกคำถามนั้น ไว้ถามผู้สอน เมื่อฟังจบแล้ว โดยผู้เรียนไม่ควรถามแทรกขึ้นมาทันทีที่กำลังฟังเนื้อหาอยู่ เนื่องจากจะทำให้ประสิทธิภาพการฟังทั้งหมดอาจหยุดชะงักลงได้ (ศิตา เข้มขันติถาวร, 2555, น.11)

3. กิจกรรมหลังกรฟัง เป็นกิจกรรมสำคัญที่ผู้สอนควรจัดให้มีขึ้น หลังกรฟังได้แก่ ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันสรุปสาระสำคัญของเนื้อหาที่ฟัง และทบทวนซ้ำอีกครั้ง พร้อมทั้งช่วยกันแสดงความคิดเห็นของเนื้อหาที่ฟัง ว่ามีคุณค่าทางใด สามารถนำมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันและการทำงาน ได้มากน้อยเพียงใด รวมถึงการแนะนำให้ผู้เรียนหมั่นฝึกกรฟังบ่อยๆ ด้วยตนเอง หลังจากนั้น ผู้สอนควรให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม ได้แก่ 1) การเขียนรายงานสรุปใจความสำคัญ ตามขั้นตอนและนำเสนอหน้าชั้นเรียน 2) การจดบันทึกคำศัพท์ สำนวนภาษา และความหมายลงในสมุด 3) ทำแบบฝึกหัดด้วยการเติมคำหรือกลุ่มคำลงในประโยค หรือให้ผู้เรียนทำเครื่องหมายถูกหรือผิดหน้าประโยคที่ถูกหรือผิด 4) ผู้สอนเฉลยคำตอบของแบบฝึกหัดและ 5) ให้ผู้เรียนแก้ไขแบบฝึกหัดให้ถูกต้องและเก็บไว้ในแฟ้มสะสมงาน (กัญจนีย์ ชูชัยทยาภูล, 2554, น.20)

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการพูด

การพูดเป็นการส่งสารจากผู้พูด ไปสู่ผู้ฟัง ดังนั้นการพูดจึงเป็นการถ่ายทอดเนื้อหาและความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดให้ผู้ฟังเข้าใจจุดประสงค์ของเนื้อหาที่พูด ซึ่งการพูดภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพผู้พูดจะต้องใช้ถ้อยคำให้ถูกต้องตามหลักภาษาและไวยากรณ์ พร้อมกับการแสดงอารมณ์ สีหน้า ท่าทาง ประกอบการพูด ให้สอดคล้องกับเนื้อหา เหมาะสมกับผู้ฟัง เวลา และโอกาส

ที่พูด ซึ่งกิจกรรมการสอนทักษะการพูด แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้ (กัลยา (ไกรวัลวณิช) สุวรรณกาฮี, 2555, น.72)

1. การเตรียมตัวก่อนพูด เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนภาษาอังกฤษนำเสนอข้อมูล ให้แก่ผู้เรียน ได้รับความรู้ และเข้าใจก่อนการฝึกพูด เช่น การให้ผู้เรียนได้ฟัง วิธีการออกเสียงของคำศัพท์ สำนวนภาษาและความหมาย การให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียน สะกดคำศัพท์ สำนวน และรูปแบบของประโยคให้ถูกต้อง เมื่อผู้เรียนพร้อมแล้ว จึงให้ฝึกพูด โดยผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นผู้สาธิตในการพูด และแสดงท่าทางประกอบการพูด เพื่อให้ผู้เรียนในห้องเรียนฝึกพูดตามแบบ และให้พูดซ้ำอย่างน้อย 2 ครั้ง จนผู้เรียนพูดออกเสียงได้ถูกต้อง ทั้งคำศัพท์ และรูปแบบของประโยคต่างๆ ตามหลักภาษา หรือ ไวยากรณ์ เช่น I've got a stomachache (เอามือกุมท้องไว้) I've got a toothache (เอามือปิดข้างแก้มที่ปวดฟัน) เป็นต้น (กัลยา (ไกรวัลวณิช) สุวรรณกาฮี, 2555, น.72)

2. ปฏิบัติการพูด เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนให้ผู้เรียนจับคู่แสดงบทบาทสมมติ ด้วยการสนทนาจริง โดยใช้บทสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ จากตำราเรียน หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน และที่ทำงาน เช่น การสนทนาระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายในร้านขายเพชรพลอย การสนทนาระหว่างเจ้าหน้าที่ธนาคารกับลูกค้า การนัดหมายลูกค้า การแสดงความยินดี และการตอบรับ เนื่องในวันแต่งงาน เป็นต้น ซึ่งในการแสดงบทบาทสมมติเสมือนสถานการณ์จริงนั้น ผู้พูดไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาให้ถูกต้องตามรูปแบบเหมือนขั้นตอนการฝึกก็ได้ ซึ่งถ้ามีข้อผิดพลาด ผู้สอนและผู้เรียนในห้องเรียน ซึ่งเป็นผู้ฟังไม่ควรติเตียนผู้พูดในระหว่างการพูดทันที แต่ผู้สอนและผู้เรียนในชั้น ซึ่งเป็นผู้ฟังควรจดบันทึกไว้ และช่วยกันแก้ไขข้อผิดพลาดให้ถูกต้องเมื่อจบการสนทนาแล้ว (กัลยา (ไกรวัลวณิช) สุวรรณกาฮี, 2555, น.72)

3. หลังการพูดเป็นขั้นตอนที่ผู้สอนและผู้เรียนในชั้น ซึ่งเป็นผู้ฟังช่วยกันติชม โดยเน้นการชมเชยในเชิงบวก เช่น ความสามารถในการกล้าแสดงออก การมีความมั่นใจในการพูด แต่ถ้ามีสิ่งบกพร่อง หรือผิดพลาด เช่น การแสดงท่าทางและอารมณ์ไม่สมจริงกับเรื่องที่พูด หรือพูดออกเสียงผิด ผู้ฟังควรช่วยกันแก้ไขให้ถูกต้องและแนะนำให้ผู้พูดหมั่นฝึกการพูดภาษาอังกฤษบ่อยๆ นอกชั้นเรียน เพื่อพัฒนาทักษะการพูดให้คล่องแคล่วขึ้นไปอีก (กัลยา (ไกรวัลวณิช) สุวรรณกาฮี, 2555, น.72)

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน

การอ่านเป็นการสื่อสารจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน ซึ่งการเป็นผู้อ่านที่ดี และมีประสิทธิภาพในการอ่าน ผู้อ่านจะมีความสามารถในการจับใจความสำคัญของเนื้อหา เข้าใจเรื่องราว อารมณ์ความคิด และจุดประสงค์ของผู้เรียนได้ โดยความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ (แม้นมาศ ลีลสัตยกุล, 2556, น.21)

วิธีการอ่านออกเสียงแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้

1. ก่อนการอ่านออกเสียง หรือการเตรียมตัว เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับชื่อเรื่อง ใจความสำคัญ อารมณ์ ความคิด และจุดประสงค์ของผู้เขียน จากนั้น ผู้สอนจะฝึกให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงของชื่อเรื่อง และเนื้อหาตั้งแต่ต้นจนจบ ให้คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ โดยฝึกการอ่านด้วยวิธีเหลือบตาลง และเงยหน้าขึ้นมองหน้าผู้ฟัง โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงให้ชัดเจน และถูกต้องตามหลักอักขรวิธี ได้แก่ การอ่านออกเสียงของพยัญชนะ สระ การเน้นเสียงหนักเบาของคำ การใช้จังหวะ วรรคตอน และทำนองเสียงสูงต่ำในประโยค รวมถึง การใช้ลีลาท่าทาง ประกอบการอ่านออกเสียงให้สัมพันธ์กับเนื้อหาที่อ่าน เช่น การอ่านข่าวสาร บทความ บทละคร นิทาน สุนทรพจน์ คำอวยพร คำกล่าวต้อนรับ และคำกล่าวอาลัย เป็นต้น (แม้นมาศ ลีลสัตยกุล, 2556, น.22)

2. ปฏิบัติการอ่านออกเสียง เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียน ต้องปฏิบัติการอ่านจริง โดยใช้สถานการณ์จำลองหรือบทบาทสมมติ คือผู้เรียน เป็นผู้อ่านออกเสียงภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียน หรือใช้เวทีในห้องประชุม โรงอาหาร และห้องปฏิบัติการทางภาษาก็ได้ ส่วนผู้สอนและเพื่อนในชั้นเรียนจะเป็นผู้ฟัง และจดบันทึกข้อดี และข้อผิดพลาดของผู้อ่าน ซึ่งในระหว่างการอ่าน ผู้อ่านจะต้องอ่านออกเสียงให้ดังพอสมควร เพื่อให้ผู้ฟังได้ยินเสียงอย่างทั่วถึง โดยเน้นการอ่านออกเสียงของเนื้อหา ให้ถูกต้องตามอักขรวิธี พร้อมกับการแสดงลีลา ท่าร่างกาย สีหน้า และอารมณ์ ให้สัมพันธ์กับเรื่องที่อ่าน รวมถึงการมองหน้าผู้ฟังให้ทั่วถึง เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้ฟัง ให้ตั้งใจฟัง และมีอารมณ์คล้อยตามเนื้อหา และอารมณ์ของผู้อ่านตั้งแต่ต้นจนจบ (แม้นมาศ ลีลสัตยกุล, 2556, น.22)

3. หลังการอ่านเป็นขั้นตอนที่ผู้สอน และเพื่อนในชั้นเรียนซึ่งเป็นผู้ฟัง ช่วยกันกล่าวชมเชย และให้ข้อเสนอแนะในสิ่งที่ผิดพลาด เพื่อให้ผู้อ่านทราบและนำไปปรับปรุงการอ่านในคราวต่อไป (แม้นมาศ ลีลสัตยกุล, 2556, น.23)

วิธีการอ่านในใจแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้

1. ก่อนการอ่านหรือขั้นการเตรียมตัว ผู้สอนควรแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงชื่อเรื่อง วัตถุประสงค์ และวิธีการอ่าน เพื่อจับใจความสำคัญของเนื้อเรื่องที่จะอ่าน นอกจากนี้ ผู้สอนควรแนะนำผู้เรียนให้ทบทวนความรู้เดิมที่ได้ศึกษาไปแล้ว ได้แก่ คำศัพท์ จำนวนภาษา และรูปแบบไวยากรณ์ต่างๆ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาและจับใจความสำคัญได้ง่าย และรวดเร็วขึ้น

2. ปฏิบัติการอ่าน ผู้เรียนหรือผู้อ่าน ต้องตั้งใจ เพื่อให้มีสมาธิในการอ่าน โดยใช้สายตากวาดไปตามตัวอักษรที่เรียงกัน ไปเป็นคำ ประโยค และข้อความจนจบเรื่อง โดยในการอ่านครั้งแรก ผู้อ่านควรอ่านเนื้อหาคร่าวๆ ก่อน เพื่อจะได้ทราบ เรื่องราวโดยรวม พร้อมกับขีดเส้นใต้

และจดบันทึกคำศัพท์ หรือสำนวนที่ไม่ทราบความหมาย และนำไปศึกษาหาความหมายให้เข้าใจ ก่อนต่อไปเป็นการอ่านซ้ำครั้งที่ 2 ผู้อ่านจะต้องตั้งสมาธิและใช้ความคิดในการอ่าน เพื่อจับใจความสำคัญของเนื้อหาได้แก่ใคร ทำอะไรที่ไหน เมื่อใด ทำไม เพราะเหตุใด และผลเป็นอย่างไร พร้อมกับขีดเส้นใต้ หรือใช้แถบสีเน้นใจความสำคัญที่ผู้อ่านต้องการทราบจากนั้นควรอ่านซ้ำครั้งที่ 3 เป็นการอ่านบางตอนที่ยังไม่เข้าใจ และเก็บรายละเอียดประกอบใจความสำคัญ เพื่อผู้อ่านจะได้เข้าใจเรื่องราวได้ดียิ่งขึ้น

3. หลังการอ่าน เมื่อผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวและจับใจความสำคัญของเรื่องได้แล้ว ผู้อ่านควรเขียนบันทึก สรุปสาระสำคัญ ประโยชน์ที่ได้รับพร้อมกับประเมินคุณค่า ประกอบกับการแสดงความคิดเห็น ด้วยการสนับสนุนหรือโต้แย้ง และเก็บไว้เป็นหลักฐานการเรียนรู้ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์หรือจัดทำเป็นรายงาน และเผยแพร่ต่อไป

กรณีเป็นการอ่านเพื่อความบันเทิง หรือ เป็นการอ่านเพื่อฆ่าเวลาในการรอคอย ผู้อ่านไม่ต้องพิถีพิถันในการใช้ความคิดหรือจดจำเนื้อหามากนัก ผู้อ่านควรใช้วิธีการอ่านผ่านๆ และปล่อยอารมณ์กับความสนุกสนานกับเนื้อเรื่องที่อ่าน บางตอนที่ไม่น่าสนใจ และไม่สนุก ผู้อ่านอาจข้ามตอนนั้นไปก็ได้ แต่ควรเก็บสาระสำคัญ ในด้านบทบาทของตัวละครหลัก ภาษา และแนวคิดที่ได้รับจากการอ่าน เมื่ออ่านจบแล้ว ถ้ามีเวลาและเห็นว่ามีความประโยชน์ ผู้อ่านควรอ่านซ้ำอีกครั้งและจดบันทึกสรุปเนื้อหาสำคัญ บทบาทของตัวละคร เวลา สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์สำคัญ รวมถึงคติสอนใจ พร้อมกับแสดงความคิดเห็นว่าเนื้อหาที่ได้รับมีคุณค่าทางด้านใด และมีความซาบซึ้งในการใช้ภาษามากน้อยเพียงใด (แม้นมาศ ลิลลิตยกุล, 2556, น.24-26)

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะการเขียน

การเขียนเป็นการสื่อสารจากผู้เขียนไปยังผู้อ่าน ซึ่งการเป็นผู้เขียนที่ดี และมีประสิทธิภาพในการเขียน ผู้เขียนจะต้องรู้จักเลือกใช้คำให้ถูกต้อง ตรงกับความหมาย เหมาะสมกับกาลเทศะ รู้จักหลบคำในเชิงลบ ไม่ใช่คำกำกวม และซ้ำซ้อน ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องราวที่เขียนได้ง่ายชัดเจน และใช้เวลาในการคิดวิเคราะห์ หรือสรุปเนื้อหาได้รวดเร็ว ดังนั้น การเขียนจึงเป็นศาสตร์และศิลปะที่ต้องใช้ความรู้และเทคนิคในการใช้คำให้เกิดภาพพจน์และบอกเล่า เรื่องราวกับความรู้สึกต่างๆ ให้ผู้อ่านเข้าใจตรงกับผู้เขียน จากความสำคัญของการเขียนดังกล่าว ผู้เรียนจึงมีความจำเป็นต้องมีความรู้ในด้านการพัฒนาทักษะการเขียนซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน โดยสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ (ประกาสิตธิ์ สิทธิธิดิกุล, 2555, น.32-33)

1. ก่อนการเขียน ผู้สอนควรทบทวนความรู้เดิมที่ได้ศึกษาไปแล้วให้แก่ผู้เรียน หรือผู้เขียน ได้แก่ การศึกษารูปแบบต่างๆ ของงานเขียน การเลือกชื่อเรื่องที่จะเขียน ศึกษาแหล่งข้อมูล ประกอบการเขียน และการวางเค้าโครงของเนื้อเรื่อง รวมถึงการทบทวน ผูกเขียน

คำศัพท์ จำนวนและรูปแบบโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขียน เช่น การฝึกเขียนซ้ำๆ เกี่ยวกับคำศัพท์ จำนวนสำเร็จรูป การเขียนจัดหมวดหมู่ของคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน และตรงข้ามกัน การเขียนตามแบบจากประโยคหรือข้อความ การฝึกเปลี่ยนรูปคำกริยาให้สอดคล้องกับประธาน และกาลเวลา การฝึกเขียนคำขยาย คำนาม คำกริยา การเชื่อมคำ และประโยค เป็นต้น โดยในการเขียนนั้น มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เขียนสามารถจดจำคำศัพท์ และรูปแบบของการใช้ภาษาเพื่อนำไปปรับใช้ในการเขียนจริงให้ถูกต้องต่อไป

2. ปฏิบัติการเขียน ผู้เขียนจะต้องเขียนชื่อเรื่อง คำนำ เนื้อหา การสรุปใจความสำคัญให้เป็นที่เข้าใจตามรูปแบบของงานเขียน และโครงเรื่องที่วางไว้ โดยผู้เขียนสามารถเลือกใช้ภาษาได้ด้วยตนเอง และไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบเหมือนขั้นตอนการฝึกเขียน แต่ผู้เขียนต้องเลือกใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับงานเขียนและผู้อ่าน ข้อมูลของเนื้อหาที่มีความกระชับ และเรียงลำดับไปตามขั้นตอน เพราะจะทำให้งานเขียนนั้น น่าอ่าน เข้าใจง่ายและมีคุณค่าทางด้านจิตใจ

3. หลังการเขียน เมื่อเขียนเนื้อหาจบแล้ว ผู้เขียนควรอ่านบททวนเนื้อหาทั้งหมด 1-2 ครั้ง ตั้งแต่ต้นจนจบ และตรวจคำผิด พร้อมกับแก้ไขให้ถูกต้อง แล้วเก็บไว้ประมาณ 1 สัปดาห์ จึงนำกลับมาอ่านบททวนใหม่ และปรับปรุงให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น จากนั้น ควรเก็บรวบรวมไว้ในแฟ้มสะสมงาน เพื่อเป็นหลักฐานการเรียนรู้ หรือนำไปเผยแพร่ต่อไป

3. สภาพการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับกระบวนการผลิต ด้านจิตพิสัย

พจนานุกรมศัพท์จิตวิทยาฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2553) ได้ให้ความหมายของจิตพิสัยไว้ว่า จิตพิสัยหมายถึง อารมณ์ ความคิด และความรู้สึกทางจิตใจ ที่เกิดจากการกระตุ้นของสิ่งเร้า และแสดงพฤติกรรมตอบสนองออกมา ซึ่งมีทั้ง พฤติกรรมในทางบวก เช่น ชอบ สนใจ และ พฤติกรรมในทางลบ เช่น ไม่ชอบ ไม่สนใจ และจิตพิสัยไม่ใช่สิ่งที่อยู่ตรงข้ามกับพุทธิพิสัย และ ทักษะพิสัย เนื่องจากทั้ง 3 สิ่ง เป็นส่วนที่ช่วยส่งเสริมซึ่งกันและกัน เพราะการที่จะมีสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นได้ จะต้องมีย่ออีกสิ่งหนึ่งเข้ามาเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว ดังนั้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษผู้สอนภาษาอังกฤษจะต้องพยายามกำจัดอารมณ์ไม่ดี และจะต้องพยายามสร้างอารมณ์ที่ดี เพื่อเป็นการจูงใจให้ผู้เรียนตั้งใจเรียน เนื่องจากการเรียนภาษาอังกฤษไม่ใช่การเรียนและจบภายในห้องเรียนภาษาเท่านั้น แต่เป็นการเรียนการสอนที่มีเป้าหมายเพื่อนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นความคิดและความรู้สึกทางด้านจิตใจ หรือด้านจิตพิสัย โดยผู้สอนสามารถสร้างจิตพิสัยในตัวผู้เรียนได้ด้วยการใช้วิธีที่หลากหลาย โดยสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ (อภิศักดิ์ ภูพิพัฒน์, 2555, น.28)

1. สร้างศรัทธาในตัวผู้สอนภาษาอังกฤษเองให้เป็นที่ประจักษ์แก่ผู้เรียนอาชีวศึกษา เช่น การเตรียมการสอนล่วงหน้า การแต่งกายให้เหมาะสม การมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสอน และการสื่อสาร รวมถึง ทักษะการใช้สื่อการสอนสมัยใหม่
2. เข้าใจความแตกต่างของผู้เรียนอาชีวศึกษา เช่น อายุ เพศ ความรู้เดิม ระดับสติปัญญา ภาวะทางร่างกาย อารมณ์ และสภาพสังคมทางครอบครัวของผู้เรียน
3. สร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยการใช้สื่อการสอนสภาพจริงไม่ซ้ำซาก และทันสมัย ผู้สอนและผู้เรียนมีความถนัด และสื่อการสอนนั้น มีปริมาณที่เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน เช่น คอมพิวเตอร์ช่วยสอน ภาพยนตร์สั้น การ์ตูนตลก การเล่นเกมทาย การร้องเพลง ประกอบจังหวะ เพื่อกระตุ้นความสนใจ ให้ผู้เรียนตื่นตัวตลอดเวลา ไม่เบื่อหน่าย และมีความสุขในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
4. จัดบทเรียนและกิจกรรมการเรียนรู้จากง่ายไปยากที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง เพื่อให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาเห็นประโยชน์ เห็นคุณค่า และตั้งใจเรียน
5. จัดกิจกรรมเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีส่วนร่วมในการเรียนการสอนให้มากที่สุด โดยจัดกลุ่มผู้เรียนด้วยวิธีความสามารถ เก่ง ปานกลาง และอ่อน เพื่อให้ทุกคน ได้แสดงออกถึงความรู้ ความสามารถและทักษะในด้านที่แต่ละคนมีความถนัด เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนในแต่ละกลุ่มมีความภูมิใจในตนเองในการกล้าคิดกล้าแสดงออก และมีปฏิสัมพันธ์กันในการช่วยเหลือ มีจิตอาสาในการทำงาน และร่วมกันรับผิดชอบ เพื่อให้กิจกรรมการเรียนรู้สำเร็จตามเป้าหมายได้แก่ การจัดนิทรรศการ การทำโครงการ การแสดงละคร การแสดงบทบาทสมมติ การให้บริการวิชาชีพในชุมชน และการสาธิตการผลิตสินค้า และงานบริการต่างๆ เป็นต้น
6. การสร้างบรรยากาศในห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้มีความรู้สึกละaxed ไม่เครียด ซึ่งจะทำให้การเรียนรู้ของผู้เรียนดีขึ้น ผู้สอนจึงควรใช้เทคนิคการสร้างบรรยากาศในการเรียนภาษาอังกฤษที่อบอุ่น สนุกสนาน เป็นมิตร มีความท้าทาย มีอิสระ และการยอมรับนับถือระหว่างกัน โดยอยู่ภายใต้การควบคุมของระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรม และวัฒนธรรมที่เหมาะสม (อภิศักดิ์ ภูพิพัฒน์, 2555, น.28-35)

สรุปได้ว่า สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านกระบวนการผลิตผู้เรียนอาชีวศึกษา ในสถาบันอาชีวศึกษา เป็นการดำเนินงาน จัดการเรียนการสอน โดยนำปัจจัยนำเข้ามาบูรณาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อผลิตผู้เรียนอาชีวศึกษาให้มีความรู้และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในด้าน พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในด้านพุทธิพิสัย มุ่งเน้นการพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา ให้มีความรู้ ความสามารถการใช้

สติปัญญาในการวิเคราะห์วิธีการจดจำคำศัพท์ คำนวนภาษา ความหมาย และรูปแบบไวยากรณ์ เพื่อให้ผู้เรียนอาชีวศึกษานำความรู้ทางภาษาอังกฤษ ไปประยุกต์ใช้สำหรับการติดต่อสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน ทั้งในบริบทการใช้ภาษาที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ ซึ่งสื่อการสอนที่นิยม และเหมาะสมกับการพัฒนาการเรียนการสอนด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ ตำราเรียน แบบทดสอบ ใบงาน และคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ส่วนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถทางปัญญา ได้แก่ การใช้คำถาม การทบทวนความรู้ การทำซ้ำ การสรุปและการถ่ายโอนข้อมูลเป็นต้น สำหรับการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในด้านทักษะพิสัย มุ่งเน้นการพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษาให้มีทักษะความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งในด้าน ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยความสามารถทางด้านทักษะการฟัง และการอ่าน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีความสามารถในการจับใจความสำคัญของเรื่องที่ฟัง และอ่าน รวมถึงการถ่ายโอนข้อมูลด้วยการพูด หรือเขียนสรุปสาระสำคัญได้ ส่วนด้านทักษะการพูดและการเขียนมุ่งเน้นให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีความสามารถในการสนทนา และการเขียนโต้ตอบจดหมายในเรื่องส่วนตัว และเอกสารธุรกิจการค้า ทั้งในบริบทที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการให้เหมาะสมกับบุคคล และสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันและการทำงาน ส่วนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในด้านจิตพิสัย มุ่งเน้นการพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกทางอารมณ์ และกิจนิสัยของผู้เรียนอาชีวศึกษา ให้รับรู้ถึงประโยชน์และคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อจูงใจให้ผู้เรียนมีความสนใจ ตั้งใจเรียน รู้จักรับผิดชอบการทำงาน และการเข้ามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการเรียนการสอน รวมถึงการรู้จักมีจิตอาสาในการให้บริการทางวิชาชีพต่อชุมชน และสังคมชาติ ซึ่งเป็นการปลูกฝังให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีคุณธรรม จริยธรรม และมีค่านิยมที่ดีงามในการเรียนการสอน การใช้ความรู้และทักษะทางภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน และการทำงาน ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าการพัฒนาความรู้ ความสามารถให้แก่ผู้เรียนอาชีวศึกษาในด้านพุทธิพิสัย และด้านทักษะพิสัย ผู้สอนภาษาอังกฤษจะต้องพัฒนาพฤติกรรมทางอารมณ์และกิจนิสัยในด้านจิตพิสัย ควบคู่ไปด้วยในเวลาเดียวกัน

3.1.3 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ด้าน

ผลผลิต

เนื่องจากสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ได้ประกาศระเบียบว่าด้วยวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนของผู้เรียนอาชีวศึกษาระดับ ปวส. 2559 หมวด 2 ข้อ 11 ซึ่งมีสาระสำคัญว่า การวัดและประเมินผลการเรียนเป็นรายวิชา ให้ดำเนินการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงต่อเนื่องตลอดภาคเรียนในด้านความรู้ ทักษะความสามารถและเจตคติจากกิจกรรมการเรียนการสอนและการปฏิบัติงาน ที่มอบหมายซึ่งครอบคลุมจุดประสงค์และเนื้อหาวิชาโดยใช้

เครื่องมือวัดและวิธีการที่หลากหลายตามความเหมาะสมโดยให้มีการประเมินเพื่อพัฒนาและสรุปผลการเรียนของกิจกรรมในอัตราส่วนตามความสำคัญของแต่ละกิจกรรม สำหรับผู้เรียนอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีให้ประเมินผลการเรียนจากการปฏิบัติงานจริงในสถานประกอบการตามวิธีการที่ครูฝึกและอาจารย์นิเทศก์การฝึกงานกำหนด ดังนั้น ในการจัดกิจกรรมเพื่อการวัดและประเมินผลด้านผลผลิต หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนนั้น ผู้สอนภาษาอังกฤษควรทำการวัด และประเมินผลตามหลักสูตรการเรียนการสอนครอบคลุมวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหารายวิชาในด้านความรู้ (พุทธิพิสัย) ด้านทักษะความสามารถ (ทักษะพิสัย) และด้านเจตคติ (จิตพิสัย) โดยใช้เครื่องมือวัด และวิธีการที่หลากหลายซึ่งเป็นไปตาม กฎระเบียบที่ สอศ. กำหนดไว้ โดยมีวิธีการวัด และประเมินผลการเรียนรู้ ในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย ดังนี้ (ปริยพล คุณาชน, 2556, น.67-75)

1. สภาพการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย

การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านพุทธิพิสัย เป็นการวัดและประเมินผลด้านความรู้ ความสามารถทางสติปัญญาของผู้เรียนอาชีวศึกษาเกี่ยวกับความรู้ ความจำ ความเข้าใจในเนื้อหา การนำไปใช้ หรือแก้ปัญหา การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการมีความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเครื่องมือและวิธีการที่สามารถสะท้อนพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ การใช้แบบทดสอบ ซึ่งอาจมีได้ทั้ง แบบทดสอบปรนัย และแบบทดสอบอัตนัย หรือการวัดด้วยการใช้คำถาม แบบปลายเปิดและปลายปิด เพื่อกระตุ้นความคิดให้ผู้เรียนตอบ หรืออธิบายเนื้อหาตามขั้นตอนประกอบเหตุผลเป็นต้น ซึ่งการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านพุทธิพิสัยจะมีสองประเภท คือ ประเภทการวัดและประเมินผลแบบอิงเกณฑ์และแบบอิงกลุ่ม (ปิยะดา มณีรัตน์, 2550, น.46)

2. สภาพการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะพิสัย

การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะพิสัย เป็นการวัดและการประเมินผล ความสามารถทางทักษะปฏิบัติเกี่ยวกับทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้สอนภาษาอังกฤษควรเลือกใช้ เครื่องมือและวิธีการให้เหมาะสมกับกิจกรรมที่ฝึกทักษะปฏิบัติได้แก่ ตารางเกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถ (Scoring Rubrics) และการใช้แบบทดสอบ ซึ่งการวัดและประเมินผลทางทักษะปฏิบัติในแต่ละด้าน มีวิธีการวัดที่ต่างกันดังนี้

สภาพการวัดและประเมินผลทักษะการฟัง ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาสามารถจับใจความสำคัญในเรื่องที่ฟัง และสามารถถ่ายโอนข้อมูล ด้วยการพูด หรือเขียนได้ ซึ่งเครื่องมือและวิธีการที่สามารถสะท้อนพฤติกรรมการเรียนรู้ทางทักษะการฟังได้ เช่น การฟังคำสั่ง หรือคำถาม จากผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้เรียนอาชีวศึกษา สามารถปฏิบัติตาม หรือตอบคำถาม และโต้แย้ง ด้วยเหตุผลได้หรือสามารถเขียนเป็นภาษาอังกฤษและแปลความหมายเป็นภาษาไทยได้ถูกต้อง นอกจากนี้ ผู้สอนภาษาอังกฤษอาจให้ผู้เรียน ฟังคำและข้อความสั้นๆ จากเทปบันทึกเสียง และให้ผู้เรียนอาชีวศึกษา สรุปใจความสำคัญ ด้วยการเลือกภาพและคำตอบที่ถูกต้องจากกระดาษคำตอบ ภายในเวลาที่กำหนดเป็นต้น (สุภาพรณ์ สะอาด, 2550, น.101)

สภาพการวัดและประเมินผลทักษะการพูด ทักษะการพูดมุ่งเน้นให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาสามารถสนทนาโต้ตอบด้วยการใช้ภาษาพูดที่เป็นทางการ และไม่เป็นการ ให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันและการทำงาน ซึ่งเครื่องมือและวิธีการที่สามารถสะท้อนพฤติกรรมการเรียนรู้ทางทักษะการพูด ได้แก่ การให้ผู้เรียนอาชีวศึกษา แสดงบทบาทสมมติ การใช้สถานการณ์จำลอง และการสาธิตการทำงาน ซึ่งแบ่งออกเป็น การวัดและการประเมินผลทักษะการพูด เป็นรายบุคคล และรายกลุ่มตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การวัดทักษะการพูดเป็นรายบุคคล ได้แก่ การพูดสุนทรพจน์ การกล่าวต้อนรับ การอธิบายวิธีการทำงาน และการสรุปผลการทำงาน เป็นต้น ส่วนการวัดทักษะการพูดเป็นรายกลุ่ม ได้แก่ การสัมภาษณ์ แสดงความคิดเห็น การโต้เถียง และการอภิปรายกลุ่ม เป็นต้น โดยในระหว่างการพูด ผู้พูด ควรแสดงสีหน้า ท่าทาง อารมณ์ให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่พูด และควรสบตาผู้ฟังให้ทั่วถึง เพื่อให้ผู้ฟังสนใจในเรื่องที่พูด นอกจากนี้ ผู้พูดควรรักษามารยาทในระหว่างการพูด เช่น การไม่แข่งพูด และพูดแทรกในขณะที่ผู้อื่นกำลังพูด ซึ่งการวัดและการประเมินผลทักษะการพูด ผู้สอนภาษาอังกฤษควรจับประเด็นสำคัญในด้าน ความเหมาะสม ของ การเลือกใช้คำศัพท์ สำนวนภาษา ความถูกต้องของไวยากรณ์ และน้ำเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี ในระดับคำ ระดับประโยค และระดับข้อความ รวมถึง ความคล่องแคล่วในการพูด การมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้พูดด้วยกันและมารยาทในการพูดอีกด้วย (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2555, น.65-66)

สภาพการวัดและประเมินผลทักษะการอ่าน ทักษะการอ่าน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน เช่น การอ่านเอกสารส่วนตัว เอกสารธุรกิจ ข่าวสารความรู้ทั่วไป และการถ่ายโอนข้อมูลด้วยการพูด หรือเขียน สรุปสาระสำคัญได้ ซึ่งเครื่องมือและวิธีการที่สามารถสะท้อนพฤติกรรมการเรียนรู้ทางทักษะการอ่าน ได้แก่ การให้ผู้เรียนอาชีวศึกษา อ่านออกเสียงคำศัพท์ ประโยค และข้อความสั้น โดยผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นผู้ฟัง และให้คะแนนตามระดับความสามารถด้านการใช้น้ำเสียง วรรคตอน และการแสดง กริยาท่าทาง

ประกอบการอ่าน กรณีเป็นการอ่านในใจ เพื่อจับใจความสำคัญของเนื้อหา ผู้สอนภาษาอังกฤษควรใช้แบบทดสอบปรนัยวัดความเข้าใจในการอ่าน เช่น อ่านคำถามแล้ว เลือกคำตอบที่ถูกต้อง อ่านคำหรือกลุ่มคำแล้วเรียงประโยคใหม่ให้ถูกต้อง อ่านประโยคแล้วเลือกคำที่เหมาะสมเติมในประโยคให้สมบูรณ์ หรือใช้ข้อสอบแบบอัตนัยวัดความเข้าใจในการอ่าน เช่น การอ่านคำถาม แล้วให้เขียนคำตอบสั้นๆ และการอ่านเนื้อเรื่องแล้วเขียนสรุปสาระสำคัญ เป็นต้น (มะลิ สุขสวัสดิ์, 2557, น.11-12)

สภาพการวัดและประเมินผลทักษะการเขียน ทักษะการเขียนมุ่งเน้นให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีความสามารถในการเขียน กรอบข้อมูลเอกสารทางธุรกิจ การเขียนจดหมายส่วนตัว จดหมายธุรกิจ การเขียนขั้นตอนการทำงาน การเขียนแผนและขั้นตอนการทำงาน ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ ซึ่งเครื่องมือและวิธีการที่สามารถสะท้อนพฤติกรรมการเรียนรู้ทางทักษะการเขียนภาษาอังกฤษได้แก่ การใช้แบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถในการใช้คำศัพท์ การสะกดคำ การเชื่อมคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเขียนประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และที่สำคัญ คือ สาระสำคัญของเรื่องที่เขียนต้องชัดเจน มีการเรียงลำดับเหตุการณ์ตามขั้นตอน เพราะจะทำให้ผู้อ่านแล้ว เข้าใจง่าย ซึ่งสาระสำคัญของเนื้อหาในการเขียนได้แก่ ใคร ทำอะไรที่ไหน เมื่อใด เพราะอะไร และผลเป็นอย่างไร เป็นต้น ซึ่งแบบทดสอบวัดทักษะทางการเขียนควรจัดให้มีทั้งแบบทดสอบปรนัย และแบบทดสอบอัตนัย โดยแบบทดสอบปรนัย ส่วนใหญ่จะให้ผู้เข้าสอบเลือกคำที่เหมาะสมเติมลงในประโยคให้ถูกต้อง การให้ผู้เข้าสอบจัดเรียงคำใหม่ให้อยู่ในรูปของประโยคที่ถูกต้อง การเลือกใช้คำเชื่อมระหว่างประโยค การใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันและตรงกันข้ามกัน เป็นต้น ส่วนแบบทดสอบอัตนัย ส่วนใหญ่จะให้ผู้เข้าสอบอ่านคำถามและเขียนคำตอบสั้นๆ การให้รูปภาพ แสดงเหตุการณ์ต่างๆ และให้ผู้เข้าสอบเขียนข้อความบรรยายได้ภาพ และการกำหนดหัวข้อเรื่องประมาณ 4 เรื่อง เพื่อให้ผู้เข้าสอบเลือกเรื่องที่ตนเองถนัด เขียนเรียงความและแสดงความคิดเห็นประกอบการเขียนเป็นต้น ซึ่งการใช้แบบทดสอบอัตนัยนั้น ผู้สอนภาษาอังกฤษจะต้องกำหนดเวลาและความยาวของเนื้อหาที่เขียน ให้ผู้เข้าสอบทราบ เพื่อให้ผู้เข้าสอบใช้เวลาในการคิดและการเขียนให้ทันตามกำหนด (จินดา พูนทอง, 2553, น.28)

3. สภาพการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย

การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านจิตพิสัย เป็นการวัดและประเมินผลด้านพฤติกรรม การแสดงออกทางอารมณ์และกิจนิสัย ได้แก่ พฤติกรรมด้านการรับรู้ การเห็นประโยชน์และคุณค่าในการเรียนภาษาอังกฤษ การให้ความสนใจ การตั้งใจเรียน การเข้ามามี

ส่วนร่วมในกิจกรรม การเรียนรู้ ทั้งในและนอกห้องเรียน รวมถึงพฤติกรรมทางด้านคุณธรรม จริยธรรม และการมีจิตอาสา เพื่อชุมชน และสังคม ซึ่งเครื่องมือและวิธีการที่สามารถสะท้อน พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตพิสัย ได้แก่ การใช้แบบสังเกตโดยผู้สอน เช่น แบบสำรวจรายการ แบบ มาตรฐานค่า แบบสัมภาษณ์ การใช้สมุดจดบันทึก การพิจารณาเพิ่มสะสมผลงาน รวมถึง การใช้วิธีให้ผู้เรียนประเมินคุณลักษณะด้านจิตพิสัยด้วยตนเอง เช่น การใช้แบบสอบถามให้สำรวจ รายการ แบบสัมภาษณ์ให้ตอบแสดงความคิดเห็น และแบบวัดเจตคติเฉพาะเรื่อง เป็นต้น (สิริวรรณ ศรีพหล, 2550, น.59-62)

สรุปได้ว่าสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านผลผลิต เป็น กระบวนการจัดกิจกรรมเพื่อการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของผู้เรียน อาชีวศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษา ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ รวม 3 ด้าน คือ การวัดและ ประเมินผล ด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และ จิตพิสัย โดยการวัดและประเมินผล สัมฤทธิ์ทาง การเรียนด้านพุทธิพิสัย ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะใช้เครื่องมือวัดด้วยแบบทดสอบทั้งปรนัย และอัตนัย ซึ่งมีทั้งการวัดและประเมินผล แบบอิงเกณฑ์ และอิงกลุ่ม ส่วนการวัดและประเมินผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะพิสัย ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะใช้วิธีการวัดทักษะทาง ภาษาอังกฤษเฉพาะด้าน ได้แก่ การวัดและประเมินผลทักษะการฟัง เมื่อผู้เรียนอาชีวศึกษาได้ฟัง เนื้อหาภาษาอังกฤษแล้ว สามารถแปลความหมาย ปฏิบัติตาม ปฏิเสธโต้แย้ง และเขียนสรุป สารสำคัญได้ ซึ่งการวัดและประเมินผลทักษะการฟังส่วนใหญ่ จะใช้เกณฑ์การให้คะแนนตาม ระดับความสามารถแบบ Scoring Rubrics ส่วนการวัดและประเมินผลทักษะการพูด ผู้เรียน อาชีวศึกษาต้องสามารถพูดออกเสียง โดยใช้ น้ำเสียงให้ถูกต้องอักขรวิธี รวมถึง การแสดงลีลา ท่าทาง ประกอบการพูด ให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่พูด และควรสบตาผู้ฟัง เพื่อจูงใจให้ผู้ฟังสนใจ ในเรื่องที่พูด ตั้งแต่ต้นจนจบ เช่น การพูดสุนทรพจน์การกล่าวต้อนรับ และการพูดสรุปผลการ ทำงาน ซึ่งการวัดและประเมินผลทักษะการพูดส่วนใหญ่ จะใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับ ความสามารถแบบ Scoring Rubrics สำหรับการวัดและประเมินทักษะการอ่าน ผู้เรียนอาชีวศึกษา ต้องมีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ และการอ่านในใจได้ ในระดับคำศัพท์ ประโยค ข้อความ และข่าวสารทางธุรกิจที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันและการทำงาน และ สามารถถ่ายโอนข้อมูล ด้วยการพูด หรือเขียนสรุปข้อมูลได้ ซึ่งการวัดและประเมินผลทักษะ การอ่านออกเสียงส่วนใหญ่ จะใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถแบบ Scoring Rubrics ส่วนทักษะการอ่านในใจ ผู้สอนภาษาอังกฤษจะใช้เครื่องมือวัดด้วยแบบทดสอบ และ ทำการวัดและประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ หรืออิงกลุ่มก็ได้ กรณีที่เป็นการวัดและประเมินผลทักษะ

การเขียน ผู้เรียนอาชีวศึกษาต้องมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับคำศัพท์ ประโยค ข้อความ การเชื่อมประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การแปลความหมาย และการถ่ายโอน ข้อมูลด้วยการพูดหรือเขียนสรุปข้อมูลสำคัญได้ ซึ่งผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ จะทำการวัดและ ประเมินผลทักษะการเขียน ด้วยการที่ใช้แบบทดสอบปรนัย และแบบอัตนัยควบคู่กัน สำหรับการวัด และประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านจิตพิสัย เป็นการวัดค่านิยมและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ของผู้เรียนอาชีวศึกษาในการแสดงออกซึ่งการรับรู้ การเห็นคุณค่าในการเรียนภาษาอังกฤษ การสนใจ การตั้งใจเรียน และการเข้ามามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งผู้สอน ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะใช้เครื่องมือวัด และประเมินผลด้วยการใช้แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ การจดบันทึกและการให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาวัด และประเมินผลด้านจิตพิสัยด้วยตนเอง ด้วยการ ใช้ แบบสอบถาม และแบบวัดเจตคติ เป็นต้น

3.2 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต

3.2.1 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ด้านปัจจัยนำเข้า

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ด้านปัจจัยนำเข้า ที่ทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาไม่บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่สำคัญได้แก่ ปัญหาด้านผู้สอนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนอาชีวศึกษา เนื้อหาของหลักสูตร และสื่อการสอน ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาและสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. ปัจจัยนำเข้าด้านปัญหาผู้สอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เข้าใจเนื้อหาของหลักสูตรไม่ชัดเจน การนำเสนอเนื้อหาและกิจกรรมไม่เป็นไปตามขั้นตอน ผู้สอนไม่แม่นยำในเนื้อหาที่สอน วิธีสอน และขาดเทคนิคการสอน (สุนทร หลุ่มประพันธ์, 2550, น.9-11) และพบว่าผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ยังต้องมีการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมถึง ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ขาดทักษะการใช้สื่อการสอนประเภทอิเล็กทรอนิกส์สมัยใหม่ (พัชรภา รัตนวโรภาส, 2553, น.23) นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีงานอื่นที่ต้องรับผิดชอบนอกจากงานสอน ได้แก่ งานบริการทางวิชาการ เจ้าหน้าที่การเงิน พัสดุ งานดูแลอาคาร สถานที่ งานพัฒนากิจการนักเรียนนักศึกษา งานทะเบียน และผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีชั่วโมงการสอนมากเกินไปทำให้เหน็ดเหนื่อยต่องานสอน และไม่มีเวลาเพียงพอสำหรับเวลาเตรียมการสอน (เกื้อ กระแส โสม, 2551, น.258)

2. ปัจจัยนำเข้าด้านปัญหาผู้เรียน ได้แก่ นักศึกษาอาชีวศึกษาระดับ ปวส. ส่วนใหญ่ขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพราะเห็นว่า มีความจำเป็นต่อการใช้ชีวิตประจำวัน น้อยมาก และนักศึกษาส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะเห็นว่าวิชาภาษาอังกฤษมีความยากต่อการจดจำคำศัพท์ สำนวนภาษา และรูปแบบของไวยากรณ์ เพื่อการพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (ปองรัตน์ ศรีสืบ, 2553, น.91) และพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ขาดทักษะการใช้สื่อการสอนประเภทอิเล็กทรอนิกส์ รวมถึง นักศึกษาไม่พึ่งพาตนเองในการทบทวน และแสวงหาความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติม นอกห้องเรียน (ประพันธ์ จินตวิ, 2553, น.29) นอกจากนี้ ยังพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ ไม่มีนิสัยรักการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ รวมถึง นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่คุ้นเคยกับเสียงที่พูดเร็วตามธรรมชาติ โดยเจ้าของภาษาซึ่งส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง หรือระดับดีพอใช้ (จิตติมา อมาตยกุล, 2555, น.44)

3. ปัจจัยนำเข้าด้านปัญหาเนื้อหาของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ เนื้อหาของรายวิชาทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ เล่มที่ 1 (3000-1201) และ รายวิชาทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษเล่มที่ 2 (3000-1202) เนื้อหาส่วนใหญ่เน้นการเขียนแบบฝึกหัด ให้อีกต้องตามหลักไวยากรณ์และมีความจุของปริมาณคำศัพท์และสำนวนภาษา สำหรับใช้ในการติดต่อสื่อสาร ในชีวิตประจำวันและการทำงานน้อยเกินไป (สุชาติ จารุมณี, 2556, น.61) และพบว่า เนื้อหาของรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (3000-1220) ส่วนใหญ่เน้นการเขียนแบบฝึกหัด ให้อีกต้องตามหลักไวยากรณ์ และกาลเวลา และเนื้อหานำมาประยุกต์ใช้สำหรับการดำเนินชีวิตประจำวันและการทำงาน ได้น้อย (รัตนสุดา มณีสุวรรณ, 2557, น.107) นอกจากนี้ ยังพบว่า เนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับ ปวช. และ ปวส. มีเนื้อหาใกล้เคียงกันมาก และการปรับปรุงเนื้อหาภาษาอังกฤษในหมวดทักษะวิชาชีพ ขาดการมีส่วนร่วมจากผู้เชี่ยวชาญในสถานประกอบการ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (ธารทิพย์ มีสุนทร, 2557, น.49)

4. ปัจจัยนำเข้าด้านปัญหาสื่อการสอน ได้แก่ สื่อการสอนประเภทอิเล็กทรอนิกส์ เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษมีไม่เพียงพอ กับจำนวนผู้เรียน และวัสดุ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์บางส่วนล้าสมัย และมีเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมกับระดับผู้เรียนอาชีวศึกษา ระดับ ปวส. นอกจากนี้ สถาบันอาชีวศึกษาบางแห่ง ขาดแคลนผู้สอนภาษาอังกฤษ อีกด้วย (คารณี วิพากษ์สุวรรณ, 2550, น.108) และพบว่าสื่อการสอนภาษาอังกฤษ ระบบเครือข่าย E-learning ในสถาบันอาชีวศึกษาไม่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สื่อการสอนประเภทวัสดุ อุปกรณ์บางส่วนชำรุดบกพร่อง ทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาบางส่วน เกิดความเบื่อหน่าย ในการใช้สื่อการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ (สุวรรณ สมบัติทิวี , 2551, น.128) นอกจากนี้ ยังพบว่า สื่อการสอนประเภทสิ่งพิมพ์ เช่น ตำราเรียน และแบบฝึกหัดมีเนื้อหาที่ไม่สอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น (เฉลิมพล พิภทอง, 2552, น.17)

สรุปได้ว่า ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ด้านปัจจัยนำเข้า ที่ทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาไม่บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ที่สำคัญมี 4 ด้าน คือ 1) **ปัญหาด้านผู้สอนภาษาอังกฤษ** ได้แก่ ผู้สอนภาษาอังกฤษเข้าใจเนื้อหาของหลักสูตรไม่ชัดเจน ผู้สอนไม่แม่นยำเนื้อหาที่สอน และขาดเทคนิคการสอน ผู้สอนส่วนใหญ่ยังขาดทักษะทางการใช้ภาษาอังกฤษ และการใช้สื่อการสอนประเภทอิเล็กทรอนิกส์สมัยใหม่ รวมถึงผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ มีงานอื่นที่ต้องรับผิดชอบ นอกจากงานสอน เช่นงานธุรการ พัสดุ และงานทะเบียน เป็นต้น 2) **ปัญหาด้านผู้เรียน** ได้แก่ ผู้เรียนอาชีวศึกษาขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ รวมถึง ผู้เรียนอาชีวศึกษาไม่มีนิสัยรักการ

อ่านและการเขียน นอกจากนี้ ผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ไม่คุ้นเคยกับเสียงภาษาอังกฤษที่พูดเร็ว โดยเจ้าของภาษา และยังขาดทักษะการใช้สื่อการสอนประเภทอิเล็กทรอนิกส์สมัยใหม่ เป็นต้น

3) **ปัญหาด้านเนื้อหาของหลักสูตร** ได้แก่ เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเน้นการทำแบบฝึกหัดให้ถูกต้องหลักไวยากรณ์ มีความจุของปริมาณคำศัพท์ และสำนวนภาษาเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันและการทำงานน้อย และพบว่า เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในระดับ ปวช. และ ระดับ ปวส. มีเนื้อหาของหลักสูตร ใกล้เคียงกันมาก นอกจากนี้ การปรับปรุงเนื้อหาของหลักสูตรในหมวด วิชาชีพ ขาดการมีส่วนร่วมจากผู้เชี่ยวชาญในสถานประกอบการ เป็นต้น และ 4) **ปัญหาด้านสื่อ การสอน** ได้แก่ สื่อการสอน ประเภทอิเล็กทรอนิกส์ มีไม่เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน บางส่วนล้าสมัย ขำรดบพร่อง และสื่อการสอนระบบเครือข่าย E-learning ไม่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องส่วน สื่อ การสอนประเภทสิ่งพิมพ์เช่นตำราเรียนมีเนื้อหาที่ไม่สอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน และสื่อการสอนประเภทบุคคล เช่น ผู้สอนเจ้าของภาษาในสถาบันอาชีวศึกษาบางแห่งยังขาดแคลน เป็นต้น

3.2.2 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ด้าน

กระบวนการผลิต

ในกระบวนการผลิตผู้เรียนอาชีวศึกษาให้มีความรู้ความสามารถตาม วัตถุประสงค์การเรียนรู้นั้น เป็นการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อผลิต ผู้เรียนอาชีวศึกษาให้มีความรู้ และทักษะทางภาษาอังกฤษทั้งในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และ จิตพิสัยสำหรับให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารตามความ ต้องการในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในด้านการค้าในชีวิตประจำวันและการทำงานในอาชีพ ซึ่งจาก การศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหาการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใน สถาบันอาชีวศึกษาที่ส่งผลให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ไม่บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ทาง ภาษาอังกฤษ ซึ่งเกิดจากสาเหตุที่สำคัญดังนี้

1. **ปัญหาด้านกระบวนการผลิตหรือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย**

ปัญหาการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนด้านพุทธิพิสัย ที่ทำให้ผู้เรียน อาชีวศึกษาไม่บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่สำคัญ ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับสื่อการสอนวิธีสอน เทคนิคการสอน และความรู้เดิมของผู้เรียนอาชีวศึกษา เช่น ผู้สอนภาษาอังกฤษในสถาบัน อาชีวศึกษาส่วนใหญ่ จะใช้สื่อการสอนประเภทสิ่งพิมพ์ เช่น ตำราเรียนสมุดแบบฝึกหัด ใบงาน และดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยวิธีการบรรยายเนื้อหา ความรู้จากตำราเรียน และให้ผู้เรียน อาชีวศึกษาทำแบบฝึกหัดลงในสมุด ทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาขาดการมีส่วนร่วมในการแสดงออก

ทางความคิด (ผะอบ พวงน้อย, 2551, น.55) และ พบว่าสื่อการสอนประเภทสิ่งพิมพ์ดังกล่าวมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับสภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันและการทำงานน้อย ทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาเกิดความเบื่อหน่าย ไม่สนใจและไม่เห็นคุณค่าในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (เฉลิมพล พักทอง, 2552, น.17) รวมถึงสื่อการสอนประเภทอิเล็กทรอนิกส์ เช่น สื่อการสอนระบบเครือข่าย E-learning ส่วนใหญ่ไม่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง (สุวรรณ สมบัติทวี, 2551, น.128) รวมถึงสื่อวัสดุ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ส่วนใหญ่ไม่ทันสมัย มีเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมกับระดับผู้เรียน และมีไม่เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาขาดโอกาสในการใช้สื่อการสอนอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อค้นคว้าความรู้ และพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษทั้งภายใน และภายนอกห้องเรียน (คารณ วิพากษ์สุวรรณ, 2550, น.108) สำหรับปัญหาเกี่ยวกับเทคนิคการสอน พบว่าผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ ความเข้าใจในการใช้คำถามเพื่อสร้างความสนใจ และกระตุ้นทักษะการคิดของผู้เรียนอาชีวศึกษา เช่น ก่อนทำการสอน ผู้สอนควรใช้คำถามแบบปลายเปิด ระหว่างทำการสอนควรใช้คำถามทั้งแบบปลายเปิด และแบบปลายปิด และหลังการสอน ผู้สอนควรใช้คำถามแบบปลายปิด เพื่อให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีส่วนร่วมในการช่วยกันคิดหาคำตอบสำหรับแก้ปัญหาและสรุปเนื้อหาความรู้ที่ได้รับ ส่วนปัญหาเกี่ยวกับความรู้เดิมของผู้เรียนอาชีวศึกษา ได้แก่ ผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้พื้นฐานเดิมทางภาษาอังกฤษไม่ดี เช่น ความรู้ความจำเกี่ยวกับปริมาณของคำศัพท์ สำนวนภาษา และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบของประโยคต่างๆ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการศึกษาเพื่อต่อยอดความรู้ความสามารถทางด้านสติปัญญาของผู้เรียนอาชีวศึกษา (นาตยา แก้วไส, 2554, น.92)

2. ปัญหาด้านกระบวนการผลิตหรือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะพิสัย

ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะพิสัยที่ส่งผลให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาไม่บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่สำคัญ ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับเวลาการฝึกการมีส่วนร่วมจากสถานประกอบการ การใช้ภาษาในสังคมไทย และการพึ่งพาตนเองของผู้เรียนอาชีวศึกษา โดยพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนมีเวลาไม่เพียงพอ ทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาได้รับการฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษไม่ทั่วถึง (ปัทมา ขาวสุวรรณ, 2557, น.9) และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อเสริมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในงานอาชีพ ส่วนใหญ่ขาดการมีส่วนร่วมกับผู้เชี่ยวชาญจากสถานประกอบการ ทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาขาดทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับการทำงานจริงในงานอาชีพ (มณีรัตน์ บรรจงศิลป์, 2551, น.17) รวมถึงการดำเนินชีวิตประจำวัน และการทำงานสังคมไทย พบว่า สังคมไทยจะใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสาร ตั้งแต่สังคม ระดับบุคคล

ในครอบครัว เพื่อนบ้าน ชุมชนท้องถิ่น สถาบันการศึกษา และแม้แต่ชาวต่างชาติที่มาทำงาน และผู้ที่มาท่องเที่ยวในประเทศไทยส่วนใหญ่จะพูดภาษาไทยได้ ทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง น้อยมาก (ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์, 2552, น.176) และที่สำคัญคือปัญหาการฟังของตนเองของผู้เรียนอาชีวศึกษา โดยพบว่า ผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ไม่ฟังตนเอง ในการฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เช่น การทบทวนและการหาความรู้เพิ่มเติมทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีความรู้และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษที่ไม่คงทน ล้าสมัย ไม่กว้างขวาง ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนอาชีวศึกษา ขาดความมั่นใจในการฝึก เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ (ประพันธ์ จินตวดี, 2553, น.29)

นอกจากปัญหาดังกล่าวข้างต้นแล้ว นักการศึกษายังได้สรุปปัญหาต่างๆ จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเกี่ยวกับทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

ปัญหาการฟัง ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับ ผู้พูดออกเสียงเร็วเกินไป หรือพูดออกเสียงไม่ชัดเจน และเนื้อหาที่นำมาพูดมีมากเกินไป ทำให้ผู้เรียนฟังไม่ทัน เพราะไม่คุ้นเคยกับการฟังภาษาอังกฤษ ส่งผลให้ผู้เรียน ไม่ให้ความสนใจในเรื่องที่ฟัง นอกจากนี้ ถ้ามีเสียงรบกวนในขณะการฟัง เช่น เสียงพูดคุย เสียงเครื่องปรับอากาศ เสียงรถยนต์ ก็จะทำให้ผู้เรียนขาดสมาธิในการฟัง และถ้าผู้เรียนมีอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการฟังผิดปกติก็จะส่งผลให้ประสิทธิภาพในการฟังลดลงด้วย และที่สำคัญคือผู้เรียนไม่รู้จักความหมายของคำศัพท์ และสำนวนภาษาเพราะความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมไทย กับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ทำให้ผู้เรียนฟังไม่เข้าใจ และแปลความหมายผิดเป็นต้น (ศิตา เข็มขันธ์ฉัตร, 2555, น.11)

ปัญหาการพูด ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับการพูดออกเสียงของพยัญชนะและสระ (เสียงก้องและเสียงไม่ก้อง) การออกเสียงพยัญชนะต้น (g l r f v w s z) การออกเสียงพยัญชนะประสม (dr fr fl ch sh sl sw th) การออกเสียงตัวสะกดท้ายคำ (ch sh sk sp st th) และการออกเสียงพหูพจน์ s es z และปัญหาเกี่ยวกับการพูดให้ถูกต้องตามกาลเวลาหรือไวยากรณ์ เช่น การใช้ประธานให้สัมพันธ์กับคำกริยา การใช้คำขยาย ประธาน กริยา กรรม รวมถึง ปัญหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางการพูด ด้วยการใช้นำนวนภาษาทั้งที่เป็นทางการ และไม่ใชทางการ การแสดงมารยาท ท่าทาง ไม่เหมาะสมกับบุคคล และโอกาสที่พูด เป็นต้น (อุบล สรรพชัยพงษ์, 2555, น.19-22)

ปัญหาการอ่าน ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียนไม่มีนิสัยรักการอ่าน ทำให้ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานไม่ดี เช่น ความรู้ความจำเกี่ยวกับคำศัพท์สำนวนภาษา โครงสร้างประโยคที่มีเนื้อหายาว ซับซ้อน และวิธีการแปลความหมาย (สุรางค์ โคว์ตระกูล, 2550, น.17) และผู้เรียนขาด

ทักษะกระบวนการคิดในการอ่าน เช่น การสร้างมโนภาพ การจัดกลุ่มคำ การจัดลำดับ และการคาดเดาเหตุการณ์ของเรื่องที่อ่าน รวมถึง การประยุกต์ใช้ความรู้เดิมและความรู้ใหม่ในการวิเคราะห์เนื้อหาที่อ่าน ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาและสรุปข้อมูลที่อ่านได้ (สุนทร อินทรโชติ, 2554, น.14)

ปัญหาการเขียน ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียนไม่รู้วัตถุประสงค์ประสงค์ในการเขียน และรูปแบบของงานเขียน (งานเขียนแบบ การเล่าเรื่อง การบรรยาย การบอกขั้นตอนการทำงาน เป็นต้น) ทำให้ผู้อ่าน ไม่สามารถสรุปสาระสำคัญในเรื่องที่เขียนได้ เนื่องจากการเรียบเรียงเนื้อหาไม่มีความเชื่อมโยงกัน และไม่มีเหตุผลสนับสนุนใจความหลัก และปัญหาที่ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษไม่ดี เช่น ความรู้ ความจำและการใช้คำศัพท์ สำนวนภาษา การแปลความหมาย รูปแบบโครงสร้างทางไวยากรณ์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ทำให้ผู้เรียนมีลีลาการเขียนที่ไม่เหมาะสมกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เพราะเมื่อแปลออกมาแล้วจะทำให้มีความหมายผิดไป (ศิตา เข็มขันธ์ดิถาวร, 2555, น.30-31)

3. ปัญหาด้านกระบวนการผลิตหรือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านจิตพิสัย

ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านจิตพิสัย ที่ส่งผลให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาไม่บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่สำคัญ ได้แก่ ผู้เรียนอาชีวศึกษา ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพราะเห็นว่า ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เรียนและเข้าใจยาก ต้องท่องจำคำศัพท์ ความหมาย และการใช้ประโยครูปแบบต่างๆ ให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และกาลเวลา (เจนจิระ ว่องพานิช, 2551, น.122) และผู้เรียนอาชีวศึกษา ไม่ให้ความสำคัญและไม่เห็นคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษ เพราะผู้เรียนไม่เคยมีโอกาสนำไปใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง สำหรับการดำเนินชีวิตประจำวันและการทำงาน (ดิเรก คุณพิโน, 2552, น.167) รวมถึงบรรยากาศในห้องเรียนภาษาอังกฤษไม่เอื้อต่อการเรียนการสอน เช่น สื่อการสอนอิเล็กทรอนิกส์ไม่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เนื้อหาของสื่อไม่มีความหลากหลาย และเครื่องคอมพิวเตอร์มีไม่เพียงพอกับจำนวนผู้เรียนและผู้สอนภาษาอังกฤษ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาได้แสดงความคิดและมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษน้อยเป็นต้น (สันติ ประทับทรวง, 2557, น.44)

สรุปได้ว่าปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา ด้านกระบวนการผลิตที่ทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาไม่บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่สำคัญ มี 3 ด้าน คือ 1) **ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย** เช่น สื่อการสอนไม่ทันสมัย เนื้อหาของสื่อมีความสอดคล้องกับสภาพเหตุการณ์ปัจจุบันน้อย และไม่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษขาดการมีส่วนร่วมของผู้เรียนอาชีวศึกษา

ในการแสดงความคิดเห็น และการฝึกปฏิบัติ เนื่องจากผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะใช้วิธีสอนด้วยการบรรยาย และให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด นอกจากนี้ ผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ จะมีความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษไม่ดี ทำให้เป็นอุปสรรคในการต่อยอดความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ 2) **ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านทักษะพิสัย** เช่น การจัดกิจกรรมการฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ มีเวลาไม่เพียงพอ และขาดการมีส่วนร่วมกับผู้เชี่ยวชาญทางภาษาอังกฤษในสถานประกอบการ รวมถึงสภาพแวดล้อมในสังคมไทยส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทย ในการติดต่อสื่อสารในการดำเนินชีวิตประจำวันและการทำงาน และผู้เรียนอาชีวศึกษาไม่พึ่งพาตนเองในการทบทวนความรู้ และฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้วยตนเอง นอกจากนี้ ยังพบปัญหาเกี่ยวกับการฝึกทักษะการฟัง เช่น ผู้สอนภาษาอังกฤษพูดเร็ว และเนื้อหาที่นำมาให้ฟังมีมากเกินไป รวมถึงมีเสียงรบกวนขณะฟัง ปัญหาการฝึกทักษะการพูด เช่น การพูดออกเสียงของพยัญชนะ สระ (เสียงก้องและเสียงไม่ก้อง) การออกเสียงพยัญชนะต้น (g l r f) การออกเสียงพยัญชนะประสม (dr fr fl) การออกเสียงตัวสะกดท้ายคำ (ch sh sk) การพูดให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ปัญหาการฝึกทักษะการอ่าน เช่น ผู้เรียนไม่มีนิสัยรักการอ่าน และผู้เรียนขาดทักษะกระบวนการคิดในการอ่าน และปัญหาการฝึกทักษะการเขียน เช่น ผู้เรียนไม่รู้วัตถุประสงค์ และรูปแบบในการเขียน ผู้เรียนเขียนเนื้อหาไม่เชื่อมโยงกัน และไม่มีเหตุผลสนับสนุนใจความหลัก เป็นต้น และ 3) **ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านจิตพิสัย** เช่น ผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ไม่ชอบเรียน และไม่เห็นคุณค่าของวิชาภาษาอังกฤษ รวมถึงในห้องเรียนภาษาอังกฤษมีบรรยากาศที่ไม่เอื้อต่อการเรียนการสอน เช่น สื่อการสอนไม่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และผู้เรียนอาชีวศึกษามีโอกาสแสดงความคิดเห็น เพื่อมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษน้อย

3.2.3 ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ด้านผลผลิต

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านผลผลิต เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนอาชีวศึกษา ทั้งในด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย โดยเน้นการวัดและประเมินผลด้านทักษะพิสัย โดยผู้สอนภาษาอังกฤษควรใช้เครื่องมือและวิธีการวัดที่หลากหลายให้ครอบคลุมจุดประสงค์และมาตรฐานรายวิชา (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2558, น.12) แต่จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรม

การเรียนการสอน เพื่อการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน
 อาชีวศึกษา ทั้งในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย พบปัญหาที่สำคัญซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาการจัดกิจกรรมการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย

การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย
 เป็นการวัดและประเมินผลด้านความรู้ความสามารถทางสติปัญญา ซึ่งเครื่องมือและวิธีการที่
 สามารถสะท้อนพฤติกรรมการเรียนรู้ทางด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ แบบทดสอบปรนัย และอัตนัย โดย
 ใช้คำถามกระตุ้นความคิดของผู้เรียนอาชีวศึกษา เกี่ยวกับความรู้ ความจำ ความเข้าใจการนำความรู้
 ไปใช้การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการมีความคิดสร้างสรรค์ แต่ในทางปฏิบัติ กลับพบว่า
 ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะใช้เครื่องมือวัดด้วยแบบทดสอบปรนัย ด้วยการอ่านคำถาม และให้
 ผู้เรียนอาชีวศึกษาเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว โดยมีผู้สอนภาษาอังกฤษใช้แบบทดสอบ
 อัตนัยเป็นส่วนน้อย ทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาขาดโอกาสแสดงความรู้ความสามารถทางทักษะการคิด
 ขั้นสูง ด้านการเขียนอธิบายถึงรายละเอียดของเนื้อหาด้วยการเชื่อมโยงความรู้เดิมและความรู้ใหม่ที่
 ได้ศึกษาเพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์ และการสร้างสรรค์ผลงานใหม่ๆ (กองวิจัยทางการศึกษา,
 2551, น.38) และแบบทดสอบปรนัยที่ใช้วัดผลการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ จะใช้คำถามที่
 ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา และวัตถุประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารในหมวด
 ทักษะวิชาชีพ (ประทิน รักสะอาด, 2554, น.112) นอกจากนี้ ในกรณีที่มีผู้สอนภาษาอังกฤษหลาย
 คนในรายวิชาเดียวกัน ผู้สอนภาษาอังกฤษแต่ละคนจะใช้เครื่องมือและวิธีการวัดที่ต่างกัน ทำให้การ
 วัดและประเมินผลไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน (บุญเสริม ปัญญาพิทักษ์, 2554, น.7)

2. ปัญหาการจัดกิจกรรมการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ภาษาอังกฤษด้านทักษะพิสัย

การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะพิสัย
 เป็นการวัดและประเมินผลความสามารถทางทักษะปฏิบัติตามสภาพจริง เกี่ยวกับทักษะการฟัง
 การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้สอนภาษาอังกฤษควรใช้เครื่องมือและวิธีการวัดให้
 เหมาะสมกับกิจกรรมที่ฝึกทักษะปฏิบัติ ได้แก่ การใช้แบบทดสอบปรนัย หรืออัตนัย และการใช้
 วิธีการสังเกตและประเมินผลด้วยแบบประเมินผลการปฏิบัติงาน ด้วยการสร้างตารางเกณฑ์การให้
 คะแนนตามระดับความสามารถ (Scoring Rubrics) แบบสำรวจรายการ และแบบมาตรวัดประมาณ
 ค่า เป็นต้น แต่ในทางปฏิบัติกลับพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ จะใช้เครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์
 ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ด้วยการ ใช้แบบทดสอบ
 ปรนัย โดยให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาเลือกคำตอบ เช่น การให้เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดจากคำตอบที่

กำหนดให้ การเลือกข้อถูกหรือข้อผิด การจับคู่ และการเติมคำในประโยค การที่ผู้สอนภาษาอังกฤษ ทำการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะพิสัยด้วยการใช้แบบทดสอบ ปรนัยนี้ เนื่องจากในห้องเรียนหนึ่งๆ จะมีจำนวนผู้เรียนอาชีวศึกษามากกว่า 40 คน และผู้สอน ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะทำการสอนหลายห้อง ทำให้เกิดความล่าช้าในการตรวจข้อสอบ แต่ไม่เกิด ความลำเอียงในการให้คะแนน (สุครัตน์ ทวีสุข, 2554, น.28) นอกจากนี้ ยังพบปัญหาการทดสอบ วัดความสามารถทางทักษะภาษา ที่ทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง ไม่มีความเชื่อมั่นในการวัดและประเมินผล ทางทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

ปัญหาการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้าน ทักษะการฟัง

เนื่องจากการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทาง ทักษะการฟัง มีจุดประสงค์เพื่อทดสอบความสามารถของผู้เรียนอาชีวศึกษาเกี่ยวกับความสามารถ ในการจับใจความสำคัญในเรื่องที่ฟัง ซึ่งพิจารณาได้จากผู้เรียนอาชีวศึกษาสามารถปฏิบัติตามหรือ ปฏิเสธด้วยการพูดโต้ตอบพร้อมกับการให้เหตุผลสั้นๆ และสามารถถ่ายโอนข้อมูลด้วยการพูดหรือ เขียนได้ ซึ่งวิธีการที่สามารถทดสอบความสามารถของผู้เรียนอาชีวศึกษาด้านทักษะการฟัง ภาษาอังกฤษ คือ การให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาฟังคำศัพท์ จำนวน คำสั่ง รูปแบบของประโยคต่างๆ บทความสั้น และเรื่องสั้น แล้วให้ผู้เรียนพูด ปฏิบัติตาม หรือ เขียนเป็นภาษาอังกฤษพร้อมกับแปล ความหมายเป็นภาษาไทย และสรุปใจความสำคัญ แต่ในทางปฏิบัติกลับพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่จะทดสอบความสามารถด้านทักษะการฟังด้วยการให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาเขียนคำศัพท์เป็น ภาษาอังกฤษ พร้อมกับแปลความหมายเป็นภาษาไทย โดยผู้สอนภาษาอังกฤษจะมีการทดสอบการ ฟังในรูปแบบของประโยค บทความสั้น เรื่องสั้น และสรุปใจความสำคัญในเรื่องที่ฟังเป็นส่วนน้อย (สายสุนีย์ เกิดวันชัย, 2556, น.29)

ปัญหาการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้าน ทักษะการพูด

เนื่องจากการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้าน ทักษะการพูด มีจุดประสงค์เพื่อทดสอบความสามารถของผู้เรียนอาชีวศึกษาเกี่ยวกับความสามารถ ในการสนทนาโต้ตอบด้วยการใช้ภาษาพูดทั้งที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการโดยคำนึงถึงความ เหมาะสมกับบุคคล และสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันและการทำงาน ซึ่งวิธีการที่ สามารถทดสอบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ คือ การให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาจับคู่หรือ จับกลุ่มแสดงบทบาทสมมติ และการใช้สถานการณ์จำลองตามที่ผู้สอนภาษาอังกฤษกำหนด และ การให้อิสระแก่ผู้เรียนอาชีวศึกษาเลือกพูดและสนทนาในสถานการณ์จริง เช่น การอธิบายลักษณะ

ของบุคคลสิ่งของ สถานที่ สินค้า บริการ วิธีการทำงาน และการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่สำคัญและเป็นปัจจุบันหน้าชั้นเรียนเป็นต้น แต่ในทางปฏิบัติพบว่าผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะทดสอบความสามารถทางทักษะการพูดด้วยการให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาจับคู่สนทนา เพื่อการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งอยู่ภายใต้การแนะนำและการควบคุมการใช้ภาษา และสถานการณ์ของผู้สอน โดยผู้สอนภาษาอังกฤษจะให้อิสระแก่ผู้เรียนอาชีวศึกษาเลือกใช้ภาษาและสถานการณ์ เพื่อการทดสอบทักษะการพูด เป็นส่วนน้อย (สายสุนีย์ เกิดวันชัย, 2556, น.34)

ปัญหาการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน

เนื่องจากการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่านมีจุดประสงค์เพื่อทดสอบความสามารถของผู้เรียนอาชีวศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ เช่น การอ่านเอกสารส่วนตัว เอกสารธุรกิจ ข่าวสารความรู้ทั่วไป และการถ่ายโอนข้อมูลด้วยการพูด หรือเขียนสรุปสาระสำคัญในเรื่องที่อ่านได้ ซึ่งวิธีการที่สามารถทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ คือ การให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาอ่านออกเสียง และการอ่านในใจ โดยในทางปฏิบัติผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะทดสอบความสามารถทางทักษะการอ่านด้วยวิธีการอ่านในใจ โดยใช้แบบทดสอบปรนัย และอัตนัย ส่วนการอ่านออกเสียงผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาได้ฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคนละประโยคเพื่อใช้เป็นเทคนิคกระตุ้นให้ผู้เรียนตื่นตัว ในระหว่างการเรียนการสอนในชั้นเรียน แต่มีผู้สอนภาษาอังกฤษบางส่วนจะทดสอบความสามารถทางการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนอาชีวศึกษาด้วยการอ่าน บทสนทนา ขั้นตอนการทำงาน บทความสั้น และสุนทรพจน์ เป็นต้น (สายสุนีย์ เกิดวันชัย, 2556, น.39-40)

ปัญหาการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการเขียน

เนื่องจากการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการเขียนมีจุดประสงค์เพื่อทดสอบความสามารถของผู้เรียนอาชีวศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนเอกสารทางธุรกิจการเขียนจดหมายส่วนตัว จดหมายธุรกิจ ขั้นตอนการทำงาน และการสรุปรายงาน ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ ซึ่งวิธีการที่สามารถทดสอบความสามารถของผู้เรียนอาชีวศึกษา ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ คือ ผู้สอนภาษาอังกฤษกำหนดคำศัพท์ กลุ่มคำ หรือเครื่องหมายวรรคตอนมาให้ แล้วให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาเขียนให้เป็นประโยค และการกำหนดชื่อเรื่องหรือหัวข้อประมาณ 4-5 เรื่อง พร้อมกับกำหนดเวลาและความยาวของเรื่องที่เขียนให้ผู้เรียนทราบ แล้วให้อิสระแก่ผู้เรียน

อาชีวศึกษาเลือกเรื่องที่ตนเองสนใจและมีความถนัด เขียนเรียงความเป็นภาษาอังกฤษ เช่น การเขียนจดหมายสมัครงาน จดหมายถึงเพื่อน การบอกวิธีทำขนมเค้ก และการสรุปผลการทำงาน เป็นต้น แต่ในทางปฏิบัติกลับพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะทดสอบความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยการกำหนดคำศัพท์ กลุ่มคำ หรือเครื่องหมายวรรคตอนมาให้ แล้วให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาเรียบเรียงหรือเขียนให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์ โดยผู้สอนภาษาอังกฤษจะจัดให้มีการทดสอบด้วยการให้อิสระแก่ผู้เรียนอาชีวศึกษาเขียนจดหมายส่วนตัว จดหมายธุรกิจ บทความ และการเขียนเรียงความเป็นภาษาอังกฤษเป็นส่วนน้อย (สายสุนีย์ เกิดวันชัย, 2556, น.41)

3. ปัญหาการจัดกิจกรรมการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านจิตพิสัย

การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านจิตพิสัยเป็นการวัดและประเมินผลพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของผู้เรียนอาชีวศึกษาในการแสดงออกซึ่งการรับรู้ การเห็นคุณค่าในการเรียนภาษาอังกฤษ การสนใจ การตั้งใจเรียน และการเข้ามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทั้งใน และนอกห้องเรียนซึ่งเครื่องมือ และวิธีการที่สามารถสะท้อนพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตพิสัย ได้แก่ การใช้วิธีสังเกตและประเมินผลด้วย แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ การพูดคุย การจดบันทึก แฟ้มสะสมงาน และการให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาวัดและประเมินผลด้านจิตพิสัยด้วยตนเอง โดยใช้แบบสอบถาม แบบสำรวจ และแบบวัดเจตคติ (พรภวีย์ ปัญญาสิทธิ์, 2554, น.14) แต่ในทางปฏิบัติกลับพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะใช้แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของสถาบันอาชีวศึกษา ซึ่งแต่ละสถาบันอาชีวศึกษาจะกำหนดรายการของพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกที่แตกต่างกัน ได้แก่ การเข้าเรียนตรงเวลา การส่งงานตามกำหนด ไม่คัดลอกงานของผู้อื่น แต่งกายถูกต้องตามกฎระเบียบ ยอมรับฟังการตักเตือน มีมารยาท และมีน้ำใจเป็นต้น (วิเชียร ทองดี, 2556, น.38) และแต่ละสถาบันอาชีวศึกษาจะกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละพฤติกรรมที่แตกต่างกัน เช่น 4 3 2 1 หมายถึง ดีมาก ดี พอใช้ ปรับปรุง หรือ 5 3 1 หมายถึง ดีเยี่ยม ดีปานกลาง ปรับปรุง เป็นต้น (วิภา บุญมาก, 2551, น.29) นอกจากนี้ ในแต่ละสถาบันอาชีวศึกษาจะกำหนดค่าคะแนนเต็มด้านจิตพิสัยที่แตกต่างกัน เช่น 30 20 10 เป็นต้น (พัชรินทร์ มิ่งจตุรัส, 2556, น.71)

สรุปได้ว่า ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาด้านผลผลิต ที่ทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาไม่บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ที่สำคัญมี 3 ด้าน คือ 1) **ปัญหาการจัดกิจกรรมการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย** ที่สำคัญคือผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ จะทดสอบ

ความสามารถทางสติปัญญาของผู้เรียนอาชีวศึกษาคำด้วยแบบทดสอบปรนัย โดยผู้สอนภาษาอังกฤษมีการใช้แบบทดสอบอัตนัยเป็นส่วนน้อย และแบบทดสอบปรนัยจะใช้คำถามที่ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา และวัตถุประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในหมวดทักษะวิชาชีพ รวมถึง ในกรณีที่มีผู้สอนภาษาอังกฤษหลายคนในรายวิชาเดียวกันผู้สอนภาษาอังกฤษแต่ละคน จะใช้เครื่องมือ และวิธีการวัดที่แตกต่างกัน 2) **ปัญหาการจัดกิจกรรมการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะพิสัย** ที่สำคัญคือผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ จะจัดกิจกรรมการทดสอบความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ด้วยการให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาเขียนคำศัพท์ พร้อมกับแปลความหมายเป็นภาษาไทย หลังจากการฟังโดยผู้สอนภาษาอังกฤษมีการทดสอบการฟังในรูปแบบของประโยคบทความสั้น เรื่องสั้น และเขียนสรุปใจความสำคัญในเรื่องที่ฟังเป็นส่วนน้อย สำหรับปัญหาด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ จะจัดกิจกรรมการทดสอบความสามารถด้านทักษะการพูด ด้วยการให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาจับคู่สนทนาเพื่อแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งอยู่ภายใต้คำแนะนำและการควบคุมการใช้ภาษา และสถานการณ์ต่างๆ ของผู้สอนภาษาอังกฤษ โดยผู้สอนภาษาอังกฤษจะให้อิสระแก่ผู้เรียนอาชีวศึกษา เลือกใช้ภาษาและสถานการณ์เพื่อทดสอบการพูดเป็นส่วนน้อย ส่วนปัญหาด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่าผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ จะจัดกิจกรรมทดสอบความสามารถด้านทักษะการอ่านในใจ ด้วยการให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาทำแบบทดสอบปรนัย และอัตนัย โดยผู้สอนภาษาอังกฤษจะทดสอบความสามารถทางการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นส่วนน้อย เช่น การอ่านออกเสียงของบทสนทนา ขั้นตอนการทำงาน บทความสั้น และสุนทรพจน์ เป็นต้น นอกจากนี้ ในด้านปัญหาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะจัดกิจกรรมทดสอบความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ด้วยการกำหนด คำศัพท์ กลุ่มคำ หรือเครื่องหมายวรรคตอนมาให้ แล้วให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาเรียบเรียง หรือเขียนเป็นประโยคให้สมบูรณ์ โดยผู้สอนภาษาอังกฤษจะจัดให้มีการทดสอบด้วยการให้อิสระแก่ผู้เรียนอาชีวศึกษา เขียนจดหมายส่วนตัว เอกสารธุรกิจ บทความ และการเขียนเรียงความเป็นส่วนน้อย และ 3) **ปัญหาการจัดกิจกรรมการวัดและประเมินด้านจิตพิสัย** ที่สำคัญคือ ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะใช้แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของสถาบันอาชีวศึกษา ซึ่งแต่ละสถาบันอาชีวศึกษาจะกำหนดรายการของพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกที่แตกต่างกัน รวมถึงความแตกต่างกันเรื่องการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออก และค่าคะแนนเต็มของพฤติกรรมด้านจิตพิสัย ซึ่งปัญหาการจัดกิจกรรมการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ไม่สมบูรณ์ และไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษดังกล่าว ส่งผลให้การวัดและการประเมินผล

สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนอาชีวศึกษาไม่เป็นที่น่าเชื่อมั่นต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง หรือผู้มีส่วนได้เสีย

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา โดยแบ่งหัวข้อออกเป็นงานวิจัยในประเทศ และต่างประเทศ ซึ่งสรุปสาระสำคัญของผลการวิจัยไว้โดยสังเขป ดังนี้

4.1 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา

ดารณี วิพากย์สุวรรณ (2550) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง สภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กรุงเทพมหานคร ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 128 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า ด้านสื่อประกอบการสอนประเภทสื่อการสอนอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด มีไม่เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน และไม่ทันสมัย ด้านเนื้อหาสาระ พบว่า เนื้อหาส่วนใหญ่เน้นการพัฒนาทักษะการเขียน โครงสร้างทางภาษาหรือหลักไวยากรณ์มากกว่าเนื้อหาเพื่อการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในชีวิตประจำวัน ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่าผู้สอนส่วนใหญ่ใช้วิธีสอนแบบบรรยาย ผู้สอนอ่านและแปลเป็นภาษาไทยให้ผู้เรียนฟัง และให้จดบันทึกในสมุด และด้านการวัดและประเมินผล ผู้สอนส่วนใหญ่ใช้วิธีวัดและประเมินผลหลังเรียน แต่ผู้สอนบางส่วนทำการวัดและประเมินผลผู้เรียนทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน

จินตนา พวงสุนทร (2551) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่องสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของวิทยาลัยเทคนิคชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ ผู้สอนภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า ด้านเนื้อหาในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับ ปวส.ปีที่ 1 มีเนื้อหาที่สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และการทำงานน้อย ด้านสื่อการสอน พบว่า สื่อการสอนระบบเครือข่าย E-Learning ล้าสมัย และไม่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า ผู้สอนส่วนใหญ่จัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน และการเขียนมากกว่าการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง และการพูด และ ด้านการวัดและประเมินผล พบว่า ผู้สอนส่วนใหญ่ เน้นการวัดความสามารถทางความรู้

ความจำในเนื้อหาวิชาตามจุดประสงค์การเรียนรู้ แต่ผู้สอนบางส่วนจะวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ทั้งความสามารถทางความรู้ความจำ ทักษะปฏิบัติ และจิตพิสัยด้วยการใช้แบบทดสอบ แบบประเมินผลการปฏิบัติ และแบบสังเกต ตามลำดับ

จิรัชญา เนียมมณี (2553) ได้ศึกษาวิจัย เรื่องสภาพปัญหาที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ภาคเหนือ วิทยาเขตกำแพงเพชร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 จำนวน 207 คน และผู้สอน จำนวน 29 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามนักศึกษา และแบบสัมภาษณ์ผู้สอน ผลการวิจัยพบว่า สภาพปัญหาที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 ได้แก่สภาพปัญหาด้านผู้สอน พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ขาดทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในด้านการฟังและการพูด ทำให้ผู้สอนขาดความมั่นใจในการสอน รวมถึงผู้สอนภาษาอังกฤษมีงานธุรการ หรืองานวิชาการ ทำให้ไม่มีเวลาเตรียมการสอน ปัญหาด้านผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความรู้พื้นฐานไม่ดีเกี่ยวกับคำศัพท์ สำนวนภาษา และ โครงสร้างทางภาษาหรือไวยากรณ์ และผู้เรียนยังขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะพบว่าในชีวิตประจำวัน ไม่เคยใช้ภาษาอังกฤษสำหรับติดต่อสื่อสาร ปัญหาด้านสภาพแวดล้อม พบว่า ห้องเรียนบางห้องมีจำนวนนักศึกษามากกว่า 40 คน ซึ่งมากเกินไปต่อการควบคุม และการสร้างบรรยากาศของผู้สอน และสื่อการสอนประเภทเครื่องคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์บางส่วนชำรุด รวมถึงผู้ปกครองส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับปานกลาง จึงขาดความพร้อมในการสนับสนุนการจัดหาหนังสืออ่าน แบบฝึกหัด และสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียน

กิตติธัช อนันตชัย (2554) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง สาเหตุที่ส่งผลต่อการจัดกิจกรรมการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคนครพนม สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้เรียนระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 1 จำนวน 148 คน และผู้สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามผู้เรียน และแบบสัมภาษณ์ผู้สอน ผลการวิจัยพบว่า 1) สาเหตุที่ส่งผลต่อการจัดกิจกรรมการพัฒนาทักษะด้านการฟังภาษาอังกฤษของผู้เรียนพบว่า ผู้เรียนไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ และสำนวนภาษาที่ฟัง ผู้เรียนฟังไม่ทันเพราะไม่คุ้นเคยสำเนียงที่พูดเร็ว โดยเจ้าของภาษา ผู้เรียนจับใจความที่ฟังไม่ได้เพราะได้รับข้อมูลการฟังมากหรือนานเกินไป ผู้เรียนไม่ตั้งใจฟังเพราะไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษ และผู้เรียนไม่ได้ฝึกการฟังบ่อยๆ 2) สาเหตุที่ส่งผลต่อการจัดกิจกรรมการพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนพบว่า ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานไม่ดีเกี่ยวกับปริมาณและการใช้คำศัพท์ สำนวนภาษา รูปแบบการใช้

ไวยากรณ์ รวมถึง ได้รับความรู้เดิมในด้านการพูดออกเสียงไม่ถูกต้อง ทำให้ผู้เรียนอายุไม่กล้าพูด หรือทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจความหมาย และผู้เรียนไม่ได้ฝึกการพูดบ่อยๆ 3) สาเหตุที่ส่งผลต่อการจัดกิจกรรมการพัฒนาทักษะด้านการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่า ผู้เรียนไม่ชอบการอ่านภาษาอังกฤษ เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่ยุ่งยากที่ต้องแปล และต้องสรุปใจความสำคัญจึงเข้าใจเนื้อหา ผู้เรียนไม่เห็นคุณค่าและไม่มีความกระตือรือร้นในการอ่าน เพราะผู้เรียนขาดแรงจูงใจ ไม่เห็น โอกาสที่จะนำ ภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันในปัจจุบัน และการทำงานในอนาคต ผู้เรียนไม่มีนิสัยรัก การอ่าน เพราะขาดความพยายาม ความอยากรู้อยากเห็นภาษาใหม่ๆ เรื่องใหม่ๆ ซึ่งการมีทักษะใน การอ่านจะเป็นเครื่องมือสำคัญที่สุด ที่จะนำผู้เรียนไปสู่การแสวงหาความรู้ทั้งปวง โดยเฉพาะ การประยุกต์ทักษะในการฟัง การพูด และการเขียนภาษาอังกฤษ 4) สาเหตุที่ส่งผลต่อการจัด กิจกรรมการพัฒนาทักษะด้านการเขียนภาษาอังกฤษ พบว่า ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการเขียน เพราะมีความรู้เกี่ยวกับปริมาณคำศัพท์ สำนวนภาษา รูปแบบของไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมาย วรรคตอน การไม่เข้าใจขั้นตอนการเขียน และการขาดความรู้ในเนื้อหาที่จะเขียน

สุวรรณณี แสงหิรัญ (2556) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง สภาพปัญหาการจัดกิจกรรมที่ ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยสารพัดช่างนครหลวง กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ ผู้เรียนระดับ ปวส. จำนวน 38 คน และผู้สอนภาษาอังกฤษ ระดับ ปวส. จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวม ข้อมูลคือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยด้านสภาพปัญหาการจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า ผู้สอนคนไทย และผู้สอนเจ้าของภาษาส่วนใหญ่ขาดการบูรณาการการจัดกิจกรรมการฝึกทักษะ การใช้ภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียน โดยผู้สอนคนไทย ส่วนใหญ่จะใช้วิธีสอนแบบบรรยายโครงสร้าง ทางภาษาและแปลเนื้อหาจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยให้ผู้เรียนฟัง และให้ผู้เรียนจดบันทึก คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และแปลความหมายเป็นภาษาไทยลงในสมุด จากนั้นผู้สอนจะให้ผู้เรียนเขียน ด้วยการทำแบบฝึกหัดลงในสมุด วิธีการสอนดังกล่าว ทำให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาแต่ทักษะการฟัง และการเขียนภาษาอังกฤษ แต่ไม่ได้รับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในด้านการพูด และการอ่าน ออกเสียงภาษาอังกฤษ ส่วนผู้สอนเจ้าของภาษาส่วนใหญ่ จะใช้วิธีสอนด้วยการพูดออกเสียง คำศัพท์หรืออ่านเนื้อหาภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนฟัง โดยให้ผู้เรียนหาความหมายของคำศัพท์เป็น ภาษาไทยด้วยตนเอง จากหนังสือพจนานุกรม เนื่องจากผู้สอนเจ้าของภาษาไม่สามารถฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาไทยได้อย่างคล่องแคล่ว จึงไม่สามารถอธิบายหลักการและเหตุผล โครงสร้างทางภาษา หรือไวยากรณ์ทางภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนเข้าใจได้อย่างลึกซึ้ง วิธีการสอนดังกล่าว จึงทำให้ผู้เรียน ส่วนใหญ่ได้รับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียงของคำศัพท์และสำนวน

ภาษาอังกฤษ แต่ไม่ได้รับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการพูด การอ่าน และการเขียน ภาษาอังกฤษ

4.2 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบัน อาชีวศึกษา

มานาส (Manas, 2008) ได้ทำการศึกษาวิจัยระบบการวัดและการประเมินผล การเรียนภาษาอังกฤษของวิทยาลัยอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในประเทศ บราซิล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้สอนภาษาอังกฤษ และศึกษานิเทศก์การศึกษาส่วน ภูมิภาค จำนวน 125 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม และแบบสังเกต การปฏิบัติงาน ผลการวิจัยพบว่า ผู้สอนส่วนใหญ่ทำการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนของหลักสูตร และผู้สอนส่วนใหญ่ ทำการวัด และประเมินผลการเรียนรู้ระหว่างเรียน และหลังเรียน โดยไม่ทำการวัดและประเมินผลก่อน การเรียน นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้สอนส่วนใหญ่ ทำการวัดและประเมินผลในด้านความรู้ความจำ และ ด้านทักษะปฏิบัติ โดยไม่ทำการวัดและประเมินผลด้านจิตพิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ

สุระติ (Surati, 2010) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของผู้เรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 178 คน และผู้เรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง จำนวน 401 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม และแบบ สัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อ ประสิทธิภาพการสอนภาษาอังกฤษของครู และ ผู้เรียนประกอบด้วย ปัจจัยด้านต่างๆ ที่สำคัญคือ ด้านคุณวุฒิทางการศึกษาภาษาอังกฤษ บุคลิกภาพ ของครู ประสบการณ์ในการสอน การเตรียมการสอนของครู การเลือกใช้สื่อประกอบการสอน การใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอน การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริง สภาพ เศรษฐกิจของครู ขวัญกำลังใจของครู บรรยากาศในห้องเรียน จำนวนผู้เรียน แรงจูงใจของผู้เรียน และ สภาพแวดล้อมทางครอบครัว ชุมชนของผู้เรียนอาชีวศึกษา

ฟูจิซาวา (Fujisawa, 2011) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง ปัจจัยสาเหตุที่ส่งผลต่อ การเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา สังกัดวิทยาลัยอาชีวศึกษาภาคเอกชน ในกรุงโตเกียวประเทศ ญี่ปุ่น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ ผู้สอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยอาชีวศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 44 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยสาเหตุที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา สังกัดวิทยาลัยการอาชีวศึกษาภาคเอกชนในกรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น พบว่า ปัจจัย

ด้านผู้สอนเจ้าของภาษาส่วนใหญ่ในประเทศญี่ปุ่นจะขาดแคลนผู้สอนภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา เนื่องจากประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีค่าครองชีพสูง โดยเฉพาะวิทยาลัยอาชีวศึกษาที่มีจำนวนผู้เรียนน้อย ส่วนใหญ่จะขาดแคลนผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษา แต่วิทยาลัยที่มีปัญหาดังกล่าวจะทำสัญญาจ้างครูจากวิทยาลัยอาชีวศึกษาขนาดใหญ่ เนื่องจากผู้สอนเจ้าของภาษาจะมีส่วนดีในด้านการสอนการออกเสียงของคำศัพท์ และสำนวนภาษา รวมถึงคำศัพท์ที่เกิดขึ้นใหม่ๆ ปัจจุบันด้านผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ไม่เคยเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตั้งแต่วัยเยาว์ทำให้มีความรู้พื้นฐานน้อย เกี่ยวกับคำศัพท์ และสำนวนเทคนิคทางอาชีวศึกษา ทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอยู่ในระดับอ่อนและปานกลาง แต่ผู้เรียนส่วนใหญ่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงทำให้ผู้เรียนมีความพยายามในการเรียนรู้ด้วยการทำกิจกรรมจับกลุ่มสนทนาภาษาอังกฤษหลังเลิกเรียน และในวันหยุด โดยผู้สอนภาษาอังกฤษชาวญี่ปุ่นจะผลักดันเข้าเวรตามตาราง เป็นผู้กำกับดูแลผู้เรียน และเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างผู้สอนและผู้เรียนไปพร้อมๆ กัน ปัจจุบันด้านสิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ปกครองและบรรพบุรุษของผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่มีความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษ จึงไม่สามารถแก้ปัญหาหรือแนะนำและให้ความรู้ภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนได้ แต่พบว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่จะให้กำลังใจ และส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาภาษาอังกฤษหลังเลิกเรียนและในวันหยุด หรือสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ศึกษาภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากศูนย์การเรียนรู้ใกล้บ้านในเขตการศึกษาของผู้เรียน

ซูซัน (Susun, 2013) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่องสภาพและปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคอาชีวศึกษาบันดุง ประเทศอินโดนีเซีย ผู้ให้ข้อมูลประกอบด้วย หัวหน้าฝ่ายวิชาการ หัวหน้ากลุ่มวิชาภาษาอังกฤษ และผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ผลการวิจัยพบว่า 1. สภาพงานด้านบริหารหลักสูตร โดยหัวหน้าฝ่ายวิชาการ และหัวหน้ากลุ่มวิชาภาษาอังกฤษ ได้ทำการเปิดสอนตามหลักสูตรสถานศึกษาอาชีวศึกษา มีการจัดเตรียมครูเข้าสอนตามตารางสอน การให้บริการวัสดุหลักสูตร และสื่อการเรียนรู้ การประชาสัมพันธ์หลักสูตร การนิเทศติดตามและการประเมินการใช้หลักสูตร ปัญหาที่พบได้แก่ งานด้านบริหารหลักสูตร ไม่ได้ทำการวิเคราะห์หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในหมวดวิชาชีพเฉพาะ ทำให้หลักสูตรวิชาชีพที่กำลังเปิดสอนไม่เป็นพลวัต หรือหลักสูตรขาดคุณภาพ เนื่องจากสถานศึกษาไม่มีการทำประชาพิจารณ์โดยอาศัยฐานข้อมูลจากนักพัฒนาหลักสูตร ครู นักศึกษา ชุมชน และผู้ประกอบการหรือผู้ว่าจ้าง ทำให้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษาไม่ประสบความสำเร็จในการปฏิบัติงานในโลกของการทำงาน เนื่องจากขาดทักษะ

การใช้เครื่องมือ เครื่องจักรสมัยใหม่ และ การใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการติดต่อสื่อสาร

2. สภาพงานด้านการสอน โดยผู้สอนได้ศึกษาจุดประสงค์ และมาตรฐานการเรียนรู้ มีการจัดลำดับเนื้อหาของหน่วยการเรียนรู้ วางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และ การใช้สื่อประกอบการสอน ปัญหาที่พบได้แก่ ผู้สอนไม่ได้ทำการสอนตามเนื้อหาหน่วยการเรียนรู้จนครบถ้วน เนื่องจากหน่วยการเรียนรู้บางเรื่อง มีเนื้อหามากเกินไป และมีความซับซ้อนกับหน่วยการเรียนรู้อื่นๆ และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ไม่เป็นไปตามแผนการสอนและเวลาที่กำหนดไว้ เนื่องจาก บางครั้งจะมีกิจกรรมเสริมหลักสูตรอื่นๆ เข้ามาแทรก รวมถึงสื่อการสอนในห้องสอนภาษา เช่น คอมพิวเตอร์ช่วยสอนภาษาอังกฤษบางครั้งมีความชำรุดบกพร่อง ผู้เรียนบางคนจึงขาดโอกาสในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

Haung Sae Chang (2015) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาสมรรถภาพและความจำเป็นด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของผู้สอนภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยการอาชีวศึกษาเอกชน เมืองคุนหมิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน กลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูลในการวิจัย คือ ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 94 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า ผู้สอนมีสมรรถภาพทางเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารในภาพรวมทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้

- 1 ด้านกฎหมาย มารยาท และจรรยาบรรณ ที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ
- 2 ด้านการใช้งานอินเทอร์เน็ต
- 3 ด้านการประยุกต์ใช้คอมพิวเตอร์ในการจัดการเรียนการสอน
- 4 ด้านการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนและการสอนผ่านเว็บไซต์
- 5 ด้านการใช้งานโปรแกรมสำเร็จรูป
- 6 ด้านการประเมินผลการเรียนการสอน โดยการใช้คอมพิวเตอร์
- 7 ด้านการใช้ฮาร์ดแวร์
- 8 ด้านการใช้โปรแกรมระบบปฏิบัติการ และ
- 9 ด้านการใช้ซอฟต์แวร์ และผู้สอนภาษาอังกฤษได้ให้ความเห็นว่า สมรรถภาพทั้ง 9 ด้านดังกล่าว มีความจำเป็นต่อการนำความรู้ความสามารถมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากทุกด้าน

สรุปได้ว่า การศึกษางานวิจัยทั้งภายในและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา พบว่า ประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย คือ ผู้สอนภาษาอังกฤษ หัวหน้ากลุ่มแผนกวิชาภาษาต่างประเทศ หัวหน้าฝ่ายวิชาการศึกษานิเทศก์การศึกษาส่วนภูมิภาค และผู้เรียนอาชีวศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนใหญ่ ผู้วิจัยจะใช้แบบสอบถาม แบบสังเกตการณ์ปฏิบัติงาน และแบบสัมภาษณ์ซึ่งเกี่ยวกับสภาพปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านผู้สอน ผู้เรียน เนื้อหาการเรียนรู้ สื่อการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน สภาพแวดล้อม และด้านการวัดและ

การประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยสภาพปัญหาสำคัญที่พบได้แก่ **1. สภาพปัญหาด้านผู้สอน** พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ขาดทักษะการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทำให้ขาดความมั่นใจในการสอน ผู้สอนภาษาอังกฤษมีงาน ธุรการ งานวิชาการ หรืองานอื่นตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายทำให้ผู้สอนไม่มีเวลาเตรียมการสอน ผู้สอนภาษาอังกฤษขาดทักษะการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสมัยใหม่ และพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษขาดขวัญกำลังใจจากผู้บังคับบัญชา และเพื่อนร่วมงานในการเรียนการสอน

2. สภาพปัญหาด้านผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มีสติปัญญาอยู่ในระดับปานกลางและระดับอ่อน ผู้เรียนอาชีวศึกษาไม่มีนิสัยรักการอ่านและการเขียน ทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีความรู้พื้นฐานไม่ดีในด้านการใช้คำศัพท์ สำนวนภาษา และรูปแบบการใช้ไวยากรณ์ หรือ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับเสียงภาษาอังกฤษที่พูดเร็วตามธรรมชาติโดยเจ้าของภาษา ทำให้ฟังไม่ทันหรือฟังไม่เข้าใจเนื้อหา จึงพูดโต้ตอบไม่ได้ ผู้เรียนอาชีวศึกษาขาดความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองอย่างสม่ำเสมอ เพื่อการฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ภาษาอังกฤษจากสื่อ และแหล่งการเรียนรู้นอกห้องเรียน ผู้เรียนอาชีวศึกษาขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพราะผู้เรียนอาชีวศึกษาไม่เห็นโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในการดำเนินชีวิตประจำวันและการทำงาน และพบอีกว่า ผู้เรียนอาชีวศึกษามีเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ เพราะไม่ชอบผู้สอน วิธีสอน เนื้อหาสาระ และกิจกรรมการเรียนการสอนซ้ำซาก ไม่สอดคล้องกับสภาพเหตุการณ์ปัจจุบัน

3. สภาพปัญหาด้านเนื้อหาของหลักสูตร พบว่า เนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ เน้นการพัฒนาทักษะด้านการเขียนหรือการทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับ โครงสร้างทางภาษาหรือหลักไวยากรณ์ของคำศัพท์ สำนวนภาษา และประโยครูปแบบต่างๆ มากกว่าเนื้อหา เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน รวมถึงเนื้อหาการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกับสภาพเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และการทำงานในสาขาอาชีพ นอกจากนี้ ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ส่วนใหญ่จะมีเนื้อหามากเกินไป และมีความซ้ำซ้อนกับหน่วยการเรียนรู้อื่นๆ ซึ่งเกิดจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหาของหลักสูตรก่อนนำมาใช้ในการสอน

4. สภาพปัญหาด้านสื่อการสอน พบว่า สื่อการสอนประเภทอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ล้าสมัยหรือชำรุดบกพร่อง และมีไม่เพียงพอกับจำนวนผู้ใช้ รวมถึงสื่อการสอนระบบเครือข่าย E-Learning ไม่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาขาดโอกาสการเรียนรู้ และเบื่อหน่าย ไม่ให้ความสนใจในการใช้สื่อเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

5. สภาพปัญหาด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า ผู้สอนส่วนใหญ่ใช้วิธีถ่ายทอดความรู้ภาษาอังกฤษ ด้วยการใช่วิธีสอนแบบบรรยาย ผู้สอนอ่านหรือแปลเนื้อหาจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยให้ผู้เรียนฟัง และให้จดบันทึกลงในสมุดหรือให้ทำแบบฝึกหัดในกระดาษมาส่งผู้สอน

ส่วนผู้สอนเจ้าของภาษาจะถ่ายทอดความรู้ด้วยการพูดหรืออ่านออกเสียงคำศัพท์ สำนวนภาษา หรือ เนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนฟัง และให้ผู้เรียนจดบันทึกคำอ่าน และให้ความหมายของ คำศัพท์ และแปลเนื้อหาของภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยโดยใช้หนังสือพจนานุกรมที่ผู้เรียนเตรียม มา นอกจากนี้ ยังพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษคนไทย และผู้สอนภาษาอังกฤษเจ้าของภาษาส่วนใหญ่ ขาดการบูรณาการในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาอีกด้วย

6. สภาพปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า ผู้ปกครองของผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มีฐานะด้าน เศรษฐกิจอยู่ในระดับปานกลางและไม่มีความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษที่ดี จึงไม่สามารถให้ความรู้ หรือสนับสนุนในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนได้ และห้องเรียน ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีจำนวนผู้เรียนมากกว่า 40 คน ซึ่งมากเกินไปต่อการควบคุมการสอน และ ยากสำหรับผู้สอนในการสร้างบรรยากาศที่ดีในระหว่างทำการสอน และที่สำคัญคือ สภาพแวดล้อม ของชุมชนและสังคมไทยส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารและการทำงาน ทำให้ผู้เรียน อาชีวศึกษาส่วนใหญ่จึงไม่มีโอกาสพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

7. สภาพ ปัญหาด้านการวัดและการประเมินผล พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ทำ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนอาชีวศึกษาในระหว่างเรียน และหลังเรียน ด้วยการใช้แบบทดสอบ โดยเน้นการวัดความสามารถด้านความรู้ความจำ (พุทธิพิสัย) แต่ผู้สอน ภาษาอังกฤษบางส่วนทำการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน ด้วยการใช้เครื่องมือที่หลากหลาย เช่น แบบทดสอบ แบบสังเกต แฟ้มสะสมงาน โดย ผู้สอนทำการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย และพบอีกว่า กรณีมีผู้สอนภาษาอังกฤษหลายคนในรายวิชาเดียวกัน ผู้สอนส่วนใหญ่แต่ละคนจะใช้ เครื่องมือ และเกณฑ์ในการวัดและประเมินผลที่ต่างกัน ซึ่งผลจากการศึกษางานวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัย สามารถนำมาอ้างอิง และศึกษา ต่อยอดงานวิจัย เพื่อแก้ไขสภาพปัญหาและศึกษาแนวทางการ จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัย เรื่อง แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้ให้ข้อมูลสภาพปัญหาและแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้ให้ข้อมูลสภาพปัญหาและแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

1.1 ผู้ให้ข้อมูลสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย ผู้บริหาร ผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้เรียนระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา มีจำนวน 12 คน มาจาก สังกัด สอศ. จำนวน 6 คน และสังกัด สช. จำนวน 6 คน

1.2 ผู้ให้ข้อมูลแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอน ภาษาอังกฤษ มีจำนวน 17 คน มาจากสังกัด สอศ. จำนวน 9 คน และสังกัด สช. จำนวน 8 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบสัมภาษณ์ผู้บริหาร ผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้เรียนระดับ ปวส. เกี่ยวกับสภาพ ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นการสัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบสัมภาษณ์

ตอนที่ 2 เป็นการสัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใน สถาบันอาชีวศึกษา ด้านสภาพปัจจัยนำเข้า สภาพกระบวนการผลิต และสภาพผลผลิต

ตอนที่ 3 เป็นการสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใน สถาบันอาชีวศึกษา ด้านปัญหาปัจจัยนำเข้า ปัญหากระบวนการผลิต และปัญหาผลผลิต

2.2 แบบสอบถาม ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งผู้วิจัยใช้แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 รอบ โดยรอบแรกใช้แบบสอบถามแบบปลายเปิด ส่วนรอบที่ 2 และรอบที่ 3 ใช้แบบสอบถามแบบปลายปิด และแบบสอบถามของแต่ละชุด แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นการสอบถามเกี่ยวกับสภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นการสอบถามข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ตอนที่ 3 เป็นข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

3. การสร้างและการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยมีขั้นตอนดังนี้

3.1 ศึกษา หลักการ แนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพ ปัญหา และแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาเพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

3.2 กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย

3.3 ร่าง แบบสัมภาษณ์ ผู้บริหาร ผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้เรียนระดับ ปวส. เกี่ยวกับสภาพ และปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาในด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต

3.4 ร่าง แบบสอบถาม ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาเพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต

3.5 นำร่างแบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน ตรวจสอบด้านความเที่ยงตรงของเนื้อหา วัตถุประสงค์การวิจัย การใช้ภาษา และนำมาปรับปรุงตามคำแนะนำ

3.6 นำแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามไปทดลองใช้กับผู้ให้ข้อมูลที่ไม่ใช่ผู้ให้ข้อมูลตามเป้าหมายแต่มีคุณลักษณะใกล้เคียงกัน เพื่อหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือการวิจัยโดยแบบสัมภาษณ์ผู้วิจัยนำไปทดลองใช้กับผู้ให้ข้อมูลในสถาบันอาชีวศึกษา จำนวน 2 แห่ง สังกัด สอศ. 1 แห่ง และสังกัด สช. 1 แห่ง ส่วนแบบสอบถาม ผู้วิจัยนำไปทดลองใช้กับผู้ให้ข้อมูลในสถาบัน

อาชีวศึกษา จำนวน 5 แห่ง สังกัด สอศ. 3 แห่ง และสังกัด สช. 2 แห่ง ผลการทดลองใช้เครื่องมือ โดยภาพรวม พบว่า ผู้ให้ข้อมูลเข้าใจคำถามในแต่ละขั้นตอน และให้ข้อมูลสอดคล้องกับคำถาม และวัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.7 จัดพิมพ์แบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามเพื่อใช้เก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยเรื่องแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาเพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเป็นการวิจัยผสมวิธีทั้งเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ โดยผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูล ตรวจสอบและวิเคราะห์เนื้อหาจากแบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม ซึ่งมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยตามลำดับดังนี้

4.1 ผู้วิจัยทำหนังสือราชการขอความอนุเคราะห์การเก็บข้อมูลวิจัยจากภาควิชาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษจาก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

4.2 ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถาม พร้อมแนบหนังสือราชการ ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลการวิจัยส่งทางไปรษณีย์ เพื่อให้ผู้บริหาร ผู้สอนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนระดับ ปวส. และผู้ทรงคุณวุฒิการสอนภาษาอังกฤษทราบล่วงหน้าเกี่ยวกับหัวข้อ คำถาม เนื้อหา และวัตถุประสงค์ของการวิจัย

4.3 ผู้วิจัยติดต่อประสานงานและนัดหมายผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา ผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้เรียนระดับ ปวส. เพื่อขอเก็บข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา

4.4 ผู้วิจัยติดต่อประสานงานกับผู้ทรงคุณวุฒิการสอนภาษาอังกฤษเพื่อขอความอนุเคราะห์ข้อเสนอแนะแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และขอให้ส่งกลับทางไปรษณีย์รวม 3 รอบ โดยรอบที่ 1 เป็นการตอบแบบสอบถามแบบปลายเปิด ส่วนรอบที่ 2 และรอบที่ 3 เป็นการตอบแบบสอบถามแบบปลายปิดในลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งในรอบที่ 3 นั้นเป็นการตอบแบบสอบถามเพื่อยืนยันคำตอบหรือเสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมตามวิธีวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย

4.5 ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาทำการตรวจนับ และวิเคราะห์ข้อมูล จากนั้นจึงสรุป บรรยายเนื้อหาในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้ตรวจสอบข้อมูลและวิเคราะห์เนื้อหาเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ซึ่งหลังจากผู้วิจัยได้รับแบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถามกลับคืนมาแล้วจึงทำการจัดระเบียบข้อมูล ลงรหัสในเครื่องมือวิจัย และทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.1 การวิเคราะห์ข้อมูล สภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามเกี่ยวกับ เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา ตำแหน่งผู้สอน และประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ ใช้สถิติ ค่าร้อยละ

5.2 การวิเคราะห์ข้อมูล สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการผลิต และผลผลิต ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการตรวจสอบแบบสามเส้า

5.3 การวิเคราะห์ข้อมูล แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผู้วิจัยเป็นผู้วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ และข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์เนื้อหาและใช้สถิติค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สำหรับเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยกำหนดค่าน้ำหนักคะแนนเป็นช่วงชั้นตามแบบมาตรวัดของ Likert (1983) โดยแบ่งค่าคะแนนเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับของน้ำหนัก	ค่าเฉลี่ย	การแปลความหมาย
5	4.50 - 5.00	มีความเห็นด้วยในระดับมากที่สุด
4	3.50 - 4.49	มีความเห็นด้วยในระดับมาก
3	2.50 - 3.49	มีความเห็นด้วยในระดับปานกลาง
2	1.50 - 2.49	มีความเห็นด้วยในระดับน้อย
1	1.00 - 1.49	มีความเห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เขต กรุงเทพมหานคร ผู้ให้ข้อมูลมีทั้งหมด 12 คน ได้แก่ ผู้บริหาร ผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้เรียนระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษาเขต กรุงเทพมหานคร สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวน 6 คน และสังกัด สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 6 คน และเพื่อศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผู้ให้ข้อมูลมีทั้งหมด 17 คน ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เขต กรุงเทพมหานคร สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวน 9 คน และสังกัด สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 8 คน ซึ่งผู้วิจัยได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง และสร้างเครื่องมือเก็บข้อมูลด้วยแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถาม จากนั้น ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลมาจัดระเบียบ ทำการวิเคราะห์ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ทั้งในเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการตอบสัมภาษณ์ เกี่ยวกับ สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบสัมภาษณ์ด้านเพศ อายุ วุฒิการศึกษา ตำแหน่งหน้าที่ทางการศึกษา และประสบการณ์ด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษหรือการบริหารสถาบันอาชีวศึกษา ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ ค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 และตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาเพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการและด้านผลผลิต ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

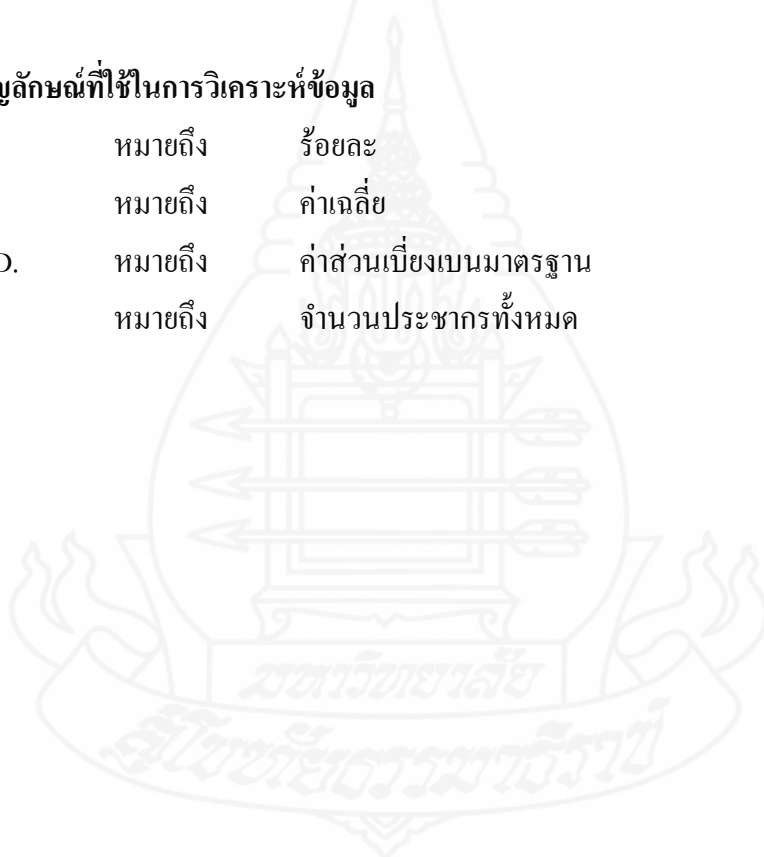
ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับ แนวทางการจัดการเรียน การสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านเพศ อายุ วุฒิการศึกษา ตำแหน่งหน้าที่ทางการศึกษา และประสบการณ์ด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษหรือ การบริหารสถาบันอาชีวศึกษา ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ ค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 และตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษาเพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในด้านปัจจัยนำเข้า ด้าน กระบวนการ ด้านผลผลิต และ ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ และ เชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา และ ใช้สถิติค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

%	หมายถึง	ร้อยละ
$\bar{X}$	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
S.D.	หมายถึง	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	หมายถึง	จำนวนประชากรทั้งหมด

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการตอบสัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบสัมภาษณ์

ผลการวิเคราะห์สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบสัมภาษณ์ จำนวน 12 คน ได้แก่ผู้บริหาร ผู้สอน ภาษาอังกฤษและผู้เรียนระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา พบว่า มีสภาพทั่วไปดังนี้

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา

(สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา จำนวน 2 คน และสังกัด สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 2 คน)

N = 4

สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	3	75.00
หญิง	1	25.00
2. อายุ		
41 – 45 ปี	-	-
46 – 50 ปี	1	25.00
51 – 55 ปี	2	50.00
56 – 60 ปี	1	25.00
3. วุฒิการศึกษา		
ระดับ ปวส.	-	-
ระดับปริญญาตรี	1	25.00
ระดับปริญญาโท	2	50.00
ระดับปริญญาเอก	1	25.00
4. ประสบการณ์ด้านการบริหารสถาบันอาชีวศึกษา		
ต่ำกว่า 5 ปี	1	25.00
6 – 10 ปี	2	50.00
11 – 15 ปี	1	25.00

จากตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบสัมภาษณ์ที่เป็นผู้บริหารสถาบัน
อาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คน สรุปได้ดังนี้

1. ด้านเพศ พบว่า ผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา เขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คน ส่วนใหญ่
เป็นเพศชาย จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 75 เป็นเพศหญิง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 25

2. ด้านอายุ พบว่า ผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา เขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คน ส่วนใหญ่
มีอายุระหว่าง 51-55 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 50 อายุระหว่าง 56-60 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ
25 และอายุระหว่าง 46 – 50 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 25

3. ด้านวุฒิการศึกษา พบว่า ผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา เขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คน
ส่วนใหญ่ มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 50 วุฒิการศึกษาระดับปริญญาเอก
จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 25 และระดับปริญญาตรี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 25

4. ด้านประสบการณ์บริหารสถาบันอาชีวศึกษา พบว่า ผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา เขต
กรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คน ส่วนใหญ่ มีประสบการณ์ด้านการบริหารสถาบันอาชีวศึกษาระหว่าง 6-10
ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 50 และต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 25 และมีประสบการณ์ด้าน
การบริหารสถาบันอาชีวศึกษาระหว่าง 11-15 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 25

ตารางที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้สอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา
(สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา จำนวน 2 คน และสังกัด สำนักงานคณะกรรมการ
ส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 2 คน)

N = 4

สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้สอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	1	25.00
หญิง	3	75.00
2. อายุ		
41 – 45 ปี	-	-
46 – 50 ปี	2	50.00
51 – 55 ปี	1	25.00
56 – 60 ปี	1	25.00
3. วุฒิการศึกษา		
ระดับ ปวส.	-	-
ระดับปริญญาตรี	1	25.00
ระดับปริญญาโท	2	50.00
ระดับปริญญาเอก	1	25.00
4. ประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษ		
6 – 10 ปี	-	-
11 – 15 ปี	1	25.00
16 – 20 ปี	1	25.00
21 – 25 ปี	2	50.00

จากตารางที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบสัมภาษณ์ที่เป็นผู้สอน ภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา เขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คน สรุปได้ดังนี้

1. ด้านเพศ พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา เขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 75 เป็นเพศชาย จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 25

2. ด้านอายุ พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา เขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คน ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 46-50 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 50 อายุระหว่าง 51-55 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 25 และอายุระหว่าง 56-60 ปี จำนวน 1 คนคิดเป็น ร้อยละ 25

3. ด้านวุฒิการศึกษา พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา เขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คน ส่วนใหญ่ มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ระดับปริญญาเอก จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 25 และระดับปริญญาตรี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 25

4. ด้านประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษ พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในสถาบัน อาชีวศึกษา เขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คน ส่วนใหญ่ มีประสบการณ์ด้านการสอนระหว่าง 21-25 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 50 มีประสบการณ์ด้านการสอนระหว่าง 16-20 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็น ร้อยละ 25 และ ผู้สอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ส่วนใหญ่ มีประสบการณ์ด้านการสอน 11-15 ปี จำนวน 1 คน ร้อยละ 25

ตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้เรียนระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา (สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวน 2 คน และสังกัด สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 2 คน)

N = 4

สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้เรียนระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	2	50.00
หญิง	2	50.00
2. อายุ		
16 - 20 ปี	3	75.00
21 - 25 ปี	1	25.00
3. ประสบการณ์ด้านการเรียนภาษาอังกฤษ		
6 - 10 ปี	-	-
11 - 15 ปี	4	100.00
16 - 20 ปี	-	-

จากตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบสัมภาษณ์ที่เป็นผู้เรียนระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คน สรุปได้ดังนี้

- ด้านเพศ พบว่า ผู้เรียนระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คน เป็นเพศชาย จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 50 และเป็นเพศหญิง จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 50
- ด้านอายุ พบว่า ผู้เรียนระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คน ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 16 - 20 ปี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 75 และมีอายุระหว่าง 21 - 25 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 25
- ด้านประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ผู้เรียนระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 4 คน ส่วนใหญ่ มีประสบการณ์ด้านการเรียนภาษาอังกฤษระหว่าง 11-15 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 100

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต

ข้อ 1 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ด้านปัจจัยนำเข้า เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในสถาบันอาชีวศึกษาของท่านมีลักษณะเป็นอย่างไร

1.1 สภาพปัจจัยนำเข้าด้านผู้สอนภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับสภาพปัจจัยนำเข้าด้านผู้สอนภาษาอังกฤษ ระดับ ปวส. พบว่า

1.1.1 ผู้สอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีทั้งผู้สอนภาษาอังกฤษในตำแหน่งเป็นข้าราชการ พนักงานราชการ ครูจ้างสอน ครูจิตอาสาและนักศึกษาครูฝึกการสอน โดยผู้สอนที่มีตำแหน่งเป็นข้าราชการ และพนักงานราชการ ส่วนใหญ่ สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโท ในคณะและสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ ส่วนครูจ้างสอน ครูจิตอาสา และนักศึกษาครูฝึกการสอนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่ สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีในคณะและสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง และไม่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งในส่วนของครูจ้างสอนภาษาอังกฤษชาวต่างชาติ ได้แก่ ชาวฟิลิปปินส์ โปแลนด์ มาเลเซีย ออสเตรเลีย และชาวอเมริกัน เป็นต้น โดยครูจ้างสอนภาษาอังกฤษดังกล่าว ผ่านการสอบคัดเลือกและสัมภาษณ์โดยคณะกรรมการในสถาบันอาชีวศึกษา และพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 36-45 ปี นอกจากนี้ ยังพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษในสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ 11-20 ปี

1.1.2 ผู้สอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) ผู้สอนภาษาอังกฤษทั้งหมด มีตำแหน่งเป็นครูจ้างสอน ซึ่งเกิดจากการทำสัญญาจ้างสอน มีอายุสัญญาจ้างสอนสูงสุด 5 ปี 3 ปี 2 ปี และ 1 ปี ตามลำดับ โดยผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี และมีอายุระหว่าง 26-45 ปี นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษในสังกัด สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ 1-15 ปี สำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษชาวต่างชาติ ได้แก่ ชาวฟิลิปปินส์ อินเดีย แคนาดา ฟินแลนด์ และ สิงคโปร์ เป็นต้น ซึ่งผู้สอนภาษาอังกฤษดังกล่าว ผ่านการสอบคัดเลือกและสัมภาษณ์โดยคณะกรรมการในสถาบันอาชีวศึกษา

1.2 สภาพปัจจัยนำเข้าด้านผู้เรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับสภาพปัจจัยนำเข้าด้านผู้เรียนระดับ ปวส. พบว่า สถาบันอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มีการจัดผู้เรียนอาชีวศึกษาให้ได้รับการศึกษาตามความถนัดและความสนใจภายใต้ระเบียบและเงื่อนไขการศึกษาอาชีวศึกษา โดย สถาบันอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มีการจัดการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียนอาชีวศึกษาระดับ ปวส. ทั้งรูปแบบในระบบ นอกระบบ และระบบทวิภาคี ซึ่งผู้เรียนส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเดิม และบางส่วนเป็นนักศึกษาที่รับเข้าใหม่ โดยใช้วิธีรับสมัครผู้เรียนแบบโควตากับสถานศึกษา ผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ และสถาบันอาชีวศึกษารับสมัครผู้เรียนโดยตรง โดยใช้วิธีสอบวัดแนวความรู้ทั่วไป และสัมภาษณ์เจตคติ รวมถึงบุคลิกภาพทั่วไป โดยผู้เรียนส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 18-22 ปี สำเร็จการศึกษาในระดับ ปวช. / ม.6 หรือเทียบเท่า ในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอาชีวศึกษา

1.3 สภาพปัจจัยนำเข้าด้านเนื้อหาของหลักสูตร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับสภาพปัจจัยนำเข้าด้านเนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับ ปวส. พบว่า สถาบันอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มีการจัดเนื้อหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ดังนี้

1.3.1 เนื้อหาเน้นให้ผู้เรียนอาชีวศึกษานำไปใช้ได้จริงในกิจวัตรประจำวัน และการทำงานตามประเภทวิชา และสาขางานที่เลือกศึกษา

1.3.2 จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรแกนกลางของ สอศ. และหลักสูตรของสถาบันอาชีวศึกษาที่ร่วมจัดทำขึ้นกับสถานประกอบการ

1.3.3 เนื้อหารายวิชาพัฒนาทักษะ เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 1 เน้นการฟังและการพูดเกี่ยวกับ การประกอบการกิจที่ขึ้นเกิดเป็นกิจวัตรประจำวันและการทำงาน เช่น การทักทาย การแนะนำบุคคล การเชิญ การต้อนรับ การกล่าวลา การทำกิจกรรมนันทนาการ การแสดงความคิดเห็น การโต้แย้ง ประกอบเหตุผล การสนทนาทางโทรศัพท์ การนัดหมาย การสาริตขึ้นตอนการทำงาน การเจรจาต่อรอง การสั่งจอง วิธีการชำระเงิน วันเดือนปี การสั่งซื้อ การร้องเรียน การบอกสถานที่ ทิศทาง สุขภาพ โรคภัย สภาพภูมิอากาศ เลขที่บ้าน สถานที่ตั้ง สถานประกอบการ และหมายเลขโทรศัพท์ เป็นต้น

1.3.4 เนื้อหารายวิชาพัฒนาทักษะ เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 2 เน้นการอ่าน และการเขียนเกี่ยวกับ การเขียนจดหมาย รายงานการทำงานและการประชุม การแสดงความคิดเห็น เสียใจ การเขียนบัตรเชิญ บัตรอวยพร ป้ายประกาศ ข้อความโฆษณา สลากสินค้า การอ่านบทความสั้น เกี่ยวกับการศึกษา

การประกอบอาชีพ วันสำคัญ บุคคลสำคัญ สถานที่ท่องเที่ยว สภาพสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมของสังคมโลก

1.3.5 เนื้อหารายวิชาภาษาอังกฤษในหมวดวิชาชีพเฉพาะ เน้นทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับคำศัพท์เทคนิค ส่วนความสำเร็จรูปในสาขาอาชีพ ได้แก่ การฟังการพูด การอธิบาย หรือ บอกชื่อ และการใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องจักร หน่วยชั่ง ตวง วัด คำสั่ง คำแนะนำ ขั้นตอนการทำงาน การเจรจาต่อรอง และการอ่านการเขียน ใบสั่งสินค้า ใบเบิก ใบส่งของ เอกสารการเงิน ป้ายเครื่องหมาย สัญลักษณ์ของสินค้า และในสถานประกอบการ การประชาสัมพันธ์สินค้า บริการ การร้องทุกข์ และการคืน หรือเปลี่ยนสินค้า เป็นต้น

1.4 สภาพปัจจัยนำเข้าด้านสื่อการสอน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับสภาพปัจจัยนำเข้าด้านสื่อการสอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. พบว่า สถาบันอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ ใช้สื่อการสอนภาษาอังกฤษ 2 แหล่ง คือ สื่อการสอนในห้องเรียน และสื่อการสอนนอกห้องเรียน เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

1.4.1 สื่อการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียน แบ่งออกเป็นสื่อการสอนการฟังและการพูด เช่น โปรแกรมสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เทปบันทึกเสียง วิทยุทัศน์ เพลงและเสียงตามสายของสถานศึกษา ช่องรับวิทยุโทรทัศน์ของสถานศึกษา ดีวีดี แท็บเล็ต เครื่องฉายข้ามศีรษะ คำถาม รูปภาพ เกม ทาย เว็บไซต์จากอินเทอร์เน็ต และระบบ GPS ในโทรศัพท์มือถือ รวมถึงการแสดงกิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นต้น และสื่อการสอนการอ่านและการเขียน เช่น ตำราเรียน แบบฝึกหัด แบบทดสอบ ใบความรู้ หนังสือพิมพ์ คู่มือการทำงาน พจนานุกรม เอกสารแบบฟอร์มทางธุรกิจการค้า และจดหมายต่างๆ เป็นต้น

1.4.2 สื่อการสอนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนบูรณาการการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ กับเนื้อหาวิชาต่างๆ ด้วยตนเอง เช่น ห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ ศูนย์วิทยบริการของสถาบันอาชีวศึกษา ห้องปฏิบัติการทางภาษา ห้องมัลติมีเดีย ศูนย์วิชาการ ศูนย์โสตทัศนศึกษา ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง และสถานประกอบการ สาขาอาชีพต่างๆ เป็นต้น

ข้อ 2 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ด้านกระบวนการผลิต เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในสถาบันอาชีวศึกษาของท่านมีลักษณะเป็นอย่างไร

2.1 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย ผู้สอนมีการปฏิบัติ ดังนี้

2.1.1 ทบทวนความรู้ความเข้าใจ และทำแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษก่อนเรียนในเรื่องที่มีความสัมพันธ์กับหน่วยการเรียนรู้ใหม่ที่จะสอน

2.1.2 จัดเนื้อหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เป็นปัจจุบัน ประกอบสื่อ ICT ที่ทันสมัย มีการทำแบบฝึกหัด และฝึกปฏิบัติทักษะการใช้ภาษาอังกฤษด้วยการแสดงบทบาทสมมติ

2.1.3 ให้ความรู้ความเข้าใจ และฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการสร้างคำ การย่อคำ หลักการและเทคนิคการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การแปล และการสรุปความเป็นภาษาอังกฤษ

2.1.4 ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนเป็นรายกลุ่ม และรายบุคคล ด้วยการนำเสนอข้อมูลและแนวคิดใหม่ๆ

2.1.5 เชื่อมโยงความรู้ภาษาอังกฤษกับข้อมูลข่าวสารในชีวิตประจำวัน และความรู้พื้นฐานในรายวิชาอื่น ที่ผู้เรียนกำลังศึกษา

2.2 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย ผู้สอนมีการปฏิบัติ ดังนี้

2.2.1 จัดเนื้อหาและกิจกรรมพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง ในชีวิตประจำวันและการทำงาน

2.2.2 สร้างแรงจูงใจ กระตุ้นความสนใจ ผู้เรียนด้วยการใช้สื่อการสอน ภาษาอังกฤษสภาพจริง ทันสมัย และมีปริมาณที่เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน

2.2.3 เตรียมการสอนภาษาอังกฤษด้านเนื้อหา เวลา สื่อ กิจกรรมไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นขั้นตอน จากง่ายไปยาก

2.2.4 สร้างขวัญกำลังใจและรักษาบรรยากาศในระหว่างทำการสอน ภาษาอังกฤษและหลีกเลี่ยงการติเตียนโดยไม่จำเป็น

2.2.5 มีการให้รางวัลและการทำโทษตามกฎหมายอย่างเหมาะสมตามที่ได้ตกลงกันไว้ล่วงหน้า ก่อนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

2.3 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะพิสัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะพิสัย ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ดังนี้

2.3.1 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการฟัง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ดังนี้

1) ฝึกการฟัง วิธีการออกเสียง คำศัพท์ สำนวนสำเร้จรูป และรูปแบบประโยคต่างๆ และให้ผู้เรียนพูดตามแบบ หรือเขียนเป็นภาษาอังกฤษ และแปลความหมายเป็นภาษาไทย

2) ฝึกการฟังภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการสนทนา การสัมภาษณ์ บทความสั้นทางการศึกษาและการประกอบอาชีพ

3) ฝึกฟังภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการสาธิตขั้นตอนการทำงาน การนำเสนอสินค้า บริการ การเจรจาต่อรอง

4) ฝึกการฟังคำถาม คำสั่ง คำแนะนำ คำขอร้อง คำประกาศ ที่เป็นภาษาอังกฤษ

5) แนะนำให้ผู้เรียนฝึกการฟัง การบรรยาย การประชุม สุนทรพจน์ เพลง สารคดี ภาพยนตร์สั้น บทความทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรองที่ผู้เรียนสนใจ จากโทรศัพท์มือถือ และเว็บไซต์ต่างๆ

2.3.2 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการพูด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ดังนี้

- 1) ฝึกการพูดภาษาอังกฤษต่างๆ ซ้ำๆ ทั้งชั้นเรียน ตามแบบผู้สอน และแผ่นดีวีดี หรือสื่อ ICT
- 2) ฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม 4-5 คน โดยใช้เนื้อหาจากตำราแบบเรียน ใบความรู้ และปรับเปลี่ยนคำศัพท์ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ และสภาพผู้เรียน
- 3) ใช้คำศัพท์ รูปภาพ คำถามและเหตุการณ์ตัวอย่างนำทางให้ผู้เรียนตอบคำถาม บอกเล่าเหตุการณ์ และแสดงความคิดเห็นพร้อมเหตุผลเป็นภาษาอังกฤษ
- 4) ฝึกการพูดปากเปล่าภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคลหน้าชั้นเรียนในเรื่องที่ผู้เรียนมีความถนัด เช่น การบอกเล่าข้อมูลส่วนตัว ร้องเพลง พูดสุนทรพจน์ โต้วาที และการกล่าวในวาระต่างๆ
- 5) ฝึกการพูดเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ หน้าชั้นเรียน หรือบนเวที นำเสนอนวัตกรรมแผนการจัดนิทรรศการ โครงการจิตอาสา ขั้นตอนการทำงาน โดยใช้สื่อ ICT ประกอบการพูด
- 6) แนะนำผู้เรียนให้ฝึกพูดภาษาอังกฤษกับบุคคลในครอบครัว กลุ่มเพื่อน และชาวต่างชาติเมื่อมีโอกาส

2.3.3 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการอ่าน

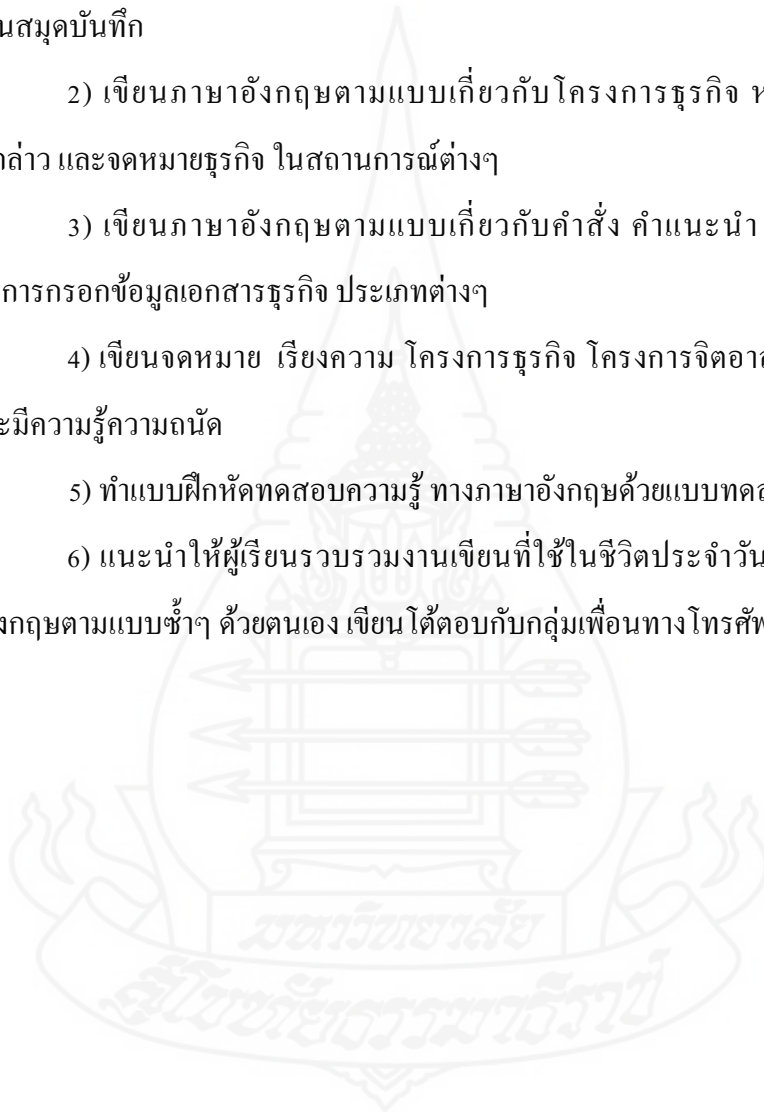
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ดังนี้

- 1) ฝึกอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษต่างๆ ทั้งชั้นเรียน โดยใช้เนื้อหาจากตำราเรียนและใบความรู้ที่ได้ศึกษาไปแล้ว
- 2) ฝึกอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษต่างๆ ทั้งชั้นเรียนทีละกลุ่มหรือทีละแถว
- 3) ฝึกอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคล ในชั้นเรียน คนละ 1-2 ประโยค
- 4) ฝึกอ่านภาษาอังกฤษเร็วๆ ในใจภายในเวลาที่กำหนดในชั้นเรียน และสรุปใจความสำคัญ
- 5) แนะนำผู้เรียนให้ฝึกอ่านภาษาอังกฤษ และทำแบบฝึกหัดด้วยตนเอง นอกชั้นเรียนในเรื่องที่ผู้เรียนสนใจ ทั้งบทความร้อยแก้ว และร้อยกรอง จากตำราเรียน แบบฝึกหัด และเว็บไซต์ต่างๆ

2.3.4 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการเขียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

- 1) เขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวนภาษา รูปแบบประโยคต่างๆ และแปลความหมายลงในสมุดบันทึก
- 2) เขียนภาษาอังกฤษตามแบบเกี่ยวกับ โครงการธุรกิจ หนังสือเชิญ รายงานการประชุม คำกล่าว และจดหมายธุรกิจ ในสถานการณ์ต่างๆ
- 3) เขียนภาษาอังกฤษตามแบบเกี่ยวกับคำสั่ง คำแนะนำ คำขอร้อง ชั้นตอนการทำงาน และการกรอกข้อมูลเอกสารธุรกิจ ประเภทต่างๆ
- 4) เขียนจดหมาย เรียงความ โครงการธุรกิจ โครงการจิตอาสาเป็นภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนสนใจและมีความรู้ความถนัด
- 5) ทำแบบฝึกหัดทดสอบความรู้ ทางภาษาอังกฤษด้วยแบบทดสอบปรนัย และอัตนัย
- 6) แนะนำให้ผู้เรียนรวบรวมงานเขียนที่ใช้ในชีวิตประจำวันและการทำงาน และฝึกเขียนภาษาอังกฤษตามแบบซ้ำๆ ด้วยตนเอง เขียนโต้ตอบกับกลุ่มเพื่อนทางโทรศัพท์มือถือ และสื่อ ICT ต่างๆ

ข้อ 3 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับ ปวส. ด้านผลผลิต หรือ การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในสถาบันอาชีวศึกษาของท่านมีลักษณะเป็นอย่างไร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ได้มีการจัดสภาพการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และ ทักษะพิสัย ดังนี้

3.1 สภาพการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ในแต่ละภาคเรียนผู้สอนภาษาอังกฤษจะแบ่งคะแนนการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย ออกเป็น 30 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 โดยผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ จะใช้วิธีทดสอบด้วยแบบทดสอบ ปรนัย อัตนัย แบบสังเกต หรือ การบันทึก พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ดังนี้

3.1.1 แบบทดสอบปรนัย จะวัดเชาว์ปัญญาของผู้เรียนภาษาอังกฤษด้านความสามารถทางความรู้ความจำ และความเข้าใจในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ให้ถูกต้องตามหลักภาษา เช่น การใช้คำศัพท์ สำนวนภาษา โครงสร้างของประโยคตามรูปกาลต่างๆ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น

3.1.2 แบบทดสอบอัตนัย จะวัดเชาว์ปัญญาของผู้เรียนภาษาอังกฤษด้านความสามารถการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการสื่อสารให้ถูกต้อง เหมาะสมกับบุคคล สถานการณ์ และวัฒนธรรมเจ้าของภาษา หรือผู้รับสาร ซึ่งผู้เรียนจะต้องใช้ความคิดในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ จัดระเบียบข้อมูล เหตุการณ์ การอธิบายเหตุและผล การเรียบเรียงเนื้อหาและรายละเอียดให้สัมพันธ์กันอย่างเป็นขั้นตอน และการสรุปใจความสำคัญของเนื้อหาที่เขียนได้ ได้แก่ การเขียนเรียงความ จดหมาย ธุรกิจ โครงการอาชีพ โครงการจิตอาสา ขั้นตอนการทำงาน และการสรุปผลการดำเนินงาน

3.1.3 แบบสังเกตหรือการบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน จะวัดเชาว์ปัญญาของผู้เรียนภาษาอังกฤษด้านความสามารถในการทำงาน ตามที่ได้มอบหมาย เช่น สมุดจดบันทึกความรู้ สมุดแบบฝึกหัด ใบงาน แฟ้มสะสมงาน และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศสมัยใหม่ เป็นเครื่องมือสื่อสารรับส่งข้อมูลภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและการทำงาน

3.2 สภาพการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านจิตพิสัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ในแต่ละภาคเรียนผู้สอนภาษาอังกฤษจะแบ่งคะแนนการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านจิตพิสัย ออกเป็น 30 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 โดยผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ จะใช้แบบสังเกตประเมินพฤติกรรม คุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้วยการตรวจสอบรายการ หรือให้คะแนนพฤติกรรมตามที่ผู้เรียนแสดงออก ซึ่งแบบสังเกตประเมินพฤติกรรมของผู้เรียนสถาบันอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ในแต่ละแห่ง จะเป็นผู้กำหนดไว้ และโดยทั่วไป แบบสังเกตประเมินพฤติกรรมคุณลักษณะอันพึงประสงค์ดังกล่าว จะประกอบด้วยพฤติกรรมสำคัญของผู้เรียนด้านต่างๆ สรุปได้ดังนี้

3.2.1 ด้านระเบียบวินัย เช่น การเข้าเรียน การเลิกเรียนตามเวลา และส่งงานครบตามกำหนด

3.2.2 ด้านความสนใจใฝ่รู้ เช่น การตั้งใจฟัง การตอบคำถาม การซักถาม และการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม

3.2.3 ด้านการเห็นคุณค่าในการเรียน เช่น การเตรียมตัว วัสดุ อุปกรณ์ ความพยายามในการเรียนการทำงานจนสำเร็จ และการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์

3.2.4 ด้านจิตสาธารณะ เช่น ความสามัคคี การเสียสละ การยอมรับฟังความคิดเห็น การเป็นผู้นำ และผู้ตามที่ดี

3.2.5 ด้านความซื่อสัตย์สุจริต เช่น ไม่คัดลอกงานผู้อื่น ไม่ของผู้อื่นมาเป็นของตน และความกตัญญูกตเวที

3.3 สภาพการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะพิสัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ในแต่ละภาคเรียนผู้สอนภาษาอังกฤษจะแบ่งคะแนนการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะพิสัย ออกเป็น 40 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 โดยให้คะแนนด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ด้านละ 10 คะแนน ซึ่งผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ จะวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะพิสัยของผู้เรียนเกี่ยวกับความสามารถทางการปฏิบัติ หรือการนำไปใช้ ในแต่ละด้าน ดังนี้

3.3.1 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะทดสอบด้านทักษะการฟังด้วยการให้ผู้เรียนฟังภาษาอังกฤษ โดยเสียงเจ้าของภาษา เช่น การฟังจากเทปบันทึกเสียง โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และฟังการพูดหรือการอ่าน ด้วยตัวผู้สอนเอง เพื่อให้ผู้เรียนฟัง และจับใจความสำคัญของคำศัพท์ คำถาม คำสั่ง คำประกาศ บทความ ขั้นตอนการทำงาน ข่าวสาร และเรื่องสั้นต่างๆ และให้ผู้เรียนถ่ายทอดข้อมูลหลังจากการฟัง ได้แก่ การปฏิบัติตามคำสั่ง การพูด หรือ การแสดงกริยาโต้ตอบ การเขียนแปลความหมาย และสรุปใจความสำคัญ ลงในกระดาษคำตอบ ซึ่งพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะทำการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟังของผู้เรียนด้านความสามารถต่อไปนี้

- 1) ปฏิบัติตามและพูดปฏิเสธ โต้ตอบประกอบเหตุผล เป็นภาษาอังกฤษได้ เช่น การฟังคำสั่ง คำแนะนำ คำขอร้อง คำชักชวน คำประกาศ และขั้นตอนการทำงาน เป็นต้น
- 2) ตอบคำถามบอกเล่าเหตุการณ์สั้นๆ เป็นภาษาอังกฤษได้ เช่น การฟัง การสัมภาษณ์ และประโยค คำถาม รูปกาลต่างๆ เป็นต้น
- 3) แปลความหมาย เปรียบเทียบ และสรุปสาระสำคัญเป็นภาษาอังกฤษได้ เช่น การฟัง คำศัพท์ สำนวนภาษา บทสนทนา การสัมภาษณ์ และบทความสั้น เป็นต้น
- 4) พูดและเขียนสรุปสาระสำคัญด้วยการ วิพากษ์ วิวิจารณ์ ยอมรับ หรือโต้แย้ง อย่างมีเหตุผลที่เหมาะสมเป็นภาษาอังกฤษได้ เช่น การฟังข่าวสาร สารคดี การโต้วาที สุนทรพจน์ และภาพยนตร์สั้น เป็นต้น

3.3.2 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการพูด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะใช้วิธีทดสอบด้วยการให้ผู้เรียนฝึกการพูดภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคล และจับคู่หรือจับกลุ่มแสดงบทบาทสมมติ ในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และสถานที่ทำงาน และอีกวิธีหนึ่งคือ การใช้แบบทดสอบวัดความสามารถของผู้เรียนทั้งชั้น ด้วยการให้ผู้เรียนจับคู่หรือเลือกคำตอบที่เหมาะสม เขียนเติมลงในช่องว่างของประโยคการสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อวัดความสามารถในการนำความรู้และประสบการณ์มาปรับใช้ในการเลือกถ้อยคำ การใช้น้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง ที่เหมาะสมประกอบการพูด ได้อย่างอิสระเป็นธรรมชาติ โดยไม่เคร่งครัดกฎเกณฑ์ หรือเงื่อนไขทางไวยากรณ์ เพื่อเน้นให้ผู้ฟังเข้าใจความหมาย และ

พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ จะทำการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการพูดของผู้เรียนด้านความสามารถต่อไปนี้

- 1) การตอบคำถาม การตั้งคำถาม การตอบรับ การปฏิเสธ การเจรจาต่อรอง และการแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ ได้
- 2) การจับคู่หรือจับกลุ่มแสดงบทบาทสมมติ เกี่ยวกับการสนทนา การสัมภาษณ์ การประชุม จัดนิทรรศการ การรายงานผลการทำงาน และการพูดสรุปสาระสำคัญเป็นภาษาอังกฤษ ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการได้
- 3) พูดคล้อง ออกเสียงคำศัพท์ สำนวนภาษา และรูปประโยคต่างๆ ได้เหมือนน้ำเสียงเจ้าของภาษา มีการเน้นคำศัพท์ ข้อความ การใช้จังหวะ วรรคตอน การเชื่อมโยงเสียง และการแสดงอารมณ์ กิริยาท่าทางได้เหมาะสมกับบุคคล เนื้อหา วัฒนธรรมเจ้าของภาษา และกลุ่มประเทศอาเซียน
- 4) การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษา ประโยค รูปกาลต่างๆ และการใช้เครื่องหมาย วรรคตอนที่ถูกต้องเหมาะสม เขียนเติมลงในช่องว่างของเอกสารธุรกิจ และบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันและการทำงานในสาขาอาชีพได้

3.3.3 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ จะใช้วิธีทดสอบด้วยการให้ผู้เรียนเป็นรายบุคคล และรายกลุ่มอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษต่างๆ จากตำราแบบเรียน และใบความรู้ต่างๆ ทั้งบทร้อยแก้ว และร้อยกรอง โดยเน้นการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษให้น้ำเสียงเหมือนเจ้าของภาษาให้มากที่สุด และอีกวิธีหนึ่งคือ การอ่านในใจโดยการใช้แบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถ ด้านการอ่าน คำศัพท์ สำนวนภาษา การแปลความ และการสรุปสาระสำคัญจากการอ่าน และพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ จะทำการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่านของผู้เรียนด้านความสามารถต่อไปนี้

- 1) การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง ชัดเจน ตามหลักการอ่าน ด้านการใช้ น้ำเสียง จังหวะ วรรคตอน และการเชื่อมโยงเสียง ในระดับคำศัพท์ ประโยค และข้อความ
- 2) ปฏิบัติงานได้ถูกต้องตามขั้นตอนจากการอ่าน คู่มือการทำงาน เอกสาร แบบฟอร์ม ธุรกิจ สลากสินค้า เครื่องหมาย สัญลักษณ์ แผนที่ และป้ายประกาศที่เป็นภาษาอังกฤษ ที่พบในที่สาธารณะ และสถานประกอบการ
- 3) พัฒนาแนวคิด ทักษะการทำงาน และสร้างนวัตกรรมทางอาชีวศึกษาใหม่ๆ มาใช้ประโยชน์ได้ จากการอ่านโครงการอาชีพ โครงการจิตอาสา และโครงการธุรกิจที่เป็นภาษาอังกฤษ

4) สรุปประเด็นสำคัญ ประเมินคุณค่า ขอมรับ หรือปฏิเสธ และแสดงความคิดเป็นประกอบเหตุผล และถ่ายทอดข้อมูล ด้วยการพูด หรือเขียน เป็นภาษาอังกฤษได้ จากการอ่านบทความข่าวสารในชีวิตประจำวัน และเรื่องสั้นในสาขาวิชาต่างๆ

3.3.4 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการเขียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะใช้วิธีทดสอบผู้เรียนเป็นรายบุคคล ด้วยการจัดสอบพร้อมๆ กัน และการทดสอบผู้เรียนเป็นรายกลุ่ม ด้วยการให้ผู้เรียนร่วมกันวางแผนเขียนขั้นตอนการทำงาน และแสดงความคิดเห็นในการทำกิจกรรม หรือโครงการต่างๆ ซึ่งการทดสอบดังกล่าว ผู้สอนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่จะใช้แบบทดสอบ ทั้งปรนัย และอัตนัย เพื่อวัดความรู้ความสามารถในการเลือกใช้คำศัพท์ สำนวนภาษา การเรียบเรียงคำ ข้อความ รูปแบบประโยค และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนให้ถูกต้องตามรูปแบบงานเขียน และหลักการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งในภาพรวมพบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ จะทำการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการเขียนของผู้เรียนด้านความสามารถต่อไปนี้

1) การเขียนคำศัพท์ กลุ่มคำ สำนวนภาษา ประโยครูปแบบต่างๆ ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ และแปลความหมายจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย หรือจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

2) การกรอกหรือเขียนข้อมูล ได้ตอบเป็นภาษาอังกฤษเกี่ยวกับข้อมูลบุคคล สถานที่ สินค้า บริการ วัน เดือน ปี หน่วยชั่ง ตวง วัด จำนวนเงิน ลงในเอกสารแบบฟอร์มธุรกิจหรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ได้

3) การเลือก เรียบเรียง และเขียนคำ กลุ่มคำ เครื่องหมายวรรคตอน เติมลงในช่องว่างของประโยค ข้อความ เอกสารธุรกิจ และบทสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันและการทำงานได้

4) การเขียนเรียงความ เรื่องสั้น โครงการธุรกิจ โครงการจิตอาสา ขั้นตอนการทำงาน และสรุปสาระสำคัญเป็นภาษาอังกฤษได้

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคน เข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในด้านปัจจัยนำเข้าด้านกระบวนการและด้านผลผลิต

ข้อ 1 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในด้านปัจจัยนำเข้า เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในสถาบันอาชีวศึกษาของท่าน มีอะไรบ้างและเป็นไปในลักษณะใด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในด้านปัจจัยนำเข้า เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในสถาบันอาชีวศึกษา ที่สำคัญได้แก่ปัญหาด้านผู้สอน ด้านผู้เรียน ด้านเนื้อหาของหลักสูตร และด้านสื่อการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1.1 ปัญหาปัจจัยนำเข้าด้านผู้สอนภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาด้านผู้สอนภาษาอังกฤษ พบว่า มีดังนี้

1.1.1 ผู้สอนภาษาอังกฤษที่เข้าบรรจุใหม่ส่วนใหญ่ขาดเทคนิคและประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการสอนแบบให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้

1.1.2 ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ ขาดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาและทักษะการสอนภาษาอังกฤษในหมวดวิชาชีพเฉพาะ ได้แก่ ภาษาอังกฤษสำหรับช่างเทคนิค อุตสาหกรรม เกษตรกรรม และพาณิชยกรรม เป็นต้น

1.1.3 ผู้สอนภาษาอังกฤษบางส่วน ใช้เวลาในการสอน ลาไปศึกษาดูงาน หรือฝึกอบรมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

1.1.4 สถาบันอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ขาดแคลนผู้สอนภาษาอังกฤษเจ้าของภาษาที่สามารถสื่อสารได้ทั้งภาษาอังกฤษ และภาษาไทย เนื่องจากเจ้าของภาษาต้องการค่าตอบแทนที่ค่อนข้างสูง ซึ่งสถาบันอาชีวศึกษามีงบประมาณไม่เพียงพอในการว่าจ้าง ทำให้ลาออกบ่อย

1.2 ปัญหาปัจจัยนำเข้าด้านผู้เรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาด้านผู้เรียนระดับ ปวส. พบว่า ผู้เรียนที่สมัครเข้าศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีความถนัดในการเรียนรู้และการฝึกพัฒนาทักษะทางวิชาภาษาอังกฤษ แต่ผู้เรียนระดับ ปวส. ส่วนใหญ่มีความถนัดในการเรียนรู้ทางวิชาการอาชีวศึกษา และการฝึกปฏิบัติทักษะฝีมือทางวิชาชีพ จึงทำให้ผู้เรียนให้ความสนใจการเรียนทางวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่าการเรียนทางวิชาชีพ

1.3 ปัญหาปัจจัยนำเข้าด้านเนื้อหาของหลักสูตร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาด้านเนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับ ปวส. พบว่า มีดังนี้

1.3.1 เนื้อหาของหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหมวดทักษะชีวิตมีเนื้อหามากเกินไป เนื่องจากบางหน่วยการเรียนรู้มีเนื้อหา และการทำแบบฝึกหัดซ้ำซ้อน รวมถึงการใช้คำศัพท์ และสำนวนภาษาง่ายเกินไป ไม่เหมาะสมกับระดับการศึกษาของผู้เรียนระดับ ปวส.

1.3.2 เนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษในหมวดวิชาชีพเฉพาะ บรรจุคำศัพท์เทคนิคและสำนวนภาษาพื้นฐานในการปฏิบัติงานน้อยเกินไป และไม่สอดคล้องกับสาขาวิชาชีพเฉพาะที่ผู้เรียนเลือกศึกษา

1.3.3 สถาบันอาชีวศึกษาจัดเวลาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษน้อยเกินไป และการจัดช่วงเวลาความถี่ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่เหมาะสม

1.3.4 หลักสูตรภาษาอังกฤษในหมวดวิชาชีพเฉพาะ ขาดการมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับสถานศึกษา โดยผู้เชี่ยวชาญภาษาอังกฤษในสถานประกอบการ และชุมชนท้องถิ่น

1.4 ปัญหาปัจจัยนำเข้าด้านสื่อการสอน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาด้านสื่อการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า มีดังนี้

1.4.1 สื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีเนื้อหาไม่เหมาะสมกับสภาพสังคมทางการศึกษา และการทำงาน รวมถึงการใช้สื่อรับส่งข้อมูลไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน

1.4.2 สื่อการเรียนการสอนอิเล็กทรอนิกส์ ขาดครบพร้อมในระหว่างการเรียนการสอน หรือการใช้งาน ทำให้ผู้เรียนบางคน ขาดโอกาสในการเรียนรู้เนื่องจากไม่มีวัสดุ อุปกรณ์หรือเครื่องมือสำรอง

1.4.3 สื่อการสอนนอกห้องเรียนในสถาบันอาชีวศึกษามีช่วงเวลาเปิดและปิดให้บริการ ตรงกับเวลาทำการเรียนการสอนของผู้สอนและผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสได้ใช้บริการตาม วัตถุประสงค์ในการเรียนรู้

1.4.4 ห้องปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษ (Smart classroom) ในสถาบันอาชีวศึกษามี เครื่องมือ และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์สมัยใหม่ ไม่เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน เพราะขาดงบประมาณ สนับสนุนในการจัดซื้อ

ข้อ 2 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในด้านกระบวนการผลิต เพื่อพัฒนา กำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในสถาบันอาชีวศึกษาของท่านมีอะไรบ้างและเป็นไปในลักษณะ ใด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในด้าน กระบวนการผลิต เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในสถาบันอาชีวศึกษาที่สำคัญ ได้แก่ ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย ซึ่ง ผู้วิจัย สรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้

2.1 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้เรียนระดับ ปวส. มีปัญหาการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย ซึ่งสรุปได้ดังนี้

2.1.1 ความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษเดิมของผู้เรียนไม่ดี ผู้สอนจึงต้องทบทวนความรู้เดิมใน เรื่องที่ต่อเนื่องกับเนื้อหาใหม่

2.1.2 มีข้อจำกัดด้านการใช้ชาวปัญญาในการจดจำ การคิดวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และ การสรุปข้อมูลภาษาอังกฤษ

2.1.3 ไม่มีความถนัดในการฝึกปฏิบัติด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ภาษาอังกฤษให้เหมือนเจ้าของภาษา

2.1.4 การเข้ามีส่วนร่วมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และการทำงานทั้งในและนอก ห้องเรียนไม่ทั่วถึง

2.2 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้เรียนระดับ ปวส. มีปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย ซึ่งสรุปได้ดังนี้

2.2.1 ไม่ตั้งใจเรียนเพราะเห็นว่าได้ศึกษาภาษาอังกฤษมายาวนานแล้ว แต่ก็ไม่สามารถฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษได้

2.2.2 ไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษเพราะต้องท่องจำคำศัพท์ ส่วนวนภาษา โครงสร้างประโยค กฎเกณฑ์ และข้อยกเว้นทางไวยากรณ์

2.2.3 ขาดความกระตือรือร้นในการนำความรู้ภาษาอังกฤษเดิมไปพัฒนาและศึกษาต่อยอดอย่างต่อเนื่อง

2.2.4 ไม่เห็นคุณค่าในการเรียนเพราะมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและการทำงานน้อยมาก

2.3 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะพิสัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้เรียนระดับ ปวส. มีปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะพิสัย ซึ่งสรุปได้ดังนี้

2.3.1 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการฟัง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้เรียนระดับ ปวส. มีปัญหาด้านทักษะการฟัง ภาษาอังกฤษ ดังนี้

1) ไม่คุ้นเคยกับการฟังสำเนียงภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษาในชีวิตประจำวัน และการทำงาน

2) ฟังภาษาอังกฤษไม่ทัน เนื่องจากสำเนียงเจ้าของภาษาพูดเร็วมาก

3) คำศัพท์และเนื้อหาภาษาอังกฤษใหม่ๆ ผู้เรียนฟังแล้วไม่เข้าใจหรือจับใจความไม่ได้

4) การฝึกฟังภาษาอังกฤษไม่เป็นไปอย่างต่อเนื่อง ต้องสอนไปหยุดไปเพื่ออธิบายคำศัพท์ เนื้อหาและการฟังซ้ำๆ ซึ่งต้องใช้เวลาามาก

2.3.2 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการพูด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้เรียนระดับ ปวส. มีปัญหาด้านทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ ดังนี้

- 1) มีความเงินอายในการฝึกพูดออกเสียงภาษาอังกฤษให้น้ำเสียงเหมือน หรือคล้าย เจ้าของภาษา
- 2) มีการรบกวน หรือขัดจังหวะ ขณะฝึกพูดภาษาอังกฤษ เช่น ถูกหัวเราะหรือล้อเลียน เสียง
- 3) ขาดขวัญกำลังใจในการฝึกพูดจากการถูกติเตียน หรือถูกลงโทษ เพราะพูด ภาษาอังกฤษไม่ได้ ไม่ชัด หรือไม่เหมือนเจ้าของภาษา
- 4) การฝึกพูดภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคลทำได้ไม่ทั่วถึง เนื่องจากมีเนื้อหาและมีผู้เรียน จำนวนมาก
- 5) ผู้เรียนเพศชายจะพูดภาษาอังกฤษ เหมือนเจ้าของภาษาหรือไพอเพราะได้น้อยกว่า ผู้เรียนเพศหญิง

2.3.3 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการอ่าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้เรียนระดับ ปวส. มีปัญหาด้านทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษ ดังนี้

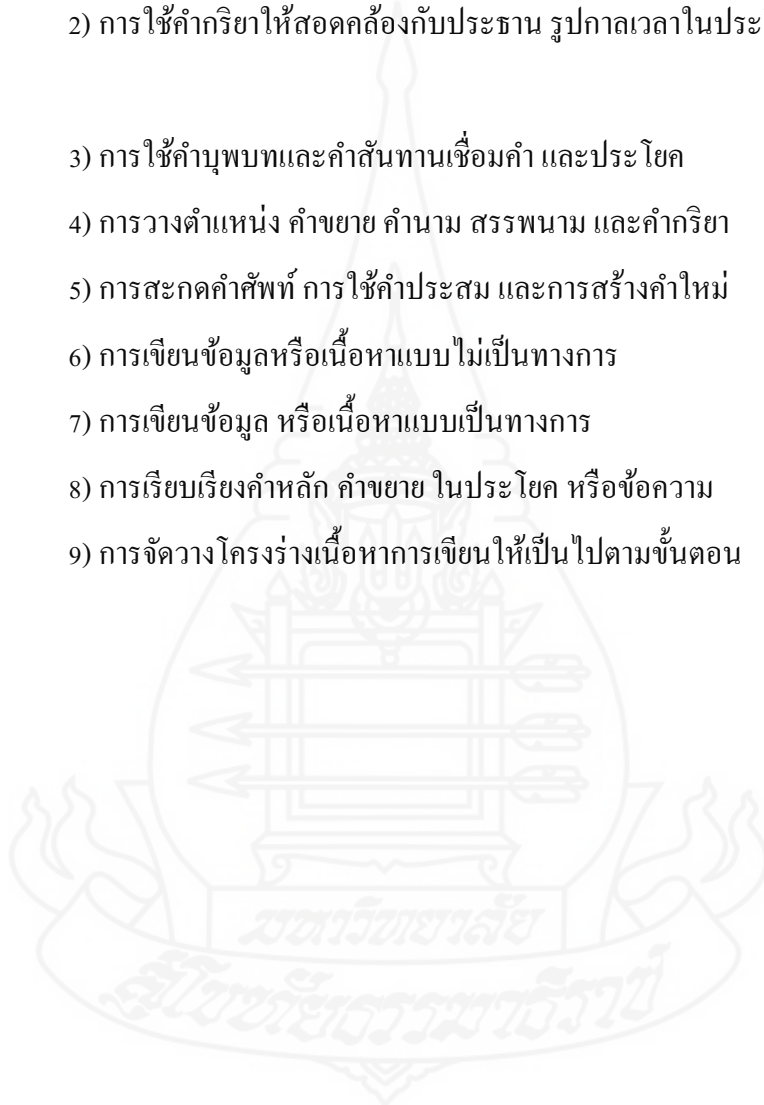
- 1) การฝึกอ่านภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคล มีเวลาไม่เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน
- 2) การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษผิด เพราะการประสม สระ พยัญชนะไม่ถูกต้อง
- 3) การอ่านออกเสียงผิด เพราะภาษาอังกฤษบางคำมีการออกเสียงไม่ตรงกับการเขียน
- 4) การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษราบเรียบเหมือนภาษาไทย ไม่มีการเน้นเสียงหนัก เบา การใช้ทำนองเสียงสูงต่ำและการเชื่อมโยงเสียงระหว่างคำ และประโยค
- 5) อ่านเนื้อหาภาษาอังกฤษแล้วจับใจความสำคัญไม่ได้ เพราะไม่เข้าใจความหมาย ของคำศัพท์ และสำนวนภาษาใหม่ๆ

2.3.4 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการเขียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้เรียนระดับ ปวส. มีปัญหาด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

วรรคตอน

- 1) การใช้หน้าหน้าคำนามชนิดเฉพาะเจาะจง และไม่เฉพาะเจาะจง
- 2) การใช้คำกริยาให้สอดคล้องกับประธาน รูปกาลเวลาในประโยค และเครื่องหมายวรรคตอน
- 3) การใช้คำบุพบทและคำสันธานเชื่อมคำ และประโยค
- 4) การวางตำแหน่ง คำขยาย คำนาม สรรพนาม และคำกริยา
- 5) การสะกดคำศัพท์ การใช้คำประสม และการสร้างคำใหม่
- 6) การเขียนข้อมูลหรือเนื้อหาแบบไม่เป็นทางการ
- 7) การเขียนข้อมูล หรือเนื้อหาแบบเป็นทางการ
- 8) การเรียบเรียงคำหลัก คำขยาย ในประโยค หรือข้อความ
- 9) การจัดวางโครงร่างเนื้อหาการเขียนให้เป็นไปตามขั้นตอน

ข้อ 3 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในด้านผลผลิต หรือ การวัดและประเมินสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในสถาบันอาชีวศึกษาของท่าน มีอะไรบ้างและเป็นไปในลักษณะใด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในด้านผลผลิต หรือ การวัดและประเมินสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในสถาบันอาชีวศึกษาที่สำคัญ ได้แก่ ปัญหาการวัดและการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย ซึ่งผู้วิจัยสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

3.1 ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า สถาบันอาชีวศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย ซึ่งสรุปได้ดังนี้

3.1.1 ข้อสอบภาษาอังกฤษไม่เป็นไปตามมาตรฐานวิชาการ และวิชาชีพทางอาชีวศึกษา ในหมวดทักษะชีวิต และหมวดทักษะวิชาชีพเฉพาะ เนื่องจากผู้สอนเห็นอกเห็นใจผู้เรียน จึงมีการปรับแบบทดสอบให้สอดคล้องกับสภาพผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสอบผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำได้

3.1.2 ผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษามีหลายคน แต่ละคนจะใช้วิธีทดสอบ และเกณฑ์การวัด และประเมินผลการเรียนที่แตกต่างกัน

3.1.3 ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะใช้แบบทดสอบปรนัย และแบบอัตนัย เป็นเครื่องมือในการวัด และประเมินผลการเรียนรู้ทางด้านสติปัญญาของผู้เรียน และก่อนทำการทดสอบผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะชี้แนะแนวทางการสอบให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสไปทบทวนความรู้ล่วงหน้าทำให้การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัยไม่เป็นไปตามสภาพจริง

3.1.4 แบบทดสอบปรนัยในหมวดวิชาชีพเฉพาะส่วนใหญ่ จะมีคำตอบที่ไม่เหมาะสม หรือไม่สอดคล้องกับคำถาม

3.2 ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านจิตพิสัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า สถาบันอาชีวศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านจิตพิสัย ซึ่งสรุปได้ดังนี้

3.2.1 สถาบันอาชีวศึกษาแต่ละแห่งจะกำหนดค่าคะแนนเต็มด้านจิตพิสัยของผู้เรียนที่แตกต่างกัน เช่น 30 20 และ 10 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 เป็นต้น

3.2.2 รายการสังเกตพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออก สถาบันอาชีวศึกษาแต่ละแห่ง ก็จะกำหนดไว้แตกต่างกัน เช่น การเข้าเรียนตรงต่อเวลา การส่งงานครบตามกำหนด การมีน้ำใจหรือจิตอาสา เป็นต้น

3.2.3 สถาบันอาชีวศึกษาแต่ละแห่งจะกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนของแต่ละพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกแตกต่างกัน เช่น รายการละ 5 คะแนน 3 คะแนน และ 2 คะแนน เป็นต้น

3.3 ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะพิสัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้เรียนระดับ ปวส. มีปัญหาการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะพิสัย เกี่ยวกับด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้

3.3.1 ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านทักษะการฟัง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับ ปวส. พบว่า

ผู้เรียนระดับ ปวส. ส่วนใหญ่ไม่สามารถฟังประโยคใจความรวม และเนื้อหาภาษาอังกฤษที่มีความยาวเกิน 5 บรรทัดได้ ดังนั้น ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จึงทำการทดสอบด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษด้วยการให้ผู้เรียนฟังข้อมูลที่มีเนื้อหาสั้นๆ เช่น การให้ผู้เรียนฟังคำศัพท์ประโยคคำถาม ขั้นตอนการทำงาน ประโยคคำสั่ง คำขอร้อง คำชักชวน และคำประกาศที่เป็นภาษาอังกฤษ เมื่อสิ้นสุดการฟังแล้ว ผู้สอนภาษาอังกฤษจึงให้ผู้เรียนพูดตาม และตอบคำถาม หรือ เขียนเป็นภาษาอังกฤษพร้อมกับแปลความหมายเป็นภาษาไทย ส่งผลให้การทดสอบเพื่อการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟังของผู้เรียนระดับ ปวส. ไม่ครอบคลุมเนื้อหา และวัตถุประสงค์การเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร แต่มีผู้สอนภาษาอังกฤษบางส่วนทำการทดสอบด้านทักษะการฟังด้วยการให้ผู้เรียนฟัง ทั้งคำศัพท์ สำนวนภาษา ประโยคคำถาม ประโยคใจความเดียว ประโยค

ใจความรวม บทสนทนา บทความสั้น เรื่องสั้น และสรุปใจความสำคัญ ด้วยการพูดและเขียนเป็นภาษาอังกฤษ และแปลเป็นภาษาไทย

3.3.2 ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านทักษะการพูด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลด้านการพูด ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับ ปวส. พบว่า

3.3.2.1 ผู้เรียนระดับ ปวส. ส่วนใหญ่ไม่สามารถพูดหรือสนทนาโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ ได้โดยอิสระ ดังนั้น ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จึงทำการทดสอบด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยการให้ผู้เรียนจับคู่หรือจับกลุ่มการสนทนา ด้วยการแสดงบทบาทสมมติ โดยเปิดโอกาสให้ผู้ระดับ ปวส. ได้ฝึกซ้อมการพูดตามเนื้อหาให้สำเนียงเหมือนเจ้าของภาษาจนคล่องแคล่วก่อน แล้วจึงทำการทดสอบ ส่งผลให้การทดสอบเพื่อการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการพูดของผู้เรียนระดับ ปวส. ไม่เป็นไปตามสภาพจริง

3.3.2.2 การวัดและประเมินผลด้านทักษะการพูด ด้วยการให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบปรนัย โดยการให้ผู้เรียนเลือกคำ หรือ ข้อความที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียวที่ข้อสอบกำหนดมาให้ ก็ทำให้ผู้เรียนไม่มีอิสระหรือขาดโอกาสได้ใช้ความรู้ประสบการณ์ และการเลือกใช้ถ้อยคำหรือสำนวนภาษาที่หลากหลาย เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน

3.3.3 ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านทักษะการอ่าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลด้านการอ่าน ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับ ปวส. พบว่า

ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ทำการทดสอบด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษด้วยวิธีการอ่านในใจ อย่างเดียว โดยใช้แบบทดสอบปรนัย ให้ผู้เรียนทั้งชั้น อ่านประโยคคำถามหรือข้อความ และเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว แล้วกากบาทเครื่องหมาย (X) ลงในช่องกระดาษคำตอบ ส่งผลให้การทดสอบเพื่อวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพราะไม่มีการทดสอบ เพื่อการวัดและประเมินผลด้านทักษะการอ่านออกเสียง แต่มีผู้สอนภาษาอังกฤษบางส่วน ทำการทดสอบด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียน ทั้งวิธีการอ่านในใจโดยใช้แบบทดสอบปรนัย ให้ผู้เรียนทั้งชั้นอ่านและเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียวและการทดสอบด้วยการให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคล เช่น การอ่านวรรณกรรม บทร้อยแก้ว และบทร้อยกรอง ที่มีผู้สอนภาษาอังกฤษจัดให้มีขึ้น ทั้งในและนอกชั้นเรียน ซึ่งการทดสอบด้วยวิธีนี้ ต้องใช้เวลามาก ซึ่งไม่เพียงพอกับจำนวนผู้เรียนและผู้สอนภาษาอังกฤษ

3.3.4 ปัญหาการวัดและประเมินผลด้านทักษะการเขียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการวัดและประเมินผลด้านการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับ ปวส. พบว่า

ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ ทำการทดสอบด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยการให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบปรนัยอย่างเดียว ซึ่งแบบทดสอบจะกำหนดให้ผู้เรียนเลือก หรือ จัดเรียงเรียง คำศัพท์ กลุ่มคำ ประโยค และ เครื่องหมายวรรคตอน ให้ได้ใจความ และมีเนื้อหาที่สมบูรณ์ตามขั้นตอน แต่มีผู้สอนภาษาอังกฤษบางส่วนทำการทดสอบด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ทั้งแบบทดสอบปรนัย และ แบบทดสอบอัตนัย โดยแบบทดสอบอัตนัยจะกำหนดชื่อเรื่องประมาณ 4 – 5 เรื่อง ให้ผู้ระดับ ปวส. เลือกเขียนตามที่ตนเองมีความรู้และมีความถนัด ประมาณ 1 – 2 เรื่อง แต่ละเรื่องให้มีความยาวไม่เกิน 1 หน้ากระดาษ A4 แต่เนื่องจากการทำแบบทดสอบอัตนัย ผู้เรียนต้องใช้เวลามาก ในการวางโครงเรื่อง เวลาที่เขียน การเลือกใช้ถ้อยคำ และการจัดลำดับเนื้อหา เพื่อเขียน ให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวเป็นไปตาม ขั้นตอน รวมถึงผู้สอนภาษาอังกฤษต้องใช้เวลามากในการอ่านตรวจสอบเนื้อหา การสะกดคำ รูปกาล ประโยค อีกทั้งผู้เรียนส่วนใหญ่มีลายมือไม่เป็นระเบียบ ซึ่งต้องใช้ความระมัดระวังในการตรวจอ่าน เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ มีผู้เรียนบางส่วนไม่กล้าแสดงออกในการเขียนภาษาอังกฤษให้ได้เนื้อหาตามที่ แบบทดสอบกำหนด และผู้เรียนบางคนเขียนแต่ชื่อเรื่องมาส่ง ทำให้ผู้สอนเกิดความหนักใจในการให้ คะแนน และตัดสินใจวัดและประเมินผลด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนในกลุ่มนี้

จากปัญหาดังกล่าว ส่งผลให้การทดสอบเพื่อการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการเขียน ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวัดและประเมินผลด้าน ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ และไม่เป็นมาตรฐานเดียวกันในสถาบันอาชีวศึกษา

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ทรงคุณวุฒิการสอนภาษาอังกฤษในสถาบัน อาชีวศึกษา (สังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา จำนวน 9 คน และสังกัด สำนักงานคณะกรรมการ ส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 8 คน)

สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ทรงคุณวุฒิการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	5	29.41
หญิง	12	70.59
2. อายุ		
41 – 45 ปี	2	11.76
46 – 50 ปี	2	11.76
51 – 55 ปี	10	58.83
56 – 60 ปี	3	17.65
3. วุฒิการศึกษา		
ระดับปริญญาตรี	2	11.76
ระดับปริญญาโท	11	64.71
ระดับปริญญาเอก	4	23.53
4. ตำแหน่งหน้าที่ทางการศึกษา		
ผู้สอนภาษาอังกฤษ	3	17.65
หัวหน้าแผนกวิชาภาษาต่างประเทศ	13	76.47
ผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา	1	5.88
5. ประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษ		
11 – 15 ปี	-	-
16 – 20 ปี	1	5.88
21 – 25 ปี	5	29.41
26 - 30 ปี	9	52.95
31 ปี ขึ้นไป	2	11.76

จากตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต ได้แก่ ผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา เขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 17 คน เป็น

ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวน 9 คน และเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร สังกัด สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวน 8 คน ซึ่งผลการวิเคราะห์สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามดังกล่าว สรุปได้ว่า

1. ด้านเพศ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 17 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 70.59 และเป็นเพศชาย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 29.41

2. ด้านอายุ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 17 คน ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 51 – 55 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 58.83 อายุระหว่าง 56 – 60 ปี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 17.65 อายุระหว่าง 46 – 50 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.76 อายุระหว่าง 41 – 45 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.76

3. ด้านวุฒิการศึกษา พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา เขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 17 คน ส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาในระดับปริญญาโท จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 64.71 ระดับปริญญาเอก จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 23.53 และ ระดับปริญญาตรี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.76

4. ด้านตำแหน่งหน้าที่ทางการศึกษา พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา เขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 17 คน ส่วนใหญ่ มีตำแหน่งหน้าที่ทางการศึกษาเป็นหัวหน้าแผนกวิชาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 76.47 เป็นผู้สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 17.65 และเป็นทั้งผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5.88

5. ด้านประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษ หรือ ด้านบริหารสถาบันอาชีวศึกษา พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา เขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 17 คน ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษ ระหว่าง 26-30 ปี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 52.95 มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษ ระหว่าง 21-25 ปี จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 29.41 มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษ 31 ปีขึ้นไป จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.76 และมีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษ ระหว่าง 16-20 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5.88

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่
ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการผลิต และด้านผลผลิต

พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ ได้แสดงความคิดเห็นไว้ เป็นดังนี้

ตารางที่ 4.5 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ ปัจจัยนำเข้าด้านผู้สอน

N = 17

1. ปัจจัยนำเข้าด้านผู้สอนภาษาอังกฤษ ระดับ ปวส. ท่านควรจัดหาผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีคุณสมบัติดังนี้...	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ คิดเห็นด้วย
1.1 เป็นเพศชายหรือหญิง สัญชาติไทย มีใบอนุญาตประกอบ วิชาชีพครู มีอายุระหว่าง 30-60 ปี	4.29	0.85	มาก
1.2 มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไป หรือเทียบเท่า	3.82	1.13	มาก
1.3 มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษระดับ ปวช. หรือ ปวส. หรือเทียบเท่า ไม่น้อยกว่า 2 ปี	4.35	0.70	มาก
1.4 มีความรู้ความเข้าใจด้านเนื้อหาของหลักสูตร มีเทคนิค การสอนและมีทักษะการใช้สื่อการสอนสมัยใหม่	4.59	0.62	มากที่สุด
1.5 มีใบรับรองความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารตามกรอบ CEFR อยู่ในระดับ C1 (Advanced) หรือ C2 (Proficient)	4.00	0.61	มาก
1.6 กรณีเป็นผู้สอนภาษาอังกฤษต่างชาติ ควรมีการทดสอบ ความสามารถด้านการใช้ภาษาไทยในระดับที่สามารถพูดฟัง อ่านเขียนให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาภาษาอังกฤษที่สอนได้	4.41	0.62	มาก
รวมเฉลี่ย	4.24	0.76	มาก

จากตารางที่ 4.5 พบว่า แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับปัจจัยนำเข้า
ด้านผู้สอนภาษาอังกฤษ ระดับ ปวส. ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษมีความเห็นด้วย ในภาพรวม
อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.24$, S.D. = 0.76)

เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษมี
ความเห็นด้วย อยู่ในระดับมากที่สุด 1 รายการ คือ ข้อ 1.4 มีความรู้ความเข้าใจด้านเนื้อหาของหลักสูตร
มีเทคนิคการสอนและมีทักษะการใช้สื่อการสอนสมัยใหม่ ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.62)

ตารางที่ 4.6 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ ปัจจัยนำเข้าด้านผู้เรียน

N = 17

2. ปัจจัยนำเข้าด้านผู้เรียนระดับ ปวส. ท่านควรคัดเลือกผู้เรียนที่มีคุณสมบัติดังนี้...	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็นด้วย
2.1 เป็นเพศชายหรือหญิง สัญชาติไทย อายุระหว่าง 18-25 ปี	4.35	0.79	มาก
2.2 สำเร็จการศึกษา ระดับ ปวช. หรือ ม.6 หรือ ม.3 และมีประสบการณ์ทำงานไม่น้อยกว่า 3 ปี	3.88	1.05	มาก
2.3 กรณีเป็นผู้เรียนต่างชาติต้องมีผู้รับรองความรู้และความประพฤติในระหว่างการศึกษาในระดับ ปวส.	4.58	0.62	มากที่สุด
2.4 มีใบรับรองความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามกรอบ CEFR ในระดับ ปวช. หรือ ม.6 อยู่ในระดับ B1 (Intermediate) หรือ B2 (Upper Intermediate)	4.00	0.86	มาก
2.5 มีความรู้และทักษะพื้นฐานการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร	4.52	0.51	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.27	0.77	มาก

จากตารางที่ 4.6 พบว่า แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับปัจจัยนำเข้าด้านผู้เรียนระดับ ปวส. ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ มีความเห็นด้วย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.27$, $S.D. = 0.77$)

เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษมีความเห็นด้วย อยู่ในระดับมากที่สุด 2 รายการ คือ ข้อ 2.3 กรณีเป็นผู้เรียนต่างชาติต้องมีผู้รับรองความรู้และความประพฤติในระหว่างการศึกษาในระดับ ปวส. ($\bar{X} = 4.58$, $S.D. = 0.62$) และ ข้อ 2.5 ผู้เรียนควรมีความรู้และทักษะพื้นฐานการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร ($\bar{X} = 4.52$, $S.D. = 0.51$)

ตารางที่ 4.7 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ ปัจจัยนำเข้าด้านเนื้อหาของหลักสูตร

N = 17

3. ปัจจัยนำเข้าด้านเนื้อหาของหลักสูตรระดับ ปวส. ท่านควรจัดเนื้อหาภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนได้ศึกษา และ ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับ...	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ คิดเห็นด้วย
3.1 การฟังและการสนทนาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และการทำงานในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ	4.58	0.51	มากที่สุด
3.2 การอ่านและการเขียนเอกสารธุรกิจเป็นภาษาอังกฤษ เช่น ใบความรู้ จดหมายต่างๆ ขั้นตอนการทำงาน ในรูปแบบที่ เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ	4.53	0.51	มากที่สุด
3.3 การฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับชนิด หน้าที่ ของคำ สำนวนภาษา และรูปแบบประโยคในสถานการณ์ต่างๆ	4.23	0.56	มาก
3.4 การฟังและการเขียนคำศัพท์ สำนวนภาษา ประโยค บทความเรื่องสั้นในรายวิชาต่างๆ และการแปลพร้อมสรุปจับ ใจความสำคัญ	4.35	0.70	มาก
3.5 การฟังและการอ่านภาษาอังกฤษเกี่ยวกับประวัติบุคคล วันสำคัญ สถานที่ สภาพอากาศ อาชีพ โรคภัย ข่าวสารทาง สังคมเศรษฐกิจ สภาพแวดล้อมของเจ้าของภาษาและกลุ่ม อาเซียน	4.35	0.49	มาก
3.6 การอ่านและการเขียนข้อมูลภาษาอังกฤษที่อยู่ในรูปของ ตารางกราฟ แผนที่ แผนภูมิ ป้าย เครื่องหมายสัญลักษณ์ที่พบใน สถานที่สาธารณะ และสถานประกอบการ	4.41	0.51	มาก
รวมเฉลี่ย	4.41	0.55	มาก

จากตารางที่ 4.7 พบว่า แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับปัจจัยนำเข้า ด้านเนื้อหาของหลักสูตรระดับ ปวส. ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ มีความเห็นด้วย ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.41$, $S.D. = 0.55$)

เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษมีความเห็นด้วย อยู่ในระดับมากที่สุด 2 รายการ คือ ข้อ 3.1 การฟังและการสนทนาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และการทำงานในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ($\bar{X} = 4.58$, $S.D. = 0.51$) และ ข้อ 3.2 การอ่านและการเขียนเอกสารธุรกิจเป็นภาษาอังกฤษ เช่น ใบความรู้ จดหมายต่างๆ ขั้นตอนการทำงาน ในรูปแบบที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ ($\bar{X} = 4.53$, $S.D. = 0.51$)

ตารางที่ 4.8 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ ปัจจัยนำเข้าด้านสื่อการสอน

N = 17

4. ปัจจัยนำเข้าด้านสื่อการสอนระดับ ปวส. ท่านควรจัดหาสื่อการสอนที่ให้ผู้เรียนได้ศึกษา และฝึกทักษะ การใช้ภาษาอังกฤษด้วยการใช้สื่อต่อไปนี้...	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ คิดเห็นด้วย
4.1 สื่อการสอนประเภทบุคคล เช่น ผู้สอนชาวไทย ชาวต่างชาติ ผู้เรียนในและต่างประเทศ และผู้เชี่ยวชาญสาขา วิชาชีพต่างๆ	4.29	0.59	มาก
4.2 สื่อการสอนประเภทวัสดุ เช่น ตำราเรียน ใบความรู้ แผ่น ดีวีดี พจนานุกรม สมุดแบบฝึกหัด และแบบทดสอบ เป็นต้น	4.41	0.62	มาก
4.3 สื่อการสอนประเภทสถานที่ เช่น ห้องปฏิบัติการทาง ภาษา ห้องเรียนเสมือน ห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ และห้องเรียน อัจฉริยะ	4.41	0.62	มาก
4.4 สื่อการสอนประเภทอิเล็กทรอนิกส์ เช่น พจนานุกรม ตำราเรียนอิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์ช่วยสอน ช่องรับวิทยุ โทรทัศน์ หุ่นยนต์ ระบบ GPS ในโทรศัพท์มือถือ และสื่อ ออนไลน์พบเว็บไซต์ต่างๆ	4.29	0.59	มาก
4.5 สื่อการสอนประเภทแนวคิดและวิธีการสอน เช่น การบรรยาย การสาธิต การแสดงบทบาทสมมติ การฝึกทำงาน การทำโครงการ และ การศึกษาด้วยตนเอง เป็นต้น	4.53	0.62	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.39	0.61	มาก

จากตารางที่ 4.8 พบว่า แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับปัจจัยนำเข้า ด้านสื่อการสอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ มีความเห็นด้วย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.39$, S.D. = 0.61)

เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษมีความเห็นด้วย อยู่ในระดับมากที่สุด 1 รายการ คือ ข้อ 4.5 สื่อการสอนประเภทแนวคิดและวิธีการสอน เช่น การบรรยาย การสาธิต การแสดงบทบาทสมมติ การฝึกทำงาน การทำโครงการ และ การศึกษาด้วยตนเอง เป็นต้น ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.62)

ตารางที่ 4.9 แนวทางการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับ กระบวนการผลิตด้านพุทธิพิสัย

N = 17

1. การจัดกิจกรรมกระบวนการผลิตด้านพุทธิพิสัย	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็นด้วย
ท่านควรจัดให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านการใช้ชาวปัญญาด้วยการจัดกิจกรรมต่อไปนี้...			
1.1 หลักและวิธีการพูด การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษให้น้ำเสียงเหมือนเจ้าของภาษาตามสภาพจริง	4.18	0.81	มาก
1.2 หลักและเทคนิคการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การแปล และการสรุปใจความสำคัญของเนื้อหาภาษาอังกฤษ	4.74	0.62	มากที่สุด
1.3 ศึกษาชนิดของคำ หน้าที่ วิธีการใช้ และการสร้างคำศัพท์สำนวน เทคนิค และรูปแบบประโยคต่างๆ ของภาษาอังกฤษ	4.35	0.61	มาก
1.4 หลักการคิดและกระบวนการคิดเพื่อนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ในการสื่อสาร และเชื่อมโยงความรู้กับรายวิชาต่างๆ	4.35	0.61	มาก
1.5 ทดสอบวัดความรู้ความสามารถด้านชาวปัญญา ทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียนของแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ด้านการสนทนา การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งมีทั้งแบบทดสอบปรนัย อัตนัย หรือการใช้คำถามให้ผู้เรียนตอบสั้นๆ	4.50	0.62	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.24	0.65	มาก

จากตารางที่ 4.9 พบว่า แนวทางการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับกระบวนการผลิตด้านพุทธิพิสัย ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ มีความเห็นด้วย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.24$, $S.D. = 0.65$)

เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษมีความเห็นด้วย อยู่ในระดับมากที่สุด 2 รายการ คือ ข้อ 1.2 การสอนหลักและเทคนิคการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การแปล และการสรุปใจความสำคัญของเนื้อหาภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 4.74$, $S.D. = 0.62$) และ ข้อ 1.5 ทดสอบวัดความรู้ความสามารถด้านเชาว์ปัญญา ทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียนของแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ด้านการสนทนา การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งมีทั้งแบบทดสอบปรนัย อัตนัย หรือการใช้คำถามให้ผู้เรียนตอบสั้นๆ ($\bar{X} = 4.50$, $S.D. = 0.62$)

ตารางที่ 4.10 แนวทางการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับ กระบวนการผลิตด้านจิตพิสัย

N = 17

2. การจัดกิจกรรมกระบวนการผลิต ด้านจิตพิสัย	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็นด้วย
ท่านควรจัดให้ผู้เรียนมีอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด และเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยการจัดบรรยากาศ และกิจกรรมต่อไปนี้...			
2.1 สร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เช่น ห้องเรียนสะอาด สื่อการเรียนเพียงพอกับจำนวนผู้เรียน และ การสร้างปฏิสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน	4.65	0.49	มากที่สุด
2.2 สร้างแรงจูงใจ กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนด้วยการใช้สื่อการสอนภาษาอังกฤษสภาพจริง ทันสมัย เหมาะสมกับเนื้อหา และระดับผู้เรียน	4.47	0.62	มากที่สุด
2.3 สร้างทัศนคติที่ดีให้กับผู้เรียนด้วยการชี้แนะให้กำลังใจในการเรียนภาษาอังกฤษและการทำงาน โดยคำนึงถึงสภาพผู้เรียนเป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม	4.29	0.59	มาก
2.4 ให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมการทำกิจกรรมต่างๆ ทั้งในและนอกชั้นเรียนเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนสามารถนำไปปรับใช้ได้จริง	4.35	0.59	มาก
2.5 ใช้เทคนิคการสอนที่เหมาะสมกับสภาพผู้เรียนและเตรียมการสอนอย่างเป็นขั้นตอนจากง่ายไปยาก เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่าย รวดเร็ว ทันเวลา และไม่เบื่อหน่ายการเรียนภาษาอังกฤษ	4.53	0.51	มากที่สุด
2.6 สร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมทำงาน โครงการจิตอาสา กับบุคคลหรือหน่วยงานภายนอก ทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อให้ผู้เรียนนำความรู้และทักษะทางภาษาอังกฤษไปบริการสังคมและชุมชน	4.23	0.56	มาก
รวมเฉลี่ย	4.24	0.56	มาก

จากตารางที่ 4.10 พบว่า แนวทางการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับกระบวนการผลิตด้านจิตพิสัย ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ มีความเห็นด้วย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.24$, $S.D. = 0.56$)

เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษมีความเห็นด้วย อยู่ในระดับมากที่สุด 3 รายการ คือ ข้อ 2.1 การสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เช่น ห้องเรียนสะอาด สื่อการเรียนเพียงพอกับจำนวนผู้เรียน และ การสร้างปฏิสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ($\bar{X} = 4.65$, $S.D. = 0.49$) ข้อ 2.2 การสร้างแรงจูงใจ กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนด้วยการใช้สื่อการสอนภาษาอังกฤษสภาพจริง ทันสมัย เหมาะสมกับเนื้อหา และระดับผู้เรียน ($\bar{X} = 4.47$, $S.D. = 0.62$) และ ข้อ 2.5 การใช้เทคนิคการสอนที่เหมาะสมกับสภาพผู้เรียนและเตรียมการสอนอย่างเป็นขั้นตอนจากง่ายไปยาก เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่าย รวดเร็ว ทันเวลา และไม่เบื่อหน่ายการเรียนภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 4.53$, $S.D. = 0.51$)

ตารางที่ 4.11 แนวทางการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับ กระบวนการผลิตด้านทักษะพิสัย : ทักษะการฟัง

N = 17

3. การจัดกิจกรรมกระบวนการผลิต ด้านทักษะพิสัย			
3.1 การจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการฟัง	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็นด้วย
ท่านควรจัดให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ด้วยการจัดกิจกรรมต่อไปนี้...			
3.1.1 การฟังหลักการออกเสียงภาษาอังกฤษเกี่ยวกับพยัญชนะต้นคำ ท้ายคำ ทำนองเสียงสูงต่ำ การเชื่อมโยงเสียง และจังหวะวรรคตอนในการออกเสียง	4.41	0.51	มาก
3.1.2 การฟังการออกเสียงคำศัพท์ สำนวนภาษา รูปแบบประโยค บทสนทนา และข้อความภาษาอังกฤษสั้นๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันและการทำงาน	4.53	0.51	มากที่สุด
3.1.3 การฟังคำประกาศ เสียงตามสาย สุนทรพจน์ บทความ และภาพยนตร์สั้น ที่เป็นภาษาอังกฤษ	4.47	0.62	มาก
3.1.4 การฟังข่าวภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการศึกษา การประกอบอาชีพ ศิลปะ วัฒนธรรม และสภาพแวดล้อมของสังคมโลก	4.29	0.77	มาก
3.1.5 การจับใจความและสรุปสาระสำคัญในเรื่องที่ฟัง ด้วยการเขียนและพูดรายงานหน้าชั้นเรียนเป็นภาษาอังกฤษ	4.29	0.59	มาก
3.1.6 การทดสอบการฟังโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ หรือสื่อออนไลน์เกี่ยวกับการฟังคำศัพท์ คำถาม และเนื้อหาภาษาอังกฤษ และให้ผู้เรียนแปล ตอบคำถาม และสรุปใจความสั้นๆ	4.47	0.62	มาก
รวมเฉลี่ย	4.41	0.60	มาก

จากตารางที่ 4.11 พบว่า แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ มีความเห็นด้วย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.41$, $S.D. = 0.60$)

เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษมีความเห็นด้วย อยู่ในระดับมากที่สุด 1 รายการ คือ ข้อ 3.1.2 การฟังการออกเสียงคำศัพท์ สำนวนภาษารูปแบบประโยค บทสนทนา และข้อความภาษาอังกฤษสั้นๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันและการทำงาน ($\bar{X} = 4.53$, $S.D. = 0.51$)

ตารางที่ 4.12 แนวทางการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับ กระบวนการผลิตด้านทักษะพิสัย : ทักษะการพูด

N = 17

3.2 การจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการพูด				ระดับความ คิดเห็นด้วย
ท่านควรจัดให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ ด้วยการจัดกิจกรรมต่อไปนี้...	$\bar{X}$	S.D.		
3.2.1 การพูดเชื่อมโยงคำ ประโยคภาษาอังกฤษเร็วๆ ตาม แบบเจ้าของภาษา	4.35	0.49		มาก
3.2.2 การสนทนาโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษทางโทรศัพท์ เกี่ยวกับการสอบถาม การแลกเปลี่ยนข้อมูล การนัดหมาย และ การแสดงความคิดเห็นเรื่องต่างๆ	4.35	0.49		มาก
3.2.3 การอธิบายและสรุปสาระสำคัญเป็นภาษาอังกฤษ สั้นๆ เกี่ยวกับลักษณะของบุคคล สิ่งของ สถานที่ อุปกรณ์ เครื่องจักร ขั้นตอนการทำงาน และหน่วยชั่ง ตวง วัด ที่ใช้ใน ชีวิตประจำวันและการทำงาน	4.23	0.44		มาก
3.2.4 การฝึกสนทนาภาษาอังกฤษจริงกับเจ้าของภาษา หรือชาวต่างชาติ ในสถานประกอบการ และมีใบรายงาน ประเมินผลการปฏิบัติงานด้านการใช้ภาษาอังกฤษ	4.18	0.81		มาก
3.2.5 แนะนำให้ผู้เรียนฝึกการพูดภาษาอังกฤษบ่อยๆ สม่ำเสมอทั้งในและนอกห้องเรียน ในรูปแบบการพูดที่เป็นและ ไม่เป็นทางการ	4.47	0.62		มาก
3.2.6 การทดสอบการพูดภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคลและ รายกลุ่มด้วยการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนหรือบนเวที การนำเสนอโครงการ รายงานผลงาน และการทำแบบทดสอบ ปรนัยหรืออัตนัย เกี่ยวกับบทสนทนาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และการทำงานในสาขาอาชีพ	4.47	0.62		มาก
รวมเฉลี่ย	4.34	0.58		มาก

จากตารางที่ 4.12 พบว่า แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ มีความเห็นด้วย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.34$, $S.D. = 0.58$)

เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษมีความเห็นด้วย อยู่ในระดับมากทุกรายการ ได้แก่ ข้อ 3.2.5 การแนะนำให้ผู้เรียนฝึกการพูดภาษาอังกฤษบ่อยๆ สม่ำเสมอทั้งในและนอกห้องเรียน ในรูปแบบการพูดที่เป็นและไม่เป็นทางการ ($\bar{X} = 4.47$, $S.D. = 0.62$) และ ข้อ 3.2.6 การทดสอบการพูดภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคลและรายกลุ่มด้วยการสนทนาภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียนหรือบนเวที การนำเสนอโครงการ รายงานผลงาน และการทำแบบทดสอบปรนัยหรืออัตนัย เกี่ยวกับบทสนทนาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และการทำงานในสาขาอาชีพ ($\bar{X} = 4.47$, $S.D. = 0.62$) เป็นต้น

ตารางที่ 4.13 แนวทางการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับ กระบวนการผลิตด้านทักษะพิสัย : ทักษะการอ่าน

N = 17

3.3 การจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการอ่าน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็นด้วย
ท่านควรจัดให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ด้วยการจัดกิจกรรมต่อไปนี้...			
3.3.1 อ่านออกเสียงดังๆ ซ้ำๆ ให้น้ำเสียงเหมือนเจ้าของภาษาจากใบความรู้ ตำราแบบเรียนภาษาอังกฤษทั้งหมดหรือบางส่วน รวมถึงเขียนสรุป และแปลความหมาย	4.41	0.51	มาก
3.3.2 การอ่านตัวเลข จำนวนเงิน วันเดือนปี เวลา เลขที่บ้าน หมายเลขโทรศัพท์ ข้อมูลที่อยู่ในรูป ตาราง แผ่นภาพ ป้ายประกาศ สลากสินค้าที่เป็นภาษาอังกฤษ และเครื่องหมายสัญลักษณ์ที่พบในที่สาธารณะ และสถานประกอบการ	4.35	0.49	มาก
3.3.3 การอ่านเร็วในใจภายในเวลาที่กำหนดจาก ใบความรู้ บทความต่างๆ จากสื่อออนไลน์ และสรุปสาระสำคัญ ด้วยการเขียนและพูดรายงานเป็นภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียน เป็นรายบุคคล หรือรายกลุ่ม	4.29	0.59	มาก
3.3.4 การอ่านหนังสือนอกเวลา เพื่อเชื่อมโยงความรู้ทางภาษาอังกฤษกับรายวิชาต่างๆ ที่ผู้เรียนสนใจ และเขียนรายงานสรุปเนื้อหา เก็บในแฟ้มสะสมงาน	4.41	0.51	มาก
รวมเฉลี่ย	4.37	0.53	มาก

จากตารางที่ 4.13 พบว่า แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ มีความเห็นด้วย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.37$, $S.D. = 0.53$)

เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษมีความเห็นด้วย อยู่ในระดับมากทุกรายการ ได้แก่ ข้อ 3.3.1 การอ่านออกเสียงต่างๆ ซ้ำๆ ให้น้ำเสียงเหมือนเจ้าของภาษาจากใบความรู้ ตำราแบบเรียนภาษาอังกฤษทั้งหมดหรือบางส่วน รวมถึงเขียนสรุป และแปลความหมาย ($\bar{X} = 4.41$, $S.D. = 0.51$) และ ข้อ 3.3.4 การอ่านหนังสือนอกเวลาเพื่อเชื่อมโยงความรู้ทางภาษาอังกฤษกับรายวิชาต่างๆ ที่ผู้เรียนสนใจ และเขียนรายงานสรุปเนื้อหา เก็บในแฟ้มสะสมงาน ($\bar{X} = 4.41$, $S.D. = 0.51$) เป็นต้น

ตารางที่ 4.14 แนวทางการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับ กระบวนการผลิตด้านทักษะพิสัย : ทักษะการเขียน

N = 17

3.4 การจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการเขียน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็นด้วย
ท่านควรจัดให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ด้วยการจัดกิจกรรมต่อไปนี้...			
3.4.1 การเขียนตามแบบทั้งหมดหรือบางส่วน จากตำราแบบเรียนและสรุปสาระสำคัญเป็นภาษาอังกฤษและแปลเป็นภาษาไทย	4.65	0.61	มากที่สุด
3.4.2 การกรอกข้อมูลเป็นภาษาอังกฤษในแบบฟอร์มธุรกิจ ได้แก่ ตั๋วเงิน ใบสมัครงาน ใบส่งของ ใบแจ้งหนี้ ใบเสร็จรับเงิน ใบฝากเงิน ใบถอนเงิน และเอกสารสัญญาทางธุรกิจ เป็นต้น	4.18	0.73	มาก
3.4.3 การเขียนบันทึกคำศัพท์ สำนวนภาษาสำเร็จรูป ตัวอย่างของรูปแบบประโยคภาษาอังกฤษต่างๆ และแปลความหมายเป็นภาษาไทย	4.53	0.72	มากที่สุด
3.4.4 การเขียนเรียงความ โครงการธุรกิจ โครงการจิตอาสา ป้ายประชาสัมพันธ์ บันทึกกิจวัตรประจำวัน แผนการทำงาน และการโต้ตอบจดหมายในสถานการณ์ต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษ	4.29	0.69	มาก
3.4.5 การแนะนำให้ผู้เรียนเขียนบันทึก และจัดหมวดหมู่คำศัพท์ สำนวนภาษาและตัวอย่างรูปแบบประโยคภาษาอังกฤษต่างๆ ให้อยู่ในประเภทเดียวกัน เหมือนกัน ตรงข้ามกัน ลงในสมุด และรวบรวมตัวอย่างงานเขียนที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และการทำงาน เก็บไว้ในแฟ้มสะสมงาน	4.35	0.70	มาก
3.4.6 การทดสอบการเขียนด้วยการใช้แบบทดสอบปรนัย และอัตนัย โดยการให้ผู้เรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้อง และเลือกหัวข้องานเขียนที่ผู้เรียนสนใจ และมีความรู้ความถนัด	4.11	0.78	มาก
รวมเฉลี่ย	4.35	0.71	มาก

จากตารางที่ 4.14 พบว่า แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ มีความเห็นด้วย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.35$, $S.D. = 0.71$)

เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษมีความเห็นด้วย อยู่ในระดับมากที่สุด 2 รายการ ได้แก่ ข้อ 3.4.1 การเขียนตามแบบทั้งหมดหรือบางส่วน จากตำราแบบเรียนและสรุปสาระสำคัญเป็นภาษาอังกฤษและแปลเป็นภาษาไทย ($\bar{X} = 4.65$, $S.D. = 0.61$) และ ข้อ 3.4.3 การเขียนบันทึกคำศัพท์ สำนวนภาษาสำเร็จรูป ตัวอย่างของรูปแบบประโยคภาษาอังกฤษต่างๆ และแปลความหมายเป็นภาษาไทย ($\bar{X} = 4.53$, $S.D. = 0.72$)

ตารางที่ 4.15 แนวทางการวัดและประเมินผลเกี่ยวกับ ผลผลิตด้านพุทธิพิสัย

N = 17

1. การวัดและประเมินผลผลิตทางการเรียนภาษาอังกฤษ			
ด้านพุทธิพิสัย	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็นด้วย
ท่านควรจัดให้มีการวัด และประเมินผลด้านพุทธิพิสัย ของผู้เรียนเกี่ยวกับความรู้ความสามารถ...			
1.1 ด้านทักษะและกระบวนการคิดที่เป็นนานาชาติในการทำงานและสร้างสรรค์ผลงานเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างมีระบบ	4.47	0.51	มาก
1.2 ด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยวัดความสามารถการรับส่งข้อมูลข่าวสาร ในการฟังพูดอ่านเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง เหมาะสมกับบุคคล โอกาส และวัฒนธรรมของสังคม	4.24	0.66	มาก
1.3 ด้านการแก้ปัญหาในการเรียนและการทำกิจกรรมเพื่อดำเนินชีวิตประจำวันและการทำงานได้อย่างรอบคอบเป็นขั้นตอน โดยอยู่บนพื้นฐานของเหตุผล หลักฐาน และคุณธรรม	4.35	0.60	มาก
1.4 ด้านการดำรงชีพ โดยรู้จักการประยุกต์ความรู้วิชาภาษาอังกฤษในหมวดทักษะชีวิต และหมวดทักษะวิชาชีพมาปรับใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การทำงานร่วมกับผู้อื่น และพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่อง	4.47	0.62	มาก
รวมเฉลี่ย	4.38	0.60	มาก

จากตารางที่ 4.15 พบว่า แนวทางการวัดและประเมินผลผลิตทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ มีความเห็นด้วย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.38$, S.D. = 0.60)

เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษมีความเห็นด้วย อยู่ในระดับมากทุกรายการ ได้แก่ ข้อ 1.1 ด้านทักษะและกระบวนการคิดที่เป็นนานาชาติในการทำงานและสร้างสรรค์ผลงานเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างมีระบบ ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.51) และข้อ 1.4 ด้านการดำรงชีพ โดยรู้จักการประยุกต์ความรู้วิชาภาษาอังกฤษในหมวดทักษะชีวิต และหมวดทักษะวิชาชีพมาปรับใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การทำงานร่วมกับผู้อื่น และพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่อง ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.62) เป็นต้น

ตารางที่ 4.16 แนวทางการวัดและประเมินผลเกี่ยวกับ ผลผลิตด้านจิตพิสัย

N = 17

2. การวัดและประเมินผลผลิตทางการเรียนภาษาอังกฤษ			
ด้านจิตพิสัย	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็นด้วย
ท่านควรสังเกตพฤติกรรมกรรมการแสดงออกของผู้เรียนในเรื่องต่อไปนี้...			
2.1 ระเบียบวินัย ได้แก่ การแต่งกายที่เหมาะสม ปฏิบัติตนได้ตามกฎระเบียบ และการตรงต่อเวลาในการเข้าเรียน การทำงาน และการส่งงาน	4.41	0.51	มาก
2.2 ความซื่อสัตย์สุจริต ได้แก่ การไม่คัดลอกงานผู้อื่น และไม่เอาของผู้อื่นมาเป็นของตน	4.41	0.51	มาก
2.3 ความสนใจ การตั้งเรียน และปฏิบัติงานได้สำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ	4.52	0.62	มากที่สุด
2.4 มีจิตอาสาและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ และสามารถให้บริการวิชาการและวิชาชีพแก่สังคม หรือผู้ด้อยโอกาสได้	4.52	0.62	มากที่สุด
2.5 เห็นคุณค่าในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยการนำประโยชน์ไปพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่อง เพื่อการทำงานและการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	4.47	0.51	มาก
รวมเฉลี่ย	4.47	0.55	มาก

จากตารางที่ 4.16 พบว่า แนวทางการวัดและประเมินผลผลิตทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านจิตพิสัย ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ มีความเห็นด้วย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.47$, $S.D. = 0.55$)

เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษมีความเห็นด้วย อยู่ในระดับมากที่สุด 2 รายการ ได้แก่ ข้อ 2.3 ผู้เรียนมีความสนใจ การตั้งเรียน และปฏิบัติงานได้สำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 4.52$, $S.D. = 0.62$) และ ข้อ 2.4 ผู้เรียนมีจิตอาสาและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และสามารถให้บริการวิชาการและวิชาชีพแก่สังคม หรือผู้ด้อยโอกาสได้ ($\bar{X} = 4.52$, $S.D. = 0.62$)

ตารางที่ 4.17 แนวทางการวัดและประเมินผลเกี่ยวกับ ผลผลิตด้านทักษะพิสัย : ทักษะการฟัง

N = 17

3. การวัดและประเมินผลทางการเรียนภาษาอังกฤษ			
ด้านทักษะพิสัย			
3.1 ด้านทักษะการฟัง	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็นด้วย
ท่านควรจัดให้มีการวัดและประเมินผลด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้านความสามารถ...			
3.1.1 การปฏิบัติตาม ปฏิเสธ หรือโต้แย้งได้อย่างถูกต้อง และมีเหตุผลจากการฟังคำสั่ง คำประกาศ และคำแนะนำที่เป็นภาษาอังกฤษ	4.41	0.62	มาก
3.1.2 การตอบคำถาม บอกเล่าเหตุการณ์ และการให้คำแนะนำ อย่างเป็นขั้นตอนได้จากการฟังคำถาม คำสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาอังกฤษ	4.35	0.61	มาก
3.1.3 การพูดและเขียนแปลความหมาย เปรียบเทียบ แยกประเภท สรุปสาระสำคัญจากการฟัง คำศัพท์ ประโยค และเนื้อหาภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง	4.29	0.59	มาก
3.1.4 การตัดสินใจคุณค่าในเรื่องที่ฟังได้อย่างมีเหตุผลและถูกต้องตามหลักวิชาการด้วยการยอมรับ ปฏิเสธ วิพากษ์วิจารณ์ด้านการดำเนินเรื่อง การใช้ภาษา น้ำเสียง ตัวละคร ฉาก หรือสถานการณ์	4.53	0.51	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย	4.40	0.58	มาก

จากตารางที่ 4.17 พบว่า แนวทางการวัดและประเมินผลผลิตทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ มีความเห็นด้วย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.40$, S.D. = 0.58)

เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษมีความเห็นด้วย อยู่ในระดับมากที่สุด 1 รายการ ได้แก่ ข้อ 3.1.4 ผู้เรียนสามารถตัดสินใจคุณค่าในเรื่องที่ฟังได้อย่างมีเหตุผลและถูกต้องตามหลักวิชาการด้วยการยอมรับ ปฏิเสธ วิพากษ์วิจารณ์ด้านการดำเนินเรื่อง การใช้ภาษา น้ำเสียง ตัวละคร ฉาก หรือสถานการณ์ ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.51)

ตารางที่ 4.18 แนวทางการวัดและประเมินผลเกี่ยวกับ ผลผลิตด้านทักษะพิสัย : ทักษะการพูด

N = 17

3.2 ด้านทักษะการพูด				
ท่านควรจัดให้มีการวัดและประเมินผลด้านทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้านความสามารถ...	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ คิดเห็นด้วย	
3.2.1 พูดออกเสียงภาษาอังกฤษ คล้ายเจ้าของภาษาได้ ถูกต้อง	4.00	0.79	มาก	
3.2.2 สนทนาภาษาอังกฤษแบบไม่เป็นทางการสั้นๆ ได้ อย่างเหมาะสม	4.47	0.62	มาก	
3.2.3 สนทนาภาษาอังกฤษแบบเป็นทางการ ได้อย่าง ถูกต้องเหมาะสมกับบุคคล สอดคล้องกับเนื้อหาและ วัตถุประสงค์การพูด	4.59	0.51	มากที่สุด	
3.2.4 แสดงกริยาท่าทาง อารมณ์ ได้เหมาะสมกับเนื้อหา และมีการสบตาผู้ฟังในระหว่างการพูดตามสถานการณ์ต่างๆ ได้	4.29	0.59	มาก	
	รวมเฉลี่ย	4.34	0.63	มาก

จากตารางที่ 4.18 พบว่า แนวทางการวัดและประเมินผลผลิตทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้าน
ทักษะการพูด ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ มีความเห็นด้วย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก
($\bar{X} = 4.34$, S.D. = 0.63)

เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษมี
ความเห็นด้วย อยู่ในระดับมากที่สุด 1 รายการ คือ ข้อ 3.2.3 ผู้เรียนสามารถสนทนาภาษาอังกฤษแบบเป็น
ทางการ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบุคคล สอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์การพูด
($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.51)

ตารางที่ 4.19 แนวทางการวัดและประเมินผลเกี่ยวกับ ผลผลิตด้านทักษะพิสัย : ทักษะการอ่าน

N = 17

3.3 ด้านทักษะการอ่าน			
ท่านควรจัดให้มีการวัดและประเมินผลด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนด้านความสามารถ...	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็นด้วย
3.3.1 การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษคล้ายน้ำเสียงเจ้าของภาษาได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน และแปลความหมายได้	4.18	0.64	มาก
3.3.2 ปฏิบัติงานได้ถูกต้องตามขั้นตอนจากการอ่านคำสั่งคำแนะนำ ขั้นตอนการทำงาน รวมถึงข้อมูลที่อยู่ในรูปของตาราง แผนที่ ป้าย และเครื่องหมายสัญลักษณ์ต่างๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ	4.29	0.69	มาก
3.3.3 มีความเข้าใจ การแปลความและสรุปใจความสำคัญในเรื่องที่อ่านด้วยการพูดหรือเขียนเป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้	4.17	0.53	มาก
3.3.4 การประเมินคุณค่าและแสดงความคิดเห็นประกอบเหตุผลด้วยการพูดหรือเขียนเป็นภาษาอังกฤษสั้นๆ จากเรื่องที่อ่านได้	3.94	0.66	มาก
รวมเฉลี่ย	4.15	0.63	มาก

จากตารางที่ 4.19 พบว่า แนวทางการวัดและประเมินผลผลิตทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการอ่านผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ มีความเห็นด้วย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.15$, $S.D. = 0.63$)

เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษมีความเห็นด้วย อยู่ในระดับมากทุกรายการ ได้แก่ ข้อ 3.3.2 ผู้เรียนปฏิบัติงานได้ถูกต้องตามขั้นตอนจากการอ่านคำสั่ง คำแนะนำ ขั้นตอนการทำงาน รวมถึงข้อมูลที่อยู่ในรูปของตาราง แผนที่ ป้าย และเครื่องหมายสัญลักษณ์ต่างๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 4.29$, $S.D. = 0.69$) ข้อ 3.3.1 ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษคล้ายน้ำเสียงเจ้าของภาษาได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน และแปลความหมายได้ ($\bar{X} = 4.18$, $S.D. = 0.64$) และ ข้อ 3.3.3 ผู้เรียนมีความเข้าใจ การแปลความและสรุปใจความสำคัญในเรื่องที่อ่านด้วยการพูดหรือเขียนเป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้ ($\bar{X} = 4.17$, $S.D. = 0.53$) เป็นต้น

ตารางที่ 4.20 แนวทางการวัดและประเมินผลเกี่ยวกับ ผลผลิตด้านทักษะพิสัย : ทักษะการเขียน

N = 17

3.4 ด้านทักษะการเขียน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ คิดเห็นด้วย
ท่านควรจัดให้มีการวัดและประเมินผลด้านทักษะการเขียน ภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้านความสามารถ...			
3.4.1 กรอกข้อมูลส่วนตัวและเอกสารแบบฟอร์มธุรกิจที่ เป็นภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง	4.29	0.62	มาก
3.4.2 เขียนโต้ตอบจดหมายส่วนตัว จดหมายและเอกสาร ธุรกิจที่เป็นภาษาอังกฤษในรูปแบบต่างๆ ทั้งที่เป็นและไม่เป็น ทางการ และรับส่งข้อมูลโดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยได้	4.53	0.77	มากที่สุด
3.4.3 เขียนบอกเล่าเหตุการณ์ ส่วนประกอบของสิ่งต่างๆ และสภาพแวดล้อมที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน สถานที่ทำงาน และสรุปสาระสำคัญเป็นภาษาอังกฤษได้	4.29	0.59	มาก
3.4.4 เขียนแผนธุรกิจ ขั้นตอนการดำเนินงานเป็น ภาษาอังกฤษ และการใช้สื่อสมัยใหม่ นำเสนอผลงานได้ถูกต้อง เหมาะสม	4.00	0.79	มาก
รวมเฉลี่ย	4.28	0.69	มาก

จากตารางที่ 4.20 พบว่า แนวทางการวัดและประเมินผลผลิตทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้าน
ทักษะการเขียนผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ มีความเห็นด้วย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก
($\bar{X} = 4.28$, S.D. = 0.69)

เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษมี
ความเห็นด้วย อยู่ในระดับมากที่สุด 1 รายการ คือ ข้อ 3.4.2 ผู้เรียนสามารถเขียนโต้ตอบจดหมายส่วนตัว
จดหมายและเอกสารธุรกิจที่เป็นภาษาอังกฤษในรูปแบบต่างๆ ทั้งที่เป็นและไม่เป็นทางการ และรับส่ง
ข้อมูลโดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยได้ ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.77)

ตารางที่ 4.21 สรุปความคิดเห็น เกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบัน
อาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยผู้ทรงคุณวุฒิการสอนภาษาอังกฤษ
จำนวน 17 คน

แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. การจัดการเรียนการสอนด้านปัจจัยนำเข้า			
ด้านผู้สอน	4.24	0.76	มาก
ด้านผู้เรียน	4.27	0.77	มาก
ด้านเนื้อหาของหลักสูตร	4.41	0.55	มาก
ด้านสื่อการสอน	4.39	0.61	มาก
รวมเฉลี่ย	4.33	0.67	มาก
2. การจัดการเรียนการสอนด้านกระบวนการผลิต			
ด้านพุทธิพิสัย	4.42	0.65	มาก
ด้านจิตพิสัย	4.42	0.56	มาก
ด้านทักษะพิสัย			
ด้านทักษะการฟัง	4.41	0.60	มาก
ด้านทักษะการพูด	4.34	0.58	มาก
ด้านทักษะการอ่าน	4.37	0.53	มาก
ด้านทักษะการเขียน	4.35	0.71	มาก
รวมเฉลี่ย	4.39	0.61	มาก
3. การจัดการเรียนการสอนด้านผลผลิต			
การวัดและการประเมินผล ด้านพุทธิพิสัย	4.38	0.60	มาก
การวัดและการประเมินผล ด้านจิตพิสัย	4.47	0.55	มาก
การวัดและการประเมินผล ด้านทักษะพิสัย			
ด้านทักษะการฟัง	4.40	0.58	มาก
ด้านทักษะการพูด	4.34	0.63	มาก
ด้านทักษะการอ่าน	4.15	0.63	มาก
ด้านทักษะการเขียน	4.28	0.69	มาก
รวมเฉลี่ย	4.34	0.61	มาก

แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
4. สรุปผลโดยภาพรวม			
การจัดการเรียนการสอนด้านปัจจัยนำเข้า	4.33	0.67	มาก
การจัดการเรียนการสอนด้านกระบวนการผลิต	4.39	0.61	มาก
การจัดการเรียนการสอนด้านผลผลิต	4.34	0.61	มาก
รวมเฉลี่ย	4.35	0.63	มาก

จากตารางที่ 4.21 พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา จำนวน 17 คน ได้เสนอแนะแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนระดับ ปวส. เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการผลิต และด้านผลผลิต ซึ่งสรุปผลโดยภาพรวม ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษามีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมากทุกด้าน ($\bar{X} = 4.35$, S.D. = 0.63)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

นอกจากการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแล้ว สถาบันอาชีวศึกษาควรจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเน้นปัญหาเป็นสำคัญ ควบคู่กันไปด้วย การบูรณาการ เชื่อมโยงความรู้ภาษาอังกฤษกับกลุ่มสาระรายวิชาอื่นอย่างต่อเนื่อง เพื่อเปิดโลกทัศน์และกระตุ้นผู้เรียน ให้มีความกระตือรือร้นที่จะศึกษา และพัฒนาภาษาอังกฤษตนเองให้เป็นนานาชาติอย่างจริงจัง ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือกัน แบบองค์รวม และแบบทำโครงการ เป็นต้น

บทที่ 5

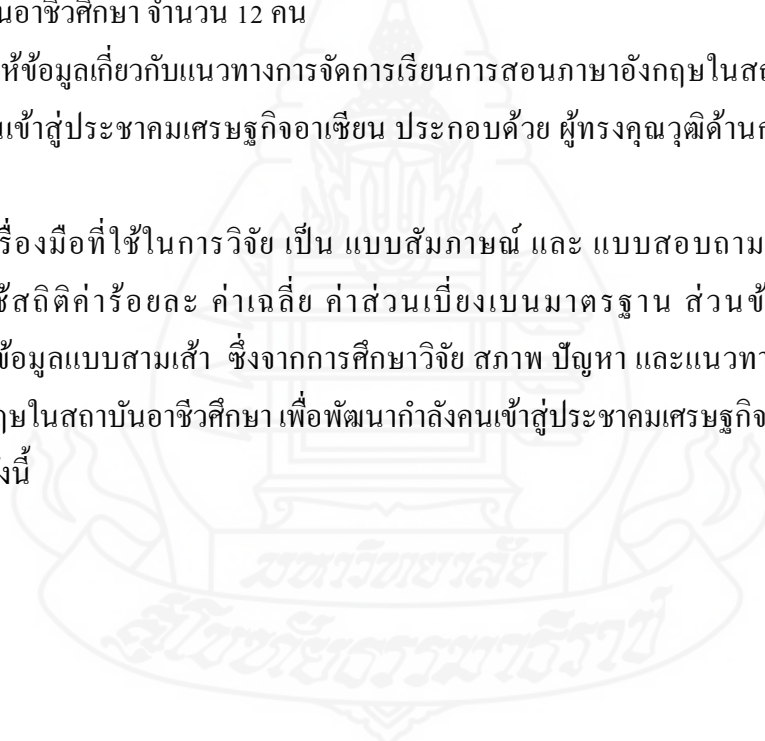
สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ในด้าน ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และ 2) เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

วิธีดำเนินการวิจัยเป็นการวิจัยผสมวิธีทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับ สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ ผู้บริหาร ผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้เรียนระดับปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา จำนวน 12 คน

ผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 17 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็น แบบสัมภาษณ์ และ แบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณใช้สถิติค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า ซึ่งจากการศึกษาวิจัย สภาพ ปัญหา และแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาด้าน
ปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการผลิต และด้านผลผลิต เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคม
เศรษฐกิจอาเซียน ผู้วิจัยแบ่งการวิจัยออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบสัมภาษณ์ มีจำนวน 12 คน ประกอบด้วยฝ่ายผู้บริหาร
สถาบันอาชีวศึกษา ผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้เรียนระดับ ปวส. ฝ่ายละ 4 คน ผลการวิจัยสรุปสาระสำคัญ
โดยสังเขป ได้ดังนี้

1. ผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ
75.00 มีอายุระหว่าง 51-55 ปี มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโท
มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 และมีประสบการณ์ด้านการบริหาร ตั้งแต่ 6-10 ปี มีจำนวน 2 คน
คิดเป็นร้อยละ 50.00

2. ผู้สอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. พบว่า ส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง จำนวน 3 คน คิดเป็น
ร้อยละ 75.00 มีอายุระหว่าง 46-50 ปี มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโท
มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 และมีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ 21-25 ปี
มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00

3. ผู้เรียนระดับ ปวส. พบว่า เป็นเพศชาย มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 เป็นเพศหญิง
มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 มีอายุระหว่าง 16-20 ปี มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 75.00 และ
มีประสบการณ์ด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ 11-15 ปี มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 เป็นต้น

ตอนที่ 2 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ด้านปัจจัยนำเข้า
ด้านกระบวนการผลิต และด้านผลผลิต เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผลการวิจัย
ในแต่ละด้าน สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านปัจจัยนำเข้า แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ
สภาพปัจจัยนำเข้า ด้านผู้สอนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนระดับ ปวส. เนื้อหาของหลักสูตร และสื่อการสอน ได้แก่

1.1 สภาพด้านผู้สอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการ
อาชีวศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่มีตำแหน่งเป็นข้าราชการ มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโท ส่วนผู้สอน
ภาษาอังกฤษสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน มีตำแหน่งเป็นครูจ้างสอน และส่วน
ใหญ่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี

1.2 สภาพด้านผู้เรียนระดับ ปวส. ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเดิมของสถาบันอาชีวศึกษาสำเร็จ การศึกษาระดับ ปวช. หรือ ม.6 และศึกษาต่อในระดับ ปวส. ในรูปแบบการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และระบบทวิภาคี

1.3 สภาพด้านเนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่สถาบันอาชีวศึกษา ใช้หลักสูตร แกนกลางของ สอศ. ทั้งภาษาอังกฤษในหมวดทักษะชีวิต และหมวดทักษะวิชาชีพเฉพาะ ที่ร่วมกันจัดทำ ขึ้น ระหว่างสถาบันอาชีวศึกษากับผู้เชี่ยวชาญในสถานประกอบการ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียน อาชีวศึกษาสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในการดำเนินชีวิตประจำวันและการทำงานในสาขาอาชีพ เฉพาะได้

1.4 สภาพด้านสื่อการสอน ส่วนใหญ่ สถาบันอาชีวศึกษาใช้สื่อการสอนจาก 2 แหล่ง คือสื่อ การสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียน และสื่อการสอนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ซึ่งอยู่ภายในสถาบัน อาชีวศึกษา เป็นต้น

2. สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านกระบวนการผลิต แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

2.1 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ ผู้สอนภาษาอังกฤษ ทบทวนความรู้เดิมให้แก่ผู้เรียน และให้ความรู้เกี่ยวกับหลักการและเทคนิคการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดย เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการนำเสนอข้อมูลและแนวคิดใหม่ๆ เป็นต้น

2.2 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย ได้แก่ การสร้างขวัญกำลังใจ แก่ผู้เรียน การรักษามิตรภาพที่เป็นมิตรในระหว่างการเรียนการสอน และหลีกเลี่ยงการติเตียน หรือทำ โทษผู้เรียนโดยไม่จำเป็น เป็นต้น

2.3 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะพิสัย แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ได้แก่

2.3.1 การให้ผู้เรียนฟังวิธีการออกเสียงคำศัพท์ จำนวนสำเร็จรูป รูปแบบประโยคต่างๆ บทสนทนาในชีวิตประจำวัน การฟังสารคดีขั้นตอนการทำงาน และบทความสั้น

2.3.2 การให้ผู้เรียนฝึกสนทนาเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม มีการแสดงความคิดเห็น เหตุผล และการนำเสนอนวัตกรรม ขั้นตอนการทำงาน โดยใช้สื่อ ICT ประกอบการพูด

2.3.3 การให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษต่างๆ ทั้งชั้นเรียน ทีละกลุ่ม หรือทีละแถว และการอ่านภาษาอังกฤษในใจเป็นรายบุคคล ภายในเวลาที่กำหนด

2.3.4 การให้ผู้เรียนเขียนคำศัพท์ ประโยค เอกสารธุรกิจ โครงการธุรกิจ ขั้นตอน การทำงาน และเขียนรายงานผลการดำเนินงาน เป็นต้น

3. สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านผลผลิต แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

3.1 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ การทดสอบความสามารถทางเชาว์ปัญญาของผู้เรียน ด้วยการให้แบบทดสอบแบบปรนัย แบบอัตนัย และแบบบันทึกพฤติกรรมการทำงาน เพื่อวัดความสามารถทางความรู้ความจำ การนำภาษาไปใช้ และการตั้งใจในการทำงาน เป็นต้น

3.2 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านจิตพิสัย ได้แก่ การใช้แบบสังเกตประเมินพฤติกรรมอันพึงประสงค์ของผู้เรียน ด้วยการสำรวจรายการ หรือการให้คะแนนพฤติกรรมตามที่คุณเรียนแสดงออก เช่น การมีระเบียบวินัย การตั้งใจเรียน ความซื่อสัตย์สุจริต และการมีจิตสาธารณะ เป็นต้น

3.3 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะพิสัย แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ได้แก่

3.3.1 การทดสอบด้านทักษะการฟัง ด้วยการให้ผู้เรียนฟังเนื้อหาภาษาอังกฤษจากเทป บันทึกเสียง คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หรือผู้สอน และผู้เรียนถ่ายทอดข้อมูล ด้วยการพูดตาม พูดโต้ตอบ แปลความหมาย ปฏิบัติตาม และเขียนสรุปสาระสำคัญ

3.3.2 การทดสอบด้านทักษะการพูด ด้วยการให้ผู้เรียนจับคู่ หรือจับกลุ่มแสดงบทบาทสมมติ สนทนาโต้ตอบในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งที่เป็นทางการ และไม่ใชทางการ และให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบปรนัย หรืออัตนัยเกี่ยวกับบทสนทนาในโอกาสต่างๆ

3.3.3 การทดสอบด้านทักษะการอ่าน ด้วยการให้ผู้เรียนทั้งชั้น ทำแบบทดสอบปรนัย และอัตนัย โดยวิธีอ่านในใจ และให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคล และรายกลุ่ม

3.3.4 การทดสอบด้านทักษะการเขียน โดยใช้วิธีทดสอบผู้เรียนเป็นรายบุคคล ด้วยการจัดสอบพร้อมๆ กันทั้งชั้นเรียน โดยใช้แบบทดสอบปรนัย และอัตนัย และการทดสอบผู้เรียนเป็นกลุ่มให้ร่วมกันเขียน โครงการธุรกิจ โครงการจิตอาสา และขั้นตอนการทำงาน เป็นต้น

ตอนที่ 3 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการผลิต และด้านผลผลิต เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผลการวิจัยในแต่ละด้าน สรุปสาระสำคัญโดยสังเขป ได้ ดังนี้

1. ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านปัจจัยนำเข้า แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ปัญหาปัจจัยนำเข้า ด้านผู้สอนภาษาอังกฤษ ผู้เรียน เนื้อหาของหลักสูตร และสื่อการสอน ได้แก่

1.1 ผู้สอนภาษาอังกฤษขาดความรู้ ทักษะและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในหมวดวิชาชีพเฉพาะ

1.2 ผู้เรียนระดับ ปวส. ไม่มีความถนัดในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งในหมวดทักษะชีวิต และหมวดทักษะวิชาชีพเฉพาะ

1.3 การพัฒนาเนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษในหมวดวิชาชีพเฉพาะขาดการมีส่วนร่วมจากผู้ชำนาญการในสาขาอาชีพ

1.4 สื่อการสอนประเภทอิเล็กทรอนิกส์ขาดความพร้อมในระหว่างการเรียนรู้การสอน เป็นต้น

2. ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านกระบวนการผลิต แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และทักษะพิสัย

2.1 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ ผู้เรียนมีข้อจำกัดการใช้ชาวปัญญา ในการจดจำ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และสรุปสาระสำคัญเป็นภาษาอังกฤษ

2.2 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย ได้แก่ ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้นในการนำความรู้ภาษาอังกฤษเดิมไปศึกษา และพัฒนาต่อยอดอย่างต่อเนื่อง

2.3 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะพิสัย แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ได้แก่

2.3.1 ผู้เรียนฟังไม่ทัน เพราะไม่คุ้นเคยกับสำเนียงเจ้าของภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และการทำงานจริง

2.3.2 ผู้เรียนมีความอายในการฝึกพูดภาษาอังกฤษให้น้ำเสียงเหมือนเจ้าของภาษา

2.3.3 ผู้เรียนอ่านออกเสียงผิด เพราะประสมพยัญชนะและสระไม่ถูกต้อง

ไม่เน้นเสียงหนักเบา ทำนองเสียงสูงต่ำ และการเชื่อมโยงเสียง

2.3.4 ผู้เรียนไม่กล้าเขียนประโยคและเนื้อหาภาษาอังกฤษเพราะไม่มั่นใจในการใช้คำกริยาให้สอดคล้องกับประธาน และรูปกาลในประโยค รวมถึงการจัดวางตำแหน่งของคำขยายต่างๆ เป็นต้น

3. ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านผลผลิต แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

3.1 ปัญหาการวัดและประเมินผลภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ ก่อนทำการทดสอบ ผู้สอนจะชี้แนะแนวทางการสอบเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสมอบทวนความรู้ล่วงหน้า ทำให้การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้านพุทธิพิสัยไม่เป็นไปตามสภาพจริง

3.2 ปัญหาการวัดและประเมินผลภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย ได้แก่ สถาบันอาชีวศึกษาแต่ละแห่งกำหนดรายการสังเกตพฤติกรรมและการให้คะแนนแต่ละรายการที่แตกต่างกัน ทำให้การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้านจิตพิสัยไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน

3.3 ปัญหาการวัดและประเมินผลภาษาอังกฤษ ด้านทักษะพิสัย แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

3.3.1 การทดสอบด้านทักษะการฟัง ได้แก่ ผู้เรียนไม่สามารถฟังเนื้อหาภาษาอังกฤษมากกว่า 5 นาทีได้ ผู้สอนจึงทดสอบด้วยการให้ผู้เรียนฟังข้อความสั้นๆ ทำให้การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้านทักษะการฟังไม่ครอบคลุมเนื้อหา และวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

3.3.2 การทดสอบด้านทักษะการพูด ได้แก่ ผู้เรียนไม่สามารถสนทนาโต้ตอบภาษาอังกฤษได้โดยอิสระ ต้องฝึกซ้อมการสนทนาตามเนื้อหาก่อนการทดสอบ ทำให้การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้านทักษะการพูด ไม่เป็นไปตามสภาพจริง

3.3.3 การทดสอบด้านการอ่าน ได้แก่ การออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคล ผู้สอนจะจำกัดความยาวของเนื้อหาให้แก่ผู้เรียนแต่ละคน เนื่องจากมีเวลาไม่เพียงพอ ทำให้การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้านทักษะการอ่านออกเสียง ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

3.3.4 การทดสอบการเขียน ได้แก่ การทดสอบด้วยแบบทดสอบอัตนัย ผู้เรียนต้องใช้เวลามากในการวางโครงเรื่อง การสะกดคำ และเขียนรูปประโยคให้ถูกต้องตามหลักการเขียน ทำให้ผู้เรียนเขียนเนื้อหาได้น้อย และบางคนเขียนแต่หัวข้อมาส่ง ทำให้ผู้สอนหนักใจในการให้คะแนนแก่ผู้เรียนดังกล่าว ผู้สอนส่วนใหญ่จึงใช้การทดสอบแบบปรนัย ทำให้การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้านทักษะการเขียน ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เป็นต้น

ส่วนที่ 2 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการผลิต และด้านผลผลิต เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผู้วิจัยแบ่งการวิจัยออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สภาพข้อมูลทั่วไป ของผู้ทรงคุณวุฒิการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา จำนวน 17 คน ผลการวิจัยสรุปสาระสำคัญ โดยสังเขปได้ว่า ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 70.59 มีอายุระหว่าง 51-55 ปี มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 58.83 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 64.71 มีตำแหน่งหน้าที่เป็นหัวหน้าแผนกวิชาภาษาต่างประเทศ มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 76.47 และมีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ 26-30 ปี มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 52.95

ตอนที่ 2 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการผลิต และด้านผลผลิต เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ผลการวิจัยในแต่ละด้านสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านปัจจัยนำเข้า แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านผู้สอนภาษาอังกฤษ ด้านผู้เรียน ด้านเนื้อหาของหลักสูตร และด้านสื่อการสอน ได้แก่

1.1 ด้านผู้สอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ควรมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของหลักสูตร มีเทคนิคการสอนและทักษะการใช้สื่อการสอนสมัยใหม่ และกรณีเป็นผู้สอนภาษาอังกฤษต่างชาติ ควรมีการทดสอบความสามารถด้านการใช้ภาษาไทยในระดับที่สามารถพูดฟังอ่านเขียนให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาภาษาอังกฤษที่สอนได้

1.2 ด้านผู้เรียน กรณีเป็นชาวต่างชาติ ต้องมีผู้รับรองความรู้และความประพฤติในระหว่างการศึกษาระดับ ปวส. รวมถึงผู้เรียนทุกคน ควรมีความรู้และทักษะพื้นฐานการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร

1.3 ด้านเนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษ ควรจัดเนื้อหาการฟัง การสนทนา การอ่าน และการเขียน เกี่ยวกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันและการทำงานในสาขาอาชีพ รวมถึง การอ่านและการเขียนเอกสารธุรกิจเป็นภาษาอังกฤษทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการ และไม่ใชทางการ

1.4 ด้านสื่อการสอนภาษาอังกฤษ ควรใช้สื่อการสอนภาษาอังกฤษที่หลากหลาย เช่น สื่อการสอน ประเภทแนวคิดและวิธีการสอน เช่น การบรรยาย การแสดงบทบาทสมมติ การฝึกทำงานจริง การทำโครงการและการศึกษาภาษาอังกฤษ ด้วยตนเอง เป็นต้น

2. แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านกระบวนการผลิต แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และ ด้านทักษะพิสัย

2.1 แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ การจัดให้ผู้เรียนใช้เซาว์ปัญญาเกี่ยวกับ หลักและเทคนิคการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การแปล และการสรุปใจความสำคัญของเนื้อหาภาษาอังกฤษ และการทดสอบวัดความรู้ความสามารถด้านเซาว์ปัญญาผู้เรียนทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียนของแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ด้วยการทำให้แบบฝึกหัดหรือการทำแบบทดสอบปรนัย หรืออัตนัย

2.2 แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย ได้แก่ การสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เช่น ห้องเรียนสะอาด สื่อการเรียนเพียงพอกับจำนวนผู้เรียน และการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน รวมถึง การใช้เทคนิคการสอนที่เหมาะสมกับสภาพผู้เรียน นอกจากนี้ ผู้สอนควรเตรียมการสอนอย่างเป็นขั้นตอนจากง่ายไปยาก เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่าย รวดเร็ว ทันเวลา และไม่เบื่อหน่ายการเรียนภาษาอังกฤษ

2.3 แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะพิสัย แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ได้แก่

2.3.1 ด้านทักษะการฟัง ผู้สอนภาษาอังกฤษควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียน ฟังการออกเสียง คำศัพท์ สำนวนภาษา รูปแบบประโยค บทสนทนา และข้อความภาษาอังกฤษสั้นๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันและการทำงาน และทดสอบการฟังโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์หรือสื่อออนไลน์เกี่ยวกับการฟังคำศัพท์ คำถาม และเนื้อหาภาษาอังกฤษ และให้ผู้เรียนแปล ตอบคำถาม และสรุปใจความสั้นๆ

2.3.2 ด้านทักษะการพูด ผู้สอนภาษาอังกฤษควร แนะนำให้ผู้เรียนฝึกการพูดภาษาอังกฤษบ่อยๆ สม่่าเสมอทั้งในและนอกห้องเรียน ในรูปแบบการพูดที่เป็นและไม่เป็นทางการ และทดสอบการพูดภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคลและรายกลุ่มด้วยการสนทนาภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียนหรือบนเวที ด้วยการนำเสนอโครงการ รายงานผลการทำงาน

2.3.3 ด้านทักษะการอ่าน ผู้สอนภาษาอังกฤษควรจัดให้ผู้เรียน ทั้งชั้น อ่านออกเสียง ภาษาอังกฤษต่างๆ ซ้ำๆ ให้นำเสียงเหมือนเจ้าของภาษาจากใบความรู้ คำราแบบเรียนภาษาอังกฤษทั้งหมดหรือบางส่วน และการจัดให้ผู้เรียนอ่านหนังสือนอกเวลา เพื่อเชื่อมโยงความรู้ทางภาษาอังกฤษกับรายวิชาต่างๆ ที่ผู้เรียนสนใจ และเขียนรายงานสรุปเนื้อหา เก็บในแฟ้มสะสมงาน

2.3.4 ด้านทักษะการเขียน ผู้สอนภาษาอังกฤษควรจัดให้ผู้เรียนเขียนภาษาอังกฤษตามแบบทั้งหมดหรือบางส่วน จากคำราแบบเรียนหรือใบความรู้ รวมถึงการแปล และสรุปสาระสำคัญเป็นภาษาอังกฤษ รวมถึง แนะนำให้ผู้เรียนเขียนบันทึก และจัดหมวดหมู่คำศัพท์ สำนวนภาษาและตัวอย่าง

รูปแบบประโยคภาษาอังกฤษต่างๆ ให้อยู่ในประเภทเดียวกัน เหมือนกัน ตรงข้ามกัน ลงในสมุด และ การรวบรวมตัวอย่างงานเขียนที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และการทำงาน เก็บไว้ในแฟ้มสะสมงาน

3. แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านผลผลิต แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และ ด้านทักษะพิสัย

3.1 แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ ผู้เรียนมี ทักษะการคิด และกระบวนการคิดที่เป็นนานาชาติในการทำงานและสร้างสรรค์ผลงานได้อย่างเป็นระบบ และมีทักษะการดำรงชีพโดยรู้จักการประยุกต์ความรู้วิชาภาษาอังกฤษในหมวดทักษะชีวิต และหมวด ทักษะวิชาชีพมาปรับใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การรู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่น และการพัฒนา ภาษาอังกฤษตนเองได้อย่างต่อเนื่อง

3.2 แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย ได้แก่ ผู้เรียนมีความ สนใจ การตั้งใจเรียน และปฏิบัติงานได้สำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนมีจิตอาสาและมีส่วนร่วมใน กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และสามารถให้บริการวิชาการและวิชาชีพแก่สังคม หรือ ผู้ด้อยโอกาสได้ และ ผู้เรียนเห็นคุณค่าในความรู้ภาษาอังกฤษ โดยการนำประโยชน์ไปพัฒนาตนเองได้ อย่างต่อเนื่อง เพื่อการทำงานและการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

3.3 แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะพิสัย แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียน ได้แก่

3.3.1 ด้านทักษะการฟัง ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดข้อมูลหลังการฟังเนื้อหาภาษาอังกฤษได้ ด้วยการปฏิบัติตาม ปฏิเสธ ตอบคำถาม แปลความหมาย บอกเล่าเหตุการณ์ สรุปสาระสำคัญ และตัดสิน คุณค่าในเรื่องที่ฟังได้อย่างมีเหตุผล

3.3.2 ด้านทักษะการพูด ผู้เรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษคล้ายน้ำเสียงเจ้าของภาษา และ แสดงกริยาท่าทางได้เหมาะสมกับเนื้อหา ทั้งการพูดในรูปแบบที่เป็นทางการ และไม่ใชเป็นทางการ

3.3.3 ด้านทักษะการอ่าน ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตาม หลักการอ่าน โดยสามารถแปลความหมาย สรุปสาระสำคัญ และปฏิบัติงานได้ถูกต้องตามขั้นตอนจาก การอ่านคำสั่ง คำแนะนำ ขั้นตอนการทำงาน และข้อมูลที่อยู่ในรูปของตาราง และ เครื่องหมายสัญลักษณ์ ต่างๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ

3.3.4 ด้านทักษะการเขียน ผู้เรียนสามารถเขียนโต้ตอบจดหมาย เอกสารแบบฟอร์มธุรกิจ การเขียนบอกเล่าเหตุการณ์ขั้นตอนการทำงาน ส่วนประกอบของสิ่งต่างๆ ที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน และ สถานที่ทำงานได้ เป็นต้น

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ ได้เสนอแนะว่า นอกจากการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแล้ว สถาบันอาชีวศึกษาควรจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเน้นปัญหาเป็นสำคัญ ควบคู่กันไป ด้วยการบูรณาการ เชื่อมโยงความรู้ภาษาอังกฤษกับกลุ่มสาระรายวิชาอื่นอย่างต่อเนื่อง เพื่อเปิดโลกทัศน์และกระตุ้นผู้เรียน ให้มีความกระตือรือร้นที่จะศึกษา และพัฒนาภาษาอังกฤษตนเองให้เป็นนานาชาติอย่างจริงจัง ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบร่วมมือกัน แบบองค์รวม และแบบทำโครงการ เป็นต้น

อภิปรายผลการวิจัย

สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษาด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการผลิต และด้านผลผลิต เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1. สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านปัจจัยนำเข้า แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านผู้สอน ผู้เรียน เนื้อหาของหลักสูตรและสื่อการสอน ได้แก่

1.1 สภาพปัจจัยนำเข้าด้านผู้สอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) พบว่า ส่วนใหญ่ มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโท และมีประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่ 11 – 20 ปี ส่วนผู้สอนภาษาอังกฤษสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) ส่วนใหญ่ มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี และมีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ 1 - 15 ปี และผู้สอนภาษาอังกฤษในสังกัด สอศ. และสังกัด สช. ส่วนใหญ่ สำเร็จการศึกษา ในคณะและสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับหลักการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาของ สุนทรพิพิธพัฒนกุล (2556) ที่กล่าวว่าองค์ประกอบสำคัญของการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา คือ การจัดหาครูอาชีวศึกษาที่น่าเชื่อถือมีทั้งความรู้ ทักษะปฏิบัติและประสบการณ์ในการทำงานที่เหมาะสมกับระดับผู้เรียนอาชีวศึกษา

1.2 สภาพปัจจัยนำเข้าด้านผู้เรียนระดับ ปวส. ส่วนใหญ่สถาบันอาชีวศึกษามีการจัดการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียนระดับ ปวส. ทั้งในรูปแบบการศึกษาในระบบ นอกระบบ และระบบทวิภาคี โดยเน้นรูปแบบการศึกษาระบบทวิภาคี ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกรูปแบบการเรียนตามความพร้อมและความถนัดของผู้เรียน สอดคล้องกับหลักการและแนวคิดการจัดการอาชีวศึกษาตาม พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ.2551 มาตรา 8 บัญญัติว่า รูปแบบการจัดการความรู้ทางอาชีวศึกษาและการฝึกทักษะทางอาชีพ ให้มีทั้งการศึกษาในระบบ นอกระบบ และระบบทวิภาคี โดยเน้น ระบบทวิภาคี โดยให้สถาบันอาชีวศึกษาสร้างเครือข่ายทางการศึกษากับสถานประกอบการ ทั้งภาครัฐ เอกชน และรัฐวิสาหกิจ เพื่อฝึกทักษะการประกอบอาชีพตามสภาพจริงให้แก่ผู้เรียน อันเป็นการเอื้อ โอกาสให้ผู้เรียนมีรายได้ระหว่างเรียน และเห็นช่องทางการทำงาน เมื่อสำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษา

1.3 สภาพปัจจัยนำเข้าด้านเนื้อหาหลักสูตรภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่สถาบันอาชีวศึกษา ใช้หลักสูตรแกนกลางของ สอศ. ทั้งภาษาอังกฤษในหมวดทักษะชีวิต และหมวดทักษะวิชาชีพเฉพาะ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในการดำเนินชีวิตประจำวันและการทำงานในสาขาอาชีพเฉพาะได้ สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ.2551 มาตรา 51 บัญญัติว่า หลักการจัดการอาชีวศึกษา เป็นการจัดการศึกษาให้ผู้เรียนอาชีวศึกษามีความรู้พื้นฐานในรายวิชาสามัญ

สำพันธ์ทั่วไป และมีความสามารถทางทักษะวิชาชีพเฉพาะด้าน เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณภาพตามหลักสูตรมาตรฐานสากล สำหรับการนำความรู้ความสามารถไปศึกษาต่อยอด และพัฒนาทักษะการทำงานในระดับสูงขึ้นได้ ในระดับสากล

1.4 สภาพปัจจัยนำเข้าด้านสื่อการสอน ส่วนใหญ่ สถาบันอาชีวศึกษาใช้สื่อการสอนจาก 2 แหล่ง คือสื่อการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียน และสื่อการสอนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ซึ่งอยู่ภายในสถาบันอาชีวศึกษา เช่น ตำราเรียน พจนานุกรม แบบทดสอบ ใบความรู้ โทศัพท์มือถือ เครื่องคอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ต เป็นต้น สอดคล้องกับทิสนา แจมมณี (2555) ที่กล่าวว่า การจัดสื่อการสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียน ผู้สอนภาษาอังกฤษต้องมีความถนัด สะดวกต่อการนำมาใช้ และผู้เรียนมีความคุ้นเคย รวมถึงสื่อการสอนนั้น ต้องเป็นที่ยอมรับของสังคมทางการศึกษาและการทำงาน

2. สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านกระบวนการผลิต แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

2.1 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ ผู้สอนภาษาอังกฤษ ทบทวนความรู้เดิมให้แก่ผู้เรียน และให้ความรู้เกี่ยวกับหลักการและเทคนิคการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการนำเสนอข้อมูลและแนวคิดใหม่ๆ เป็นต้น สอดคล้องกับวนิดา พลอยสังวาลย์ (2555) ที่กล่าวว่า วิธีสอนที่เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ การใช้วิธีสอนด้วยการบรรยายรายละเอียดและสรุปเนื้อหาที่สำคัญให้แก่ผู้เรียน โดยใช้เทคนิคและวิธีสอนด้วยการสาธิตวิธี และเทคนิคการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การทำแบบฝึกหัด ที่สำคัญผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนมีความกล้า ในการนำเสนอความคิดเห็นเมื่อมีโอกาส

2.2 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย ได้แก่ ผู้สอนสร้างขวัญกำลังใจแก่ผู้เรียน การรักษามิตรภาพที่เป็นมิตรในระหว่างการเรียนการสอน และหลีกเลี่ยงการติเตียน หรือทำโทษผู้เรียนโดยไม่จำเป็น เป็นต้น สอดคล้องกับ อภิศักดิ์ ภูพิพัฒน์ (2555) ที่กล่าวว่า ความสามารถทางด้านจิตพิสัยของผู้เรียน ไม่ใช่สิ่งที่อยู่ตรงข้ามกับด้านพุทธิพิสัย และด้านทักษะพิสัย แต่ทั้ง 3 สิ่ง จะเป็นพื้นฐานส่งเสริมซึ่งกันและกันในระหว่างการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ดังนั้น ผู้สอนภาษาอังกฤษจะต้องพยายามกำจัดอารมณ์ไม่ดี และสร้างอารมณ์ที่เป็นมิตรกับผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียน เกิดอารมณ์ และทัศนคติในเชิงบวก ส่งผลให้ผู้เรียนรักการเรียน ตั้งใจเรียน และทำงานสำเร็จอย่างมีความสุข

2.3 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะพิสัย แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

2.3.1 สภาพด้านทักษะการฟัง ได้แก่ ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนฟังวิธีการออกเสียงคำศัพท์ สำนวน สำเร็จรูป รูปประโยคต่างๆ บทสนทนา ในชีวิตประจำวัน การสาธิตขั้นตอนการทำงาน การฟังข่าวสาร และบทความสั้น สอดคล้องกับ กัลยา (ไกว้วลณิช) สุวรรณภายี (2555) ที่กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟัง ผู้สอนภาษาอังกฤษควรจัดเนื้อหาการฟังจากง่ายไปยาก ตามลำดับ เช่น การฟังวิธีการออกเสียงของพยัญชนะ สระ คำศัพท์ กลุ่มคำ ประโยค บทความสั้น เรื่องสั้น ที่สำคัญ ผู้สอนภาษาอังกฤษ ควรให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฟังสำเนียงเจ้าของภาษาที่ใช้พูดกันจริง ในชีวิตประจำวัน บ่อยๆ ทั้งที่เป็นทางการ และไม่ใชทางการเป็นต้น

2.3.2 สภาพด้านทักษะการพูด ได้แก่ ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนฝึกสนทนาเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม การอภิปราย แสดงความคิดเห็นประกอบเหตุผล และการนำเสนอนวัตกรรม ขั้นตอนการทำงาน โดยใช้สื่อ ICT ประกอบการพูด สอดคล้องกับ กัลยา (ไกว้วลณิช) สุวรรณภายี (2555) ที่กล่าวว่า การสอนการพูดภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ผู้สอนภาษาอังกฤษควรให้ผู้เรียนจับคู่แสดงบทบาทสมมติด้วยการสนทนาจริง ซึ่งผู้พูดไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาให้ถูกต้องตามแบบไวยากรณ์ แต่เน้นให้ผู้สนทนาเข้าใจความหมาย เช่น การสนทนาสั้นๆ ระหว่างพนักงานธนาคารกับลูกค้า การนำเสนอโครงการ และการแสดงท่าทาง รวมถึงการใช้สื่อต่างๆ ประกอบการพูด เพื่อให้ผู้สนทนาเข้าใจจุดประสงค์ในการพูด

2.3.3 สภาพด้านทักษะการอ่าน ได้แก่ ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษต่างๆ ทั้งชั้นเรียน ทีละกลุ่ม หรือทีละแถว และการอ่านในใจเป็นรายบุคคล ภายในเวลาที่กำหนด สอดคล้องกับ แม้นมาศ ลิลลิตยกุล (2556) ที่กล่าวว่า วิธีการอ่านภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ ประเภทการอ่านออกเสียง ผู้อ่านต้องอ่านให้ถูกต้องตามหลักการอ่านที่สำคัญต้องอ่านออกเสียงให้ดัง เพื่อให้ผู้ฟังได้ยิน โดยทั่ว และควรมองหน้าหรือสบตาผู้ฟัง เป็นบางจังหวะเพื่อดึงดูดความสนใจผู้ฟัง ส่วนการอ่านในใจ ภายในเวลาที่กำหนด เช่น การอ่านเนื้อหาเพื่อจับใจความสำคัญ ผู้อ่านต้องตั้งใจอ่าน และควรอ่านอย่างน้อย 2-3 ครั้ง

2.3.4 สภาพด้านทักษะการเขียน ได้แก่ ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนเขียนคำศัพท์ ประโยค เอกสาร ธุรกิจ โครงการธุรกิจ ขั้นตอนการทำงาน และเขียนรายงานผลการดำเนินงาน เป็นต้น สอดคล้องกับ ประภาสิต สิทธิธิตกุล (2555) ที่กล่าวว่า การเขียนเป็นศาสตร์และศิลป์ ดังนั้น การเขียนที่มีประสิทธิภาพ ผู้เขียนต้องมีความรู้ที่หลากหลายในการเลือกใช้คำศัพท์ สำนวนภาษา การวางตำแหน่ง คำในประโยค การกำหนดโครงสร้าง และการลำดับเนื้อหา ให้เป็นขั้นตอน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจและเกิดภาพพจน์ตรงกับผู้เขียน

3. สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านผลผลิต แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

3.1 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ การทดสอบความสามารถทางเชาว์ปัญญาของผู้เรียน ด้วยการให้แบบทดสอบแบบปรนัย แบบอัตนัย และแบบบันทึกพฤติกรรมการทำงาน เพื่อวัดความสามารถทางความรู้ความจำ การนำภาษาไปใช้ และการตั้งใจในการทำงาน สอดคล้องกับ อัจฉรา วงศ์โสธร (2555) ที่กล่าวว่า เครื่องมือและวิธีการที่สามารถสะท้อนพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยของผู้เรียน ได้แก่ การใช้แบบทดสอบปรนัย แบบอัตนัย แบบประเมินพฤติกรรมเรียนและการทำงาน เพื่อวัดความรู้ ความสามารถทางสติปัญญาในการเรียน และการทำงาน

3.2 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านจิตพิสัย ได้แก่ การใช้แบบสังเกตประเมินพฤติกรรมอันพึงประสงค์ของผู้เรียน ด้วยการสำรวจรายการ หรือการให้คะแนนพฤติกรรมตามที่ผู้เรียนแสดงออก เช่น การมีระเบียบวินัย การตั้งใจใฝ่รู้ ความซื่อสัตย์สุจริต และการมีจิตสาธารณะ เป็นต้น สอดคล้องกับ อัจฉรา วงศ์โสธร (2555) ที่กล่าวว่า การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านจิตพิสัย เป็นการวัดและประเมินผลด้านคุณธรรม จริยธรรมทางกิตติคุณ และทางอารมณ์อันพึงประสงค์ของผู้เรียน เครื่องมือและวิธีการที่สามารถสะท้อนพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตพิสัยของผู้เรียน ได้แก่ แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม แบบวัดเจตคติเฉพาะเรื่อง เป็นต้น

3.3 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะพิสัย แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ได้แก่

3.3.1 สภาพการทดสอบด้านทักษะการฟัง ผู้สอนให้ผู้เรียนฟังเนื้อหาภาษาอังกฤษจากเทปบันทึกเสียง คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หรือผู้สอน และผู้เรียนถ่ายทอดข้อมูล ด้วยการพูดตาม พูดโต้ตอบ แปลความหมาย ปฏิบัติตาม และเขียนสรุปสาระสำคัญ สอดคล้องกับ อัจฉรา วงศ์โสธร (2555) ที่กล่าวว่า การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง มุ่งเน้นการวัดความสามารถของผู้เรียนด้านการจับใจความสำคัญในเรื่องที่ฟัง และสามารถถ่ายทอดข้อมูล ด้วยการพูดโต้ตอบ ปฏิบัติตาม หรือเขียนเป็นภาษาอังกฤษได้ เครื่องมือและวิธีการที่สามารถสะท้อนความสามารถด้านทักษะการฟังของผู้เรียน ได้แก่ การให้ผู้เรียนฟังคำถาม คำสั่ง ข่าวสาร ข้อความสั้นจากผู้สอน เทปบันทึกเสียงและเครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

3.3.2 สภาพการทดสอบด้านทักษะการพูด ผู้สอนให้ผู้เรียนจับคู่ หรือจับกลุ่มแสดงบทบาทสมมติ สนทนาโต้ตอบในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ และการให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบปรนัย หรืออัตนัยเกี่ยวกับบทสนทนาในโอกาสต่างๆ สอดคล้องกับ อัจฉรา วงศ์โสธร (2555) ที่กล่าวว่า การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการพูด มุ่งเน้นความสามารถของผู้เรียนด้านการสนทนาโต้ตอบในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันและการทำงานให้เหมาะสมกับ

บุคคลและโอกาส เครื่องมือและวิธีการที่สามารถสะท้อนความสามารถด้านทักษะการพูดของผู้เรียน ได้แก่ การแสดงบทบาทสมมติ การสาธิตการทำงาน การพุดรายงานผลการทำงาน นอกจากนี้ ผู้สอนภาษาอังกฤษยังสามารถใช้แบบทดสอบปรนัย และแบบอัตนัยทดสอบความสามารถด้านทักษะการพูดเกี่ยวกับบทสนทนาต่างๆ ได้อีกด้วย

3.3.3 สภาพการทดสอบด้านทักษะการอ่าน ผู้สอนให้ผู้เรียนทั้งชั้น ทำแบบทดสอบปรนัย และอัตนัย โดยวิธีอ่านในใจ และให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคล และรายกลุ่ม สอดคล้องกับ อัจฉรา วงศ์โสธร (2555) ที่กล่าวว่า การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน มุ่งเน้นความสามารถของผู้เรียนด้านการอ่านภาษาอังกฤษทั้งบทร้อยแก้ว และบทร้อยกรอง เครื่องมือและวิธีการที่สามารถสะท้อนความสามารถด้านทักษะการอ่านของผู้เรียนมี 2 วิธี คือ การให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักการอ่าน และมีน้ำเสียงคล้ายเจ้าของภาษาอีกวิธีหนึ่ง คือ การให้ผู้เรียนอ่านภาษาอังกฤษในใจภายในเวลาที่ผู้สอนกำหนดเพื่อให้ผู้เรียนจับใจความสำคัญในเนื้อหาที่อ่าน ด้วยการให้การทดสอบแบบปรนัย และแบบอัตนัย เป็นต้น

3.3.4 สภาพการทดสอบด้านทักษะการเขียน ผู้สอนใช้วิธีทดสอบผู้เรียนเป็นรายบุคคล ด้วยการจัดสอบพร้อมๆ กันทั้งชั้นเรียน โดยใช้แบบทดสอบปรนัย และอัตนัย และการทดสอบผู้เรียนเป็นกลุ่มให้ร่วมกันเขียนโครงการธุรกิจ โครงการจิตอาสา และขั้นตอนการทำงาน เป็นต้น สอดคล้องกับ อัจฉรา วงศ์โสธร (2555) ที่กล่าวว่า การทดสอบความสามารถด้านทักษะการเขียนของผู้เรียนควรมีทั้งการเขียนภาษาอังกฤษที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ เพื่อวัดความสามารถ ด้านการเลือกใช้ถ้อยคำ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน รูปกาลประโยค การลำดับเนื้อหา ให้เหมาะสมกับรูปแบบการเขียน เครื่องมือและวิธีการที่สามารถสะท้อนความสามารถด้านทักษะการเขียนของผู้เรียน ได้แก่ แบบทดสอบปรนัย และอัตนัย ด้วยการให้ผู้เรียนเลือกคำหรือข้อความเติมลงในประโยคและการให้ผู้เรียนเขียนบันทึกข้อมูลส่วนตัว เอกสารธุรกิจ โครงการธุรกิจ และขั้นตอนการทำงาน เป็นต้น

ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการผลิต และด้านผลผลิต เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1. ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านปัจจัยนำเข้า แบ่งออกเป็น 4 ด้านคือ ปัญหาปัจจัยนำเข้า ด้านผู้สอนภาษาอังกฤษ ผู้เรียน เนื้อหาของหลักสูตร และสื่อการสอน ได้แก่

1.1 ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ขาดความรู้ ทักษะและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในหมวดวิชาชีพเฉพาะ และผู้สอนชาวต่างชาติไม่สามารถฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาไทยได้ ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการอธิบาย และการทดสอบความรู้ ความเข้าใจแก่ผู้เรียน

1.2 ผู้เรียนระดับ ปวส. ส่วนใหญ่ไม่มีความถนัด หรือไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้เรียนไม่กระตือรือร้นในการเรียน และมีผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

1.3 การพัฒนาเนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษในหมวดวิชาชีพเฉพาะส่วนใหญ่ขาดการมีส่วนร่วมจากผู้ชำนาญการในสาขาอาชีพ ทำให้เกิดความไม่เชื่อมั่นต่อผู้มีส่วนได้เสีย

1.4 สื่อการสอนประเภทอิเล็กทรอนิกส์บางครั้งชำรุดบกพร่องในระหว่างการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนดังกล่าว ขาดโอกาสในการเรียน และการฝึกทักษะภาษาอังกฤษ เป็นต้น

สอดคล้องกับ กฤษมณฑ์ วัฒนาณรงค์ (2554) ที่กล่าวว่า ผลของการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาจะผันแปรไปตามคุณลักษณะพิเศษของผู้สอน ผู้เรียน เทคนิคหรือวิธีสอน และวัสดุอุปกรณ์ในการเรียนการสอนทางอาชีวศึกษา สอดคล้องกับ วีระพันธ์ สิทธิพงศ์ (2551) ที่กล่าวว่า จากการศึกษาศภาพหลักสูตรการอาชีวศึกษา พบว่า การพัฒนาเนื้อหาภาษาอังกฤษในหมวดทักษะวิชาชีพเฉพาะขาดการมีส่วนร่วมจากผู้เชี่ยวชาญ ในสถานประกอบการ สอดคล้องกับ สุวรรณ สมบัติทวี (2551) ได้ศึกษาลักษณะของสถานศึกษาที่มีประสิทธิผลต่อการศึกษา พบว่า สื่อการสอนของสถานศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญส่วนหนึ่งในการเรียนการสอน โดยเฉพาะการเรียนการสอนที่มีเป้าหมายให้ผู้เรียน มีความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ ซึ่งหากสื่อการสอนนั้น ไม่มีประสิทธิภาพ ตามมาตรฐานการใช้งาน ก็จะทำให้ผลลัพธ์ของงานไม่มีคุณภาพหรือด้อยคุณค่าตามไปด้วย ดังนั้น ปัญหาดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อคุณภาพการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา

2. ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านกระบวนการผลิต แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และทักษะพิสัย

2.1 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ ผู้เรียนมีข้อจำกัดการใช้เชาว์ปัญญา ในการจดจำ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และสรุปสาระสำคัญเป็นภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับ พณิต เข้มทอง (2552) ที่กล่าวว่า ความสามารถด้านสติปัญญาของผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มีข้อจำกัดต่อการจดจำ การวิเคราะห์เนื้อหาต่างๆ จึงมีความรู้พื้นฐานไม่ดี เกี่ยวกับคำศัพท์ ไวยากรณ์ การใช้สำนวนภาษาในการพูด ฟัง อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษ รวมถึงการสรุปสาระสำคัญของเนื้อหา

2.2 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย ได้แก่ ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้นในการนำความรู้ภาษาอังกฤษเดิมไปศึกษา และพัฒนาต่ออย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับ ประพันธ์ จินตวดี (2553) ที่กล่าวว่า จากประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า ผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ไม่พึ่งพาตนเองในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมนอกห้องเรียน เนื่องจากผู้เรียนไม่ชอบเรียนหรือไม่สนใจเรียนภาษาอังกฤษ เพราะต้องท่องจำคำศัพท์ กฎเกณฑ์ทางภาษาและผู้เรียนยังมองไม่เห็นช่องทางการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและการทำงาน

2.3 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะพิสัย แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

2.3.1 ปัญหาด้านทักษะการฟัง ได้แก่ ผู้เรียนฟังไม่ทัน เพราะไม่คุ้นเคยกับสำเนียงเจ้าของภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และการทำงานจริง สอดคล้องกับศิธา เขียมขันติถาวร (2555) ที่กล่าวว่า ปัญหาด้านการฟังของผู้เรียนส่วนใหญ่ เกิดจากต้นเสียงเจ้าของภาษาโดยธรรมชาติ มักพูดออกเสียงเร็ว ซึ่งเป็นเพราะมีการเชื่อมโยงเสียง การย่อคำ และการตัดคำในระหว่างการพูด ทำให้ผู้เรียนฟังไม่ทันและไม่เข้าใจความหมาย เนื่องจากผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับการฟังภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันอย่างต่อเนื่อง

2.3.2 ปัญหาด้านทักษะการพูด ได้แก่ ผู้เรียนมีความอายในการฝึกพูดภาษาอังกฤษให้น้ำเสียงเหมือนเจ้าของภาษา สอดคล้องกับอุบล สรรพชญพงษ์ (2555) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษ เพราะขาดความกล้า หรือเงินอาย ในการพูดภาษาอังกฤษเลียนเสียงให้คล้ายเจ้าของภาษาทั้งการพูดที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ เช่น ผู้เรียนพูดภาษาอังกฤษราบเรียบเหมือนเสียงภาษาไทย ไม่กล้าแสดงท่าทางประกอบการพูดตามเนื้อหา รวมถึง การพูดโดยไม่เงยหน้าสบตาผู้ฟัง เป็นต้น

2.3.3 ปัญหาด้านทักษะการอ่าน ได้แก่ ผู้เรียนอ่านออกเสียงผิด เพราะประสมพยัญชนะ และสระไม่ถูกต้องตามหลักการอ่านออกเสียง เช่น ปัญหาการออกเสียงก้อง ไม่ก้อง และการประสมเสียงของพยัญชนะ และสระ การอ่านคำย่อ การอ่านเชื่อมโยงเสียงระหว่างคำ และข้อความ การออกเสียงตัวสะกดต้นคำ ท้ายคำ และการเน้นเสียงหนักเบาในคำ รวมถึงการใช้ทำนองเสียงสูงต่ำ ในประโยคและข้อความ สอดคล้องกับ สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2550) ที่กล่าวว่า ปัญหาด้านทักษะการอ่านเกิดจากผู้เรียนส่วนใหญ่ ไม่มีนิสัยรักการอ่าน ทำให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงไม่ได้ ไม่คล่อง และไม่ถูกต้องตามหลักการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ เช่น ไม่เน้นเสียงหนักเบา ไม่ใช้ทำนองเสียงสูงต่ำ และการเชื่อมโยงเสียง เป็นต้น

2.3.4 ปัญหาด้านทักษะการเขียน ได้แก่ ผู้เรียนไม่กล้าเขียนประโยคและเนื้อหาภาษาอังกฤษเพราะไม่มั่นใจในการใช้คำกริยาให้สอดคล้องกับประธาน และรูปกาลในประโยค รวมถึงการจัดวางตำแหน่งของคำขยายต่างๆ เป็นต้น สอดคล้องกับ ศิธา เขียมขันติถาวร (2555) ที่กล่าวว่า จากประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า ปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน เกิดจากผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษไม่ดี เช่น ความรู้ความจำ และการใช้คำศัพท์สำนวนภาษา การแปลความหมาย รูปแบบโครงสร้างทางไวยากรณ์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ทำให้ผู้เรียน ไม่มั่นใจในลีลาการเขียน ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

3. ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านผลผลิต แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

3.1 ปัญหาการวัดและประเมินผลภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ ก่อนทำการทดสอบ ผู้สอนจะชี้แนะแนวทางการสอบเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสดทบทวนความรู้ล่วงหน้า ทำให้การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้านพุทธิพิสัยไม่เป็นไปตามสภาพจริง จึงไม่สอดคล้องกับระเบียบสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ว่าด้วยการวัดและประเมินผลการเรียน ตามหลักสูตร ปวส. พ.ศ.2547 ปรับปรุง พ.ศ.2557 หมวดที่ 2 ข้อ 11 กำหนดว่า การประเมินผลการเรียนรายวิชา ให้ดำเนินตามสภาพจริง ต่อเนื่องตลอดภาคเรียนด้านความรู้ ความสามารถและเจตคติ แต่การที่ผู้สอน ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ชี้แนะแนวทางการสอบเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสดทบทวนความรู้ล่วงหน้าก่อนทำการ ทดสอบด้านพุทธิพิสัยนั้น เนื่องจากผู้สอนภาษาอังกฤษรู้และเข้าใจปัจจัยพื้นฐานของผู้เรียนอาชีวศึกษาเป็น รายบุคคลและรายกลุ่มว่า ผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มีระดับสติปัญญาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ใน ระดับปานกลางและระดับอ่อน จึงชี้แนะแนวทางการสอบภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัยให้แก่ผู้เรียน อาชีวศึกษา เพื่อให้สามารถสอบผ่านตามเกณฑ์ขั้นต่ำได้ สอดคล้องกับ พนิต เข้มทอง (2552) ที่กล่าวว่า ความสามารถด้านสติปัญญาของผู้เรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ มีข้อจำกัดต่อการจดจำ และการวิเคราะห์ เนื้อหาต่างๆ (อ้างถึงข้อ 2.1 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านพุทธิพิสัย น.172) สอดคล้อง กับ Powell (1983) ที่กล่าวว่า หลักการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาต้องสอดคล้องกับสภาพสังคม วุฒิภาวะของ ผู้เรียน (ข้อ 3) และมีความยืดหยุ่นในการจัดการศึกษาแทนการมีมาตรฐานที่ตายตัวเกินไป (ข้อ 20) และ สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ.2551 มาตรา 10 (4)

3.2 ปัญหาการวัดและประเมินผลภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย สถาบันอาชีวศึกษาแต่ละแห่ง กำหนดรายการสังเกตพฤติกรรมและการให้คะแนนแต่ละรายการที่แตกต่างกัน ทำให้การวัดและ ประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้านจิตพิสัยไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน สอดคล้องกับวิเชียร ทองดี (2556) พบว่า ในทางปฏิบัติการวัดและการประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านจิตพิสัยของผู้เรียน สถาบันอาชีวศึกษาแต่ละแห่ง จะกำหนดรายการของพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกที่แตกต่างกัน เช่น การ เข้าเรียนตรงเวลา การส่งงานตามกำหนด สอดคล้องกับ วิภา บุญมาก (2551) พบว่า สถาบันอาชีวศึกษาจะ กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละพฤติกรรมที่แตกต่างกัน เช่น 4 3 2 1 หมายถึง ดีมาก ดี พอใช้ ปรับปรุง หรือ 5 3 1 หมายถึง ดีเยี่ยม ดีปานกลาง ปรับปรุง เป็นต้น

3.3 ปัญหาการวัดและประเมินผลภาษาอังกฤษ ด้านทักษะพิสัย แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียน

3.3.1 ปัญหาการทดสอบ ด้านทักษะการฟัง ได้แก่ ผู้เรียนไม่สามารถฟังเนื้อหาภาษาอังกฤษมากกว่า 5 นาทีได้ ผู้สอนจึงทดสอบด้วยการให้ผู้เรียนฟังข้อความสั้นๆ

3.3.2 ปัญหาการทดสอบ ด้านทักษะการพูด ได้แก่ ผู้เรียนไม่สามารถสนทนาโต้ตอบภาษาอังกฤษได้โดยอิสระ ผู้สอนจึงให้โอกาสผู้เรียนฝึกซ้อมการสนทนาตามเนื้อหาที่จะพูดก่อนการทดสอบการพูด

3.3.3 ปัญหาการทดสอบ ด้านทักษะการอ่าน ได้แก่ การให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคล ผู้สอนจะจำกัดความยาวของเนื้อหาให้ผู้เรียนแต่ละคน เนื่องจากผู้สอนภาษาอังกฤษต้องทำการสอนหลายห้อง ทำให้มีเวลาไม่เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน

3.3.4 ปัญหาการทดสอบ ด้านทักษะการเขียน ได้แก่ การทดสอบการเขียนด้วยแบบทดสอบอัตนัย ผู้เรียนต้องใช้เวลามากในการวางโครงเรื่อง การสะกดคำ และเขียนรูปประโยคให้ถูกต้องตามหลักการเขียน ทำให้ผู้เรียนเขียนเนื้อหาได้น้อย และผู้เรียนบางคนเขียนแต่หัวข้อมาส่ง ทำให้ผู้สอนหนักใจในการให้คะแนนแก่ผู้เรียนดังกล่าว ผู้สอนส่วนใหญ่จึงทดสอบการเขียนด้วยแบบทดสอบปรนัย เป็นต้น

จากปัญหาการทดสอบเพื่อการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ ดังกล่าวข้างต้น ทำให้การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไม่เป็นไปตามสภาพจริง และไม่ครอบคลุมเนื้อหารายวิชา และวัตถุประสงค์ ของหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับ ปวส. ซึ่งไม่สอดคล้องกับระเบียบสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ว่าด้วยวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนตามหลักสูตร ปวส. พ.ศ.2547 ปรับปรุง พ.ศ.2557 หมวดที่ 2 ข้อ 11 กำหนดว่า การประเมินผลการเรียนรายวิชา ให้ดำเนินการตามสภาพจริงต่อเนื้อหาดูภาคเรียน ด้านความรู้ ความสามารถและเจตคติ จากกิจกรรมการเรียนการสอนและการปฏิบัติงานที่มอบหมายให้ครอบคลุมจุดประสงค์และเนื้อหาวิชา โดยใช้เครื่องมือและวิธีการหลากหลายตามความเหมาะสม แต่การที่ผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ทำการวัดและประเมินผลภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้วยวิธีการดังกล่าวนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยข้อ 1.2 ปัญหาปัจจัยนำเข้าด้านผู้เรียน น.116 พบว่า ผู้เรียนที่สมัครเข้าศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีความถนัดในการเรียนรู้และการฝึกพัฒนาทักษะทางวิชาภาษาอังกฤษ แต่ผู้เรียนมีความถนัดในการเรียนรู้ทางวิชาการอาชีวศึกษา และการฝึกปฏิบัติทักษะฝีมือทางวิชาชีพ จึงทำให้ผู้เรียนให้ความสนใจในการเรียนทางวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่าการเรียนทางวิชาชีพ และสอดคล้องกับสุทัศน์ วิริยะภิบาล (2553) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยสาเหตุที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาอาชีวศึกษา ระดับ ปวส. ของวิทยาลัยการอาชีพบางแก้วฟ้า (หลวงพ่เป็นอุปถัมภ์) จังหวัดนครปฐม พบว่า ปัจจัยสาเหตุที่ส่งผลต่อ

ผลสัมฤทธิ์ทางเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาอาชีวศึกษา ระดับ ปวส. ที่สำคัญได้แก่ ความสามารถทางด้านสติปัญญา ความใกล้ชิดกับการใช้ภาษา และเจตคติต่อภาษา เป็นต้น

แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการผลิต และด้านผลผลิต เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1. แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา ด้านปัจจัยนำเข้า

แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านผู้สอนภาษาอังกฤษ ด้านผู้เรียน ด้านเนื้อหาของหลักสูตร และด้านสื่อการสอน

1.1 ปัจจัยนำเข้าด้านผู้สอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ได้แก่ ผู้สอนภาษาอังกฤษควรมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของหลักสูตร มีเทคนิคการสอนและทักษะการใช้สื่อการสอนสมัยใหม่ และกรณีเป็นผู้สอนภาษาอังกฤษต่างชาติ ควรมีการทดสอบความสามารถด้านการใช้ภาษาไทยในระดับที่สามารถพูดฟังอ่านเขียนให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาภาษาอังกฤษที่สอนได้ สอดคล้องกับประยุทธ์ จันทร์โอชา (2559) ที่กล่าวว่า การผลิต และการพัฒนาครูอาชีวศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพสังคม ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หน่วยงานที่รับผิดชอบ ต้องผลิตและพัฒนาครูให้มีความรู้ดีทางด้านทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสาร มีความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่สอน มีเทคนิคการสอนที่ดีด้วยการพูดให้ผู้เรียนเข้าใจได้ภายใน 60 30 10 และ 5 นาที และมีทักษะการใช้สื่อ เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อใช้ในการสอน การทำงาน และการติดต่อสื่อสาร นอกจากนี้ ผู้สอนต้องทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี มีความมุ่งมั่นให้ศิษย์ของตนสำเร็จการศึกษาอย่างมีคุณภาพ

1.2 ปัจจัยนำเข้าด้านผู้เรียน ได้แก่ ผู้เรียนทุกคนควรมีความรู้และทักษะพื้นฐานการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร และกรณีผู้เรียนเป็นชาวต่างชาติ ต้องมีผู้รับรองความรู้และความประพฤติในระหว่างการศึกษาระดับ ปวส. สอดคล้องกับ ประยุทธ์ จันทร์โอชา (2559) ที่กล่าวว่า การผลิตและพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพสังคม ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หน่วยงานที่รับผิดชอบ ต้องผลิตและพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษาให้มีความรู้ ความสามารถทางด้านวิชาการ และทักษะวิชาชีพ ทักษะด้านการใช้ภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ และการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อการติดต่อสื่อสาร การเรียน และการทำงาน รวมถึงการมีความซื่อสัตย์ สุจริต มีวินัย คุณธรรม จริยธรรม วัฒนธรรม เพื่อให้ผู้เรียนอาชีวศึกษา เป็นที่ยอมรับของสังคมทางการศึกษา และการทำงานในประชาคมอาเซียน

1.3 ปัจจัยนำเข้าด้านเนื้อหาของหลักสูตรภาษาอังกฤษ ได้แก่ ผู้สอนภาษาอังกฤษควรจัดเนื้อหาให้ผู้เรียนศึกษาและฝึกปฏิบัติ การฟัง การสนทนา การอ่าน และ การเขียน เกี่ยวกับสถานการณ์ใน

ชีวิตประจำวันและการทำงานในสาขาอาชีพ รวมถึง การอ่านและการเขียนเอกสารธุรกิจเป็นภาษาอังกฤษ ทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ สอดคล้องกับ สำนักงานมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ (2559) กำหนดมาตรฐานสมรรถนะ การเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย 4 มาตรฐาน สมรรถนะ คือ การศึกษาและฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน และปลูกฝังค่านิยมที่ดี ให้ผู้เรียนเห็นคุณค่า การเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน และการทำงาน ให้สอดคล้องต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคมโลก

1.4 ปัจจัยนำเข้าด้านสื่อการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ ผู้สอนภาษาอังกฤษควรใช้สื่อการสอน ประเภทแนวคิดและวิธีการสอน เช่น การบรรยาย การแสดงบทบาทสมมติ การฝึกทำงานจริง การทำโครงการและการศึกษาภาษาอังกฤษ ด้วยตนเอง เป็นต้น สอดคล้องกับ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2555) ที่กล่าวว่า การเลือกสื่อการสอนที่ดี ผู้สอนควรใช้สื่อการสอนที่สื่อสารที่เหมาะสมกับเนื้อหา และวัตถุประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ สื่อการสอนประเภทวัสดุ (ตำราเรียน ใบความรู้ แผ่นภาพ เทปเสียง โปรแกรมคอมพิวเตอร์) สื่อการสอนประเภทอุปกรณ์ (เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ เครื่องคอมพิวเตอร์ โทรทัศน์ หุ่นยนต์) และสื่อการสอนประเภทแนวคิดและวิธีการสอน (การบรรยาย การสาธิต การแสดงบทบาทสมมติ การทำโครงการอิสระ เป็นรายบุคคล หรือรายกลุ่ม) เพื่อการเรียนรู้และพัฒนาทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามเนื้อหา และวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2. แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านกระบวนการผลิต แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ
การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และ ด้านทักษะพิสัย

2.1 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ การจัดให้ผู้เรียนใช้เชาว์ปัญญาเกี่ยวกับ คำศัพท์ สำนวนภาษา โครงสร้างภาษา หลักและเทคนิคการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การแปล และการสรุปใจความสำคัญของเนื้อหาภาษาอังกฤษ และ การทดสอบวัดความรู้ความสามารถด้านเชาว์ปัญญาผู้เรียนทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียนของแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ด้วยแบบทดสอบปรนัย อัตนัย สอดคล้องกับ คำอธิบายรายวิชาทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 1 (3000-1201) และ รายวิชาทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 2 (3000-1202) ตามหลักสูตรของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) พ.ศ.2557 กำหนดให้ผู้เรียนระดับ ปวส. ได้ศึกษาเพิ่มพูน คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างทางภาษา และใช้กลยุทธ์ในการเรียน เพื่อฝึกปฏิบัติด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การคิดวิเคราะห์ปัญหา และการสรุปใจความสำคัญ เพื่อนำภาษาไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน และการทำงานในสาขาอาชีพในสถานการณ์ต่างๆ ให้เหมาะสมกับวัฒนธรรมเจ้าของภาษา สอดคล้องกับ วนิตา พลอยสังวาลย์ (2555) ที่กล่าวว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษควรมีการทดสอบความรู้ทางสติปัญญาของผู้เรียนสม่ำเสมอ โดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ 1) การทดสอบความรู้ก่อนเรียน

(ความรู้พื้นฐานเดิม) 2) การทดสอบความรู้ระหว่างเรียน (ความรู้ความเข้าใจในบทเรียนที่กำลังศึกษา) และ 3) การทดสอบความรู้หลังเรียน (ความรู้ความเข้าใจเมื่อศึกษาจบบทเรียนหนึ่งๆ แล้ว) ซึ่งเป็นการทดสอบทั่วไป มีทั้งแบบทดสอบที่ผู้สอนจัดทำขึ้นเอง แบบทดสอบท้ายหน่วยการเรียนรู้ และแบบทดสอบมาตรฐาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อผู้สอนและผู้เรียนจะได้ทราบความก้าวหน้าด้านพุทธิพิสัย เพื่อนำไปปรับปรุง และพัฒนาต่อยอดในการศึกษาบทเรียนใหม่ต่อไป

2.2 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย ได้แก่ การสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เช่น ห้องเรียนสะอาด สื่อการเรียนเพียงพอกับจำนวนผู้เรียน และการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและ การใช้เทคนิคการสอนที่เหมาะสมกับสภาพผู้เรียนและผู้สอนควรเตรียมการสอนอย่างเป็นขั้นตอนจากง่ายไปยาก เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่าย รวดเร็ว ทันเวลา และไม่เบื่อหน่ายการเรียนภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับ อภิศักดิ์ ภูพิพัฒน์ (2555) ที่กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ได้จบกันที่ห้องเรียนเท่านั้น แต่มีเป้าหมายทางความคิด คือ เพื่อนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน และการทำงาน ดังนั้น ผู้สอนภาษาอังกฤษควรเสริมสร้างความรู้สึกรักนึกคิด ทางด้านจิตพิสัยของผู้เรียนในเชิงบวก เพื่อปลูกอารมณ์ และจิตสำนึกที่ดีสำหรับการเรียนรู้เนื้อหาด้านพุทธิพิสัย และด้านทักษะพิสัย ได้แก่ ผู้สอนมีการเตรียมบทเรียนและเทคนิคการสอนจากง่ายไปยาก มีสื่อการสอนที่เพียงพอซึ่งเป็นสภาพจริง ทันสมัย และการสร้างบรรยากาศ ในห้องเรียนที่ผ่อนคลายมีความเป็นมิตรระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน

2.3 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะพิสัย แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ

2.3.1 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการฟัง ได้แก่ ผู้สอนภาษาอังกฤษควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียน ฟังการออกเสียงคำศัพท์ สำนวนภาษา รูปแบบประโยค บทสนทนา และข้อความภาษาอังกฤษสั้นๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันและการทำงาน และทดสอบการฟังโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์หรือสื่อออนไลน์เกี่ยวกับการฟังคำศัพท์ คำถาม และเนื้อหาภาษาอังกฤษ และให้ผู้เรียนแปล ตอบคำถาม และสรุปใจความสั้นๆ สอดคล้องกับ ประภาศิต สิทธิชิตกุล (2555) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ ให้แก่ผู้เรียน ผู้สอนควรเตรียมเนื้อหาการฟังจาก ง่ายไปสู่ยากตามลำดับ เช่น การฟังวิธีการออกเสียงของพยัญชนะ สระ คำศัพท์ กลุ่มคำ รูปแบบประโยค บทความสั้น เรื่องสั้น และบทเพลง เป็นต้น ที่สำคัญผู้สอนควรให้ผู้เรียนฝึกการฟังภาษาอังกฤษบ่อยๆ เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับน้ำเสียงจริง เจ้าของภาษา สอดคล้องกับ กัญจนีย์ ชูชัยทยากุล (2554) ที่กล่าวว่า ภายหลังจากจัดกิจกรรมการฟังภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนถ่ายทอดข้อมูลจากเนื้อหาที่ฟัง ได้แก่ การเขียนสรุปสาระสำคัญ การ

ทำแบบฝึกหัดจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์ หรือเว็บไซต์จากสื่อออนไลน์ เกี่ยวกับใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อใด ทำไม ผลเป็นอย่างไร เนื้อหาให้ข้อคิดอะไรบ้าง ด้วยการให้ผู้เรียนตอบสั้นๆ

2.3.2 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการพูด ได้แก่ ผู้สอนภาษาอังกฤษควรแนะนำให้ผู้เรียนฝึกการพูดภาษาอังกฤษบ่อยๆ สม่ำเสมอทั้งในและนอกห้องเรียน ในรูปแบบการพูดที่เป็นและไม่เป็นทางการ และ ทดสอบการพูดภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคลและรายกลุ่มด้วยการสนทนาภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียนหรือบนเวที ด้วยการแสดงบทบาทสมมติ ในสถานการณ์ต่างๆ สอดคล้องกับ ประกาศิต สิทธิศิริกุล (2555) ที่กล่าวว่า การฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนจับคู่สนทนาจริง โดยใช้บทสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ จากตำราเรียน หรือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน และการทำงาน และควรแนะนำให้ผู้เรียนฝึกพูดภาษาอังกฤษบ่อยๆ ทั้งการพูดที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดให้คล่องแคล่วขึ้นอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับ อัจฉรา วงศ์โสธร (2555) ที่กล่าวว่า ภายหลังจากจัดกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนทบทวนความรู้หรือพัฒนาเนื้อหาขึ้นใหม่ ด้วยการให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบปรนัย หรืออัตนัย เกี่ยวกับการพูดในสถานการณ์ต่างๆ และบทสนทนาสั้นๆ เช่น การทักทาย การแสดงความยินดี การพูดสุนทรพจน์ และการรายงานผลการทำงาน เป็นต้น

2.3.3 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการอ่าน ได้แก่ ผู้สอนภาษาอังกฤษควรจัดให้ผู้เรียน อ่านออกเสียงดังๆ ซ้ำๆ ให้น้ำเสียงเหมือนเจ้าของภาษาจากใบความรู้ ตำราแบบเรียนภาษาอังกฤษทั้งหมดหรือบางส่วน และการอ่านหนังสือนอกเวลา เพื่อเชื่อมโยงความรู้ทางภาษาอังกฤษกับรายวิชาต่างๆ ที่ผู้เรียนสนใจ และเขียนรายงานสรุปเนื้อหา เก็บในแฟ้มสะสมงาน สอดคล้องกับ ซิมพ์สัน (1972) ที่กล่าวว่า การสอนทักษะปฏิบัติการในการทำงานใดๆ จำเป็นต้องอาศัยการสั่งงาน ทางสมอง และความรู้สึก นึกคิด ที่เชื่อมโยง สัมพันธ์กัน ดังนั้น หากผู้เรียนได้รับการฝึกฝนการอ่านภาษาอังกฤษดังๆ ซ้ำๆ สม่ำเสมอด้วยตนเอง ทั้งในและนอกห้องเรียน จะทำให้ผู้เรียนอ่านภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว แม่นยำ และเกิดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษทั้งการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ เพื่อจับใจความสำคัญ การแปลความหมาย และการสรุปสาระสำคัญ ด้วยตนเอง เป็นต้น (ทิสนา เขมมณี, 2555)

2.3.4 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการเขียน ได้แก่ ผู้สอนภาษาอังกฤษควรจัดให้ผู้เรียนเขียนตามแบบทั้งหมดหรือบางส่วน จากตำราแบบเรียนหรือใบความรู้ รวมถึงการแปล และสรุปสาระสำคัญเป็นภาษาอังกฤษ รวมถึง การแนะนำให้ผู้เรียนฝึกการเขียนบ่อยๆ เช่น การเขียนบันทึก และจัดหมวดหมู่คำศัพท์ สำนวนภาษา ตัวอย่างรูปแบบประโยคภาษาอังกฤษต่างๆ ให้อยู่ในประเภทเดียวกัน เหมือนกัน ตรงข้ามกัน ลงในสมุด เพื่อฝึกความแม่นยำในการเขียน และรวบรวมตัวอย่างงานเขียนที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และการทำงาน เก็บไว้ในแฟ้มสะสมงาน สอดคล้องกับ

เดฟ (1967) ที่กล่าวว่า การสอนทักษะปฏิบัติให้แก่ผู้เรียนควรเริ่มต้นจากการทำเลียนแบบ การปรับเปลี่ยน ข้อมูลจากตัวแบบ การลงมือทำเองโดยไม่มีแบบ การผสมผสานรูปแบบ และการให้ผู้เรียนลงมือทำเอง ตามลำดับ สอดคล้องกับ คีตา เข็มขันติถาวร (2555) ที่กล่าวว่า หากผู้เรียนได้รับการฝึกฝนการเขียน ภาษาอังกฤษตามแบบบ่อยๆ จะทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำคำศัพท์ รูปแบบไวยากรณ์ และนำมาปรับใช้ใน ชีวิตประจำวัน และการทำงาน ได้ ทั้งในด้านทักษะการพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษทั้งที่เป็น ทางการ และไม่เป็นการ

3. แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านผลผลิต แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ การวัดและ ประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และ ด้านทักษะพิสัย

3.1 แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ ผู้เรียนมีเชาว์ ปัญญา ด้านทักษะการคิดที่เป็นนานาชาติในการเรียน การสร้างสรรค์ผลงาน การทำงานร่วมกับผู้อื่น และ สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่อง โดยอยู่บนพื้นฐานของเหตุผล หลักฐาน และคุณธรรม สอดคล้องกับ ประยุทธ์ จันทร์โอชา (2559) ที่กล่าวว่า การผลิต และพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษาเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียนอย่างมีประสิทธิภาพนั้น หน่วยงานที่รับผิดชอบต้องเน้นการผลิต และพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา ให้ มีความรู้ ความสามารถด้านวิชาการและวิชาชีพด้านอาชีวศึกษา มีทักษะด้านการเป็นผู้นำและผู้ตามในการ ทำงานเป็นทีม มีทักษะด้านการคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล เพื่อแก้ปัญหาการเรียน การทำงาน การพัฒนา นวัตกรรมใหม่ๆ และสามารถนำความรู้ต่างๆ มาพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่อง

3.2 แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย ได้แก่ ผู้เรียนมีความ สนใจเรียน ตั้งใจทำงาน มีจิตอาสา การเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน และการให้บริการ วิชาการและวิชาชีพแก่สังคม ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต และรับผิดชอบต่อการทำงาน สอดคล้องกับประยุทธ์ จันทร์โอชา (2559) ที่กล่าวว่า การผลิต และพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษาเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่าง มีประสิทธิภาพนั้น หน่วยงานที่รับผิดชอบต้องเน้นการผลิต และพัฒนาผู้เรียนอาชีวศึกษา ด้วยการปลูกฝัง จิตสำนึกที่ดีงาม ได้แก่ การมีระเบียบวินัย การตั้งใจทำงาน มีคุณธรรม จริยธรรม วัฒนธรรม ความซื่อสัตย์ สุจริต มีจิตอาสาในการบริการวิชาการ และวิชาชีพ ช่วยเหลือสังคม และรู้จักรับผิดชอบต่อการทำงาน เป็น ต้น

3.3 แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะพิสัย แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

3.3.1 แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการฟัง ได้แก่ ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดข้อมูลหลังการฟังเนื้อหาภาษาอังกฤษได้ ด้วยการปฏิบัติตาม ปฏิเสธ ตอบคำถาม แปลความหมาย บอกเล่าเหตุการณ์ สรุปสาระสำคัญ และตัดสินใจคุณค่าในเรื่องที่ฟังได้อย่างมีเหตุผล

สอดคล้องกับ ยูพีดี พิชญ ไวศยวาท และ Roger W.McClelan (2559) ที่กล่าวว่า การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้านทักษะการฟัง มุ่งเน้น การวัดความสามารถในการฟังข้อมูล ข่าวสาร การแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น และการสรุปถ่ายทอดข้อมูล ด้วยการปฏิบัติ หรือ ไม่ปฏิบัติตาม และการพูดหรือเขียนบันทึกข้อมูลหลังจากการฟัง เช่น ผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง คำแนะนำได้ และผู้เรียนสามารถตอบคำถาม แปลความหมาย สรุปเนื้อหาที่ฟังได้อย่างเป็นขั้นตอน เป็นต้น สอดคล้องกับจินตนา พวงสุนทร (2551) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง สภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของวิทยาลัยเทคนิคชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. มีการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง ด้วยการให้ผู้เรียนระดับ ปวส. วิพากษ์ วิचारณ์ และตัดสินคุณค่าในเรื่องที่ฟัง เช่น การฟังเพลง การฟังการสาธิต เป็นต้น

3.3.2 แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการพูด ได้แก่ ผู้เรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษคล้ายน้ำเสียงเจ้าของภาษา และแสดงกริยาท่าทางได้เหมาะสมกับเนื้อหาที่พูด ทั้งในรูปแบบการพูดที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ สอดคล้องกับ สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ (2559) ได้กำหนดมาตรฐานสมรรถนะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการพูดที่สำคัญ คือ การสนทนาโต้ตอบด้วยการใช้ภาษา การใช้กริยา มารยาท ท่าทาง ให้เหมาะสมกับเนื้อหา บุคคล และสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ในชีวิตประจำวันและการทำงาน ทั้งการพูดที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ สอดคล้องกับ Carrol (1980) ที่กล่าวว่า ระดับความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สองของผู้เรียน มีตั้งแต่ระดับพูดไม่ได้เลย พูดได้เล็กน้อย ปานกลาง ค่อนข้างดี ดี ดีมาก และระดับดีเยี่ยม คือ สามารถพูดออกเสียงได้คล้ายหรือเหมือนเจ้าของภาษา

3.3.3 แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการอ่าน ได้แก่ ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน โดยสามารถแปลความหมาย สรุปสาระสำคัญ และปฏิบัติงานได้ถูกต้องตามขั้นตอนจากการอ่านคำสั่ง คำแนะนำ ขั้นตอนการทำงาน และข้อมูลที่อยู่ในรูปของตาราง และ เครื่องหมายสัญลักษณ์ต่างๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับ ยูพีดี พิชญ ไวศยวาท และ Susan L.Hill (2559) ที่กล่าวว่า การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน มุ่งเน้นวัดความสามารถของผู้เรียน ด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามหลักการอ่าน และการอ่านในใจ เพื่อจับใจความสำคัญ โดยมีทั้งการอ่านบทร้อยแก้วและบทร้อยกรอง เพื่อวัดความสามารถของผู้เรียนในการอ่านออกเสียง การแปล การสรุปสาระสำคัญ และปฏิบัติงานได้ถูกต้องจากการอ่าน เช่น การอ่านคำสั่ง คำแนะนำ ป้ายประกาศ ข้อความโฆษณา คู่มือการทำงาน สลากสินค้า ข่าวสาร บทความสั้น และ โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน เป็นต้น สอดคล้องกับ สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ (2559) ได้กำหนดมาตรฐานสมรรถนะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน ที่สำคัญ คือ การ

อ่านจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน เกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันและการทำงาน เช่น การอ่านเอกสารส่วนตัว เอกสารธุรกิจ ข่าวสารทั่วไป และการถ่ายทอดข้อมูลด้วยการพูด หรือเขียนได้

3.3.4 แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการเขียน ได้แก่ ผู้เรียนสามารถเขียนโต้ตอบจดหมาย เอกสารแบบฟอร์มธุรกิจ การเขียนบอกเล่าเหตุการณ์ขั้นตอนการทำงาน ส่วนประกอบของสิ่งต่างๆ ที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน และสถานที่ทำงานได้ เป็นต้น สอดคล้องกับ ยุพดี พิษณุไวศยวาท และ Susan L.Hill (2559) ที่กล่าวว่า การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการเขียน มุ่งเน้นวัดความสามารถของผู้เรียน ด้านการเขียนข้อมูลหรือเนื้อหาให้ถูกต้องตามหลักการเขียน เพื่อให้ผู้เขียนและผู้อ่านเข้าใจในเนื้อหาที่เขียนได้ถูกต้องตรงกัน ซึ่งมีทั้งการเขียนในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยการเขียนในรูปแบบที่เป็นทางการ จะพิถีพิถันการเลือกใช้ถ้อยคำ และแบบฟอร์มการเขียน เช่น การเขียนจดหมาย เอกสารธุรกิจ แผนธุรกิจ ขั้นตอนทำงาน วัสดุอุปกรณ์การทำงาน รายงานผลการทำงาน และการเขียนเรียงความ เป็นต้น ส่วนการเขียนในรูปแบบที่ไม่เป็นทางการ จะไม่พิถีพิถัน การเลือกใช้ถ้อยคำ และไม่เน้นแบบฟอร์มการเขียน เช่น การเขียนบันทึก และจดหมายส่วนตัว เป็นต้น

3. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษได้เสนอแนะว่า นอกจากการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแล้ว สถาบันอาชีวศึกษาควรจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเน้นปัญหาเป็นสำคัญ ควบคู่กันไป ด้วยการบูรณาการ เชื่อมโยงความรู้ภาษาอังกฤษกับกลุ่มสาระรายวิชาอื่นอย่างต่อเนื่อง เพื่อเปิดโลกทัศน์และกระตุ้นผู้เรียน ให้มีความกระตือรือร้นที่จะศึกษา และพัฒนาภาษาอังกฤษตนเองให้เป็นนานาชาติอย่างจริงจัง ได้แก่การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบร่วมมือกัน แบบองค์รวม และแบบทำโครงการงาน เป็นต้น สอดคล้องกับสำนักงานมาตรฐานการอาชีวศึกษา และวิชาชีพ (2559) ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้หมวดวิชาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในสาระที่ 3 ภาษากับความสำคัญกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (ต 3.1 การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน) และสาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชน และโลก (ต 4.1 การใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม และ ต 4.2 การใช้ภาษาต่างประเทศในการเรียนรู้ การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม) เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. สถาบันอาชีวศึกษาหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง ควรนำผลการศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไปปรับปรุง พัฒนา การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการผลิต และด้านผลผลิต เพื่อพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของชาติและสังคมโลก

2. กรณีผู้สอนภาษาอังกฤษนำผลการวิจัย แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับ ปวส. ไปใช้กับผู้เรียนระดับอื่น ควรปรับเนื้อหาในด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการผลิต และด้านผลผลิต ให้เหมาะสมกับสภาพผู้เรียนเป็นสำคัญ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนากำลังระดับอุดมศึกษา หลักสูตรปริญญาตรีสายปฏิบัติการทางอาชีวศึกษา สำหรับเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

2. ควรมีการศึกษารูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ องค์ความรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนระดับ ปวส. สำหรับเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงการต่างประเทศ. (2555). *ข้อมูลพื้นฐานอาเซียน*. กรมอาเซียน. กรุงเทพฯ.
- กฤษมันต์ วัฒนณรงค์. (2554). *อาชีวศึกษา: ปรัชญา หลักการ และทฤษฎี*. กรุงเทพฯ:
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- กองวิจัยทางการศึกษา. (2551). *รายงานการติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตรการอาชีวศึกษา*.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กัญจนีย์ ชูชัยยากุล. (2554). *หลักการฟัง*. ปัตตานี. โครงการผลิตตำรา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี.
- กัลยา (ไกว้วฉนิช) สุวรรณเกษิ. (2555). *กลวิธีสอนภาษาอังกฤษ. ในประมวลสาระชุดวิชาสารัตถะและ
วิทยวิธีทางภาษาอังกฤษ (หน่วยที่ 5, น. 1-97)*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- กิตติธัช อนันต์ชัย. (2554). *สาเหตุที่ส่งผลต่อการจัดกิจกรรมการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ
ของผู้เรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคนนทบุรี สังกัด
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
ไม่ได้ตีพิมพ์)*. มหาวิทยาลัยทองสุข, นนทบุรี.
- กุสุมา ไชยศรี. (2556). *การศึกษาปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยเกษม โปลีเทคนิค.
(วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์)*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
กรุงเทพฯ.
- เกื้อ กระแสโสม. (2551). *การวิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ.
มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี*.
- จิตติมา อมาตกุล. (2555). *สภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูง: มุมมองผู้บริหารและครูสอน*. สืบค้นจาก <http://husb.pn.psu.ac.th>.
- จินดา พูนทอง. (2553). *การวัดและประเมินผลการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: วชิราวุธวิทยาลัย.
- จินตนา กาญจนวิสุทธิ์. (2557). *สื่อการสอนและการวัดและประเมินผลทางการศึกษา
เอกสารประกอบการสอนกลยุทธ์การสอนทางอาชีวศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จินตนา พวงสุนทร. (2551). *สภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของวิทยาลัยเทคนิคชัยภูมิ
จังหวัดชัยภูมิ (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์)*.
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.

- จิรัชญา เนียมมณี. (2553). สภาพปัญหาที่ส่งผลการต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ภาคเหนือ วิทยาเขตกำแพงเพชร (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- เจนจิระ ว่องพานิช. (2551). กระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยร่มเกล้า.
- เฉลิม พักทอง. (2552). เภณฑ์มาตรฐานสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- โถมทอง โต้ะทอง. (2550). รายงานการวิจัยเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของครูสอนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวท้องถิ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี. สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- ชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์. (2559). แนวยุทธศาสตร์รองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน : สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. กระทรวงศึกษาธิการ.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. (2555). สื่อการสอนภาษาอังกฤษ. ในประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาหลักสูตรและสื่อการสอน (หน่วยที่ 10, น. 1-53). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์. (2552). ผู้บริหารสถานศึกษาที่มีประสิทธิผลในยุคปฏิรูปการศึกษา. มหาวิทยาลัยพะเยา, พะเยา.
- ดารณี ปิ่นกมลวรรณ. (2551). วิธีการวัดและประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: ชนพรการพิมพ์.
- ดารณี วิพากย์สุวรรณ. (2550). สภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบ (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ดิเรก คุณพิโน. (2552). สภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, ปทุมธานี.
- ทิสนา แจมมณี. (2555). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 15) กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธารทิพย์ มีสุนทร. (2557). การพัฒนาหลักสูตรและชุดการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนอาชีวศึกษา. สำนักพิมพ์เอมพันธ์.
- ธีรจุติ บุญยโสภณ. (2549). มาตรฐานด้านการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา. สำนักงานศึกษาธิการ เขตการศึกษาที่ 2 กรุงเทพฯ.

- นวลจิตต์ เขาวีรดิพงษ์. (2550). *การศึกษาสื่อการสอนเพื่อพัฒนาความรู้วิชาภาษาอังกฤษ*. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน.
- นาคยา แก้วใส. (2554). *ปรัชญาการศึกษาและทฤษฎีการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์บรรณกิจเทรดดิ้ง.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2550). *นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: ธนพรการพิมพ์.
- บุญเสริม ปัญญาพิทักษ์. (2554). *รายงานวิจัยทางการศึกษาคคุณภาพที่เป็นมาตรฐานของเด็กไทยที่สังคมต้องการ*. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน.
- ประทีน รักสะอาด. (2554). *กระบวนการศึกษาวิเคราะห์ มาตรฐาน และตัวชี้วัด หลักสูตรอาชีวศึกษา. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, 5 (1), 11-15.*
- ประพันธ์ จินตวดี. (2553). *การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาสติปัญญาด้านภาษา*. กรุงเทพฯ: จิตรวัฒน์การพิมพ์.
- ประกาศิต สิทธิธิตกุล. (2555). *ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ. ในประมวลสาระชุดวิชาหลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและบริบททางภาษา (หน่วยที่ 2, น.1-33)*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ประยุทธ์ จันทร์โอชา. (2560). *แผนการบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.2559-2562*. สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี. กรุงเทพฯ.
- ปริญพล คุณาชน. (2556). *การพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์และแนวปฏิบัติการวัดและประเมินผลการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- ปองรัตน์ ศรีสืบ. (2553). *ทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 ของโรงเรียนกรุงเทพการบัญชีวิทยาลัย*. กรุงเทพฯ: ธนพรการพิมพ์.
- ปัทมา ขาวสุวรรณ. (2557). *การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในรายวิชาทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 2 ของนักศึกษาระดับ ปวส. วิทยาลัยการอาชีพขอนแก่น (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์)*. มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- ปิยะดา มณีรัตน์. (2550). *การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: ที.พี.พริน.
- พะอบ พวงน้อย. (2551). *ยุทธวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ: เทคนิคการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ*. สำนักพัฒนาเทคนิคศึกษา.
- พนิต เข็มทอง. (2552). *สาระเบื้องต้นของอาชีวศึกษา. ภาควิชาอาชีวศึกษา คณะศึกษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พรภวีย์ ปัญญาสิทธิ. (2554). *กระบวนการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาอาชีวศึกษา พุทธศักราช 2551*. กระทรวงศึกษาธิการ.
- พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ. (2551). *รายงานวิจัยความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรการเรียนการสอนของวิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต. วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต, ภูเก็ต.*

- พัชรภา รัตนโรภษา. (2553). *หัวใจของการบริหารการเรียนการสอนของครู*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัชรินทร์ มิ่งจตุรัส. (2556). *การวัดและประเมินผลการศึกษาวิชาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ไพศาล สุวรรณน้อย. (2554). *สื่อการสอนเพื่อการศึกษาภาษา*. นนทบุรี: เอส เอส อาร์ เพรินติ้ง.
- ภิญโญ สาธร. (2546). *การประกันคุณภาพการศึกษาอาชีวศึกษาไทย*. กรุงเทพฯ: อัมรินทร์พรินติ้ง.
- มณีรัตน์ บรรจงศิลป์. (2551). *การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา*. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์, นครปฐม.
- มะลิ สุขสวัสดิ์. (2557). การพัฒนาทักษะการอ่านและการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ. *วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*, 15(3), 4-11.
- เมธี นิลันธนานนท์. (2548). *หลักการจัดการอาชีวศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงเรียนกรุงเทพการบัญชีวิทยาลัย.
- แม่นมาศ ลีลสัตยกุล. (2556). *เทคนิคการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ*. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- ยุพดี เพชรพิมานวงศ์ และ L.Hill. (2559). *ทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 2 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง*. กระทรวงศึกษาธิการ: สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- ยุพดี เพชรพิมานวงศ์ และ Roger W. McClelan. (2559). *ทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 1 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง*. กระทรวงศึกษาธิการ: สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- รัตนสุดา มณีสุวรรณ. (2557). *สภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของวิทยาลัยอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์)*. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2551). *พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2548). *พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์ จำกัด.
- วนิดา พลอยสังวาลย์. (2555). จากหลักสูตรสู่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. ใน *ประมวลสาระชุดวิชา สาระตะและวิทยวิธีทางภาษาอังกฤษ* (หน่วยที่ 8, น.1-57). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- วรรณิ แกมเกตุ. (2557). *สมรรถนะผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษากับความต้องการของสถานประกอบการ*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรินติ้งเฮ้าส์.
- วัชรระ แสงศรีศิลป์. (2556). *โครงสร้างประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนภายใต้วิสัยทัศน์อาเซียนเป็นอย่างไร*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.

- วิจิตร ศรีสอาน. (2559). การทดสอบทางการศึกษา กลุ่มสาระวิชาภาษาต่างประเทศกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน. สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, สืบค้นจาก <http://www.niets.or.th/th/>.
- วิเชียร ทองดี. (2556). ความรู้พื้นฐานการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตร. กรุงเทพฯ: แม็คเอ็ดดูเคชั่น.
- วิภา บุญมาก. (2551). ขอบข่ายการวัดและประเมินผลการศึกษา. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- วิภาดา สุขุม. (2551). การศึกษาความต้องการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สามของนักศึกษาอาชีวศึกษาวิทยาลัยเอกชนสอนศาสนาอิสลามจังหวัดนครราชสีมา (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- วิเวก ปางพุฒิพงศ์. (2545). หลักการ แนวคิด ทฤษฎีการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- วิระพันธ์ สิทธิพงศ์. (2551). หลักสูตรการอาชีวศึกษา. สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- ศิตา เขียมขันติถาวร. (2555). หลักการใช้ภาษาอังกฤษ. ในประมวลสาระชุดวิชาสารัตถะและวิทยวิธีทางภาษาอังกฤษ (หน่วยที่ 1, น. 1-76). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ศูนย์ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ. (2558). การพัฒนาและทดสอบฝีมือแรงงาน. สำนักพัฒนามาตรฐานและทดสอบฝีมือแรงงาน, กระทรวงแรงงาน.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2559). นายชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์ มิน โยบายให้วิทยาลัยในสังกัดเปิดหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษตั้งแต่ปีการศึกษา 2555. สืบค้นจาก <http://www.niets.or.th/th/>.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2559). ผลการทดสอบการศึกษาแห่งชาติประจำปี พ.ศ. 2558. สืบค้นจาก <http://www.niets.or.th>.
- สันติ ประทับทรง. (2557). การใช้วีดิทัศน์ประกอบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคลพบุรี. สืบค้นจาก <http://pu.edu.pk/home/journal/22>.
- สายสุนีย์ เกิดวันชัย. (2556). การศึกษาผลการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของครูภาษาอังกฤษเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวท้องถิ่น: กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติภูกระดึง จังหวัดเลย. สืบค้นจาก <http://ruali.cbs.dk/index.php/>.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2551). รายงานการติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาอาชีวศึกษา. กระทรวงศึกษาธิการ.

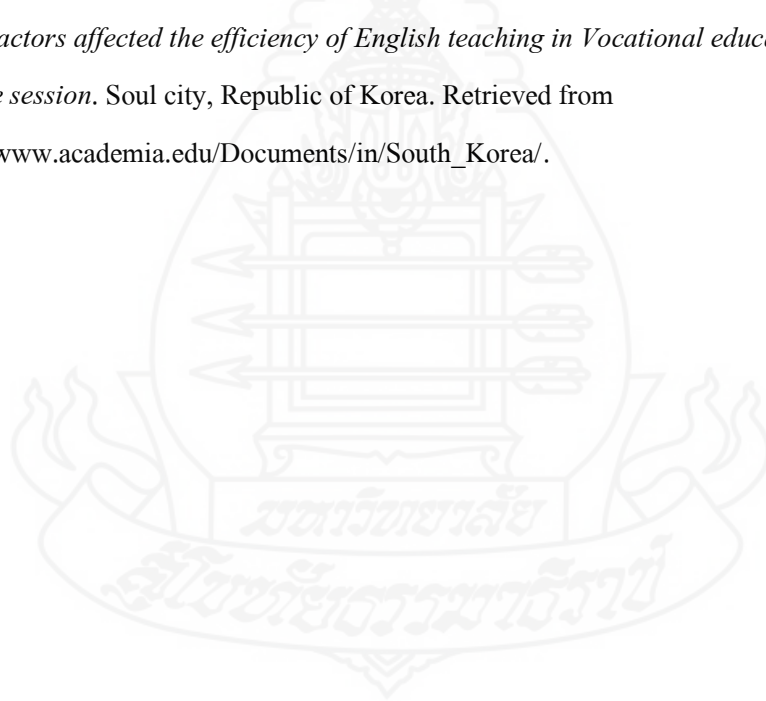

- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2557). *หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2557*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2558). *คู่มือนักเรียนนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประจำปีการศึกษา 2558*. นนทบุรี: วิทยาลัยอาชีวศึกษาหนองคาย.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2559). *การขับเคลื่อนพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ*. สำนักข่าวการศึกษา. สยามเอดดูนิวส์.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2559). *การจัดการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพตามหลักสูตรสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา*. กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2560). *คู่มือนักเรียน-นักศึกษาประจำปีการศึกษา 2560*. วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต, ภูเก็ต.
- สำนักงานมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ. (2559). *โครงการประเมินความสามารถของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ*. สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานเลขาธิการอาเซียน. (2550). *กฎบัตรสมาคมแห่งประชาชาติอาเซียนตะวันออกเฉียงใต้*. กรุงเทพฯ: กระทรวงการต่างประเทศ.
- สำนักงานเลขาธิการอาเซียน. (2555). *การเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน 2558*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์กรมอาเซียน.
- สำนักพัฒนาสมรรถนะครูและบุคลากรอาชีวศึกษา. (2559). *มาตรฐานการอาชีวศึกษา ระดับ ปวช. และระดับ ปวส. พ.ศ. 2559*. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.
- สิริวรรณ ศรีพหล. (2550). การวัดและประเมินผลการเรียนรู้. ใน *ประมวลสาระเอกสารการสอน ชุติวิชา วิทยาการสอน* (หน่วยที่ 9, น. 4-41). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สุจิตรา ศรีถวิล. (2554). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542-2553*. (พิมพ์ครั้งที่ 2) กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สุตรไพศาล.
- สุชาติ จารุมณี. (2556). *กระบวนการบริหารหลักสูตรภาษาอังกฤษ*. สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- สุดารัตน์ ทวีสุข. (2554). การวัดผลการศึกษาและประกันคุณภาพการศึกษา. *วารสารคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*, 10 (2), 9-16.
- สุทัศน์ วิริยะภิบาล. (2553). *ปัจจัยสาเหตุที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักศึกษาอาชีวศึกษา ระดับ ปวส. ของวิทยาลัยการอาชีพบางแก้วฟ้า (หลวงพ่อบึงอุปถัมภ์) จังหวัดนครปฐม (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์)*.

- สุเทพ ชิตยวงษ์. (2559, 19 พฤษภาคม). ความสำคัญในการศึกษาและพัฒนาความรู้และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. *ไทยโพสต์*.
- สุนทร หลุ่นประพันธ์. (2550). *การประเมินพฤติกรรมการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศึกษาพร.
- สุนทร อินทรโชติ. (2554). *ทัศนคติของผู้ปกครองต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาอาชีวศึกษา*. สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีรัตนโกสินทร์, นครปฐม.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์. (2552). *รายงานการวิจัยการศึกษาสมรรถภาพผู้สำเร็จการศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง*. กองนโยบายและแผน. กระทรวงศึกษาธิการ.
- สุภาภรณ์ สะอาด. (2550). *แนวคิดการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: ไอเดีย สแควร์.
- สุมาลี จันทร์ชลอ. (2554). *สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สื่อมวลชน สาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม* (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยศรีปทุม, กรุงเทพฯ.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2550). *หลักการสอนวิชาชีพภาคปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ*.
- สุรีย์พงษ์ โพธิ์ทองสุนันท์ และ ณมน รัตนเดชตระกูล. (2555). *แหล่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ. ในประมวลสาระชุดวิชาสารัตถะ และวิทยวิธีทางภาษาอังกฤษ* (หน่วยที่ 13, น. 1-34). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สุวรรณ สมบัติทวี. (2551). *ลักษณะของสถานศึกษาที่มีประสิทธิผลต่อการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์วังเดือน.
- สุวรรณี แสงหิรัญ. (2556). *สภาพปัญหาการจัดการจัดกิจกรรมที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยสารพัดช่างนครหลวง* (วิทยานิพนธ์ปริญญามนุษยศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- สุวิชา เป้าอารีย์ และพิพัฒน์ นนทานภรณ์. (2554). *ประชาคมอาเซียน และกฎบัตรอาเซียนคืออะไร และสำคัญอย่างไร. วารสารร่วมพฤษ มหาวิทยาลัยเกริก*, 12 (5), 4-17.
- สุวิชา สุวรรณประเสริฐ. (2556, 19 มีนาคม). *ปฏิรูปภาษาอังกฤษ ปฏิรูปประเทศไทย. คอลัมน์จดหมายเหตุประเทศไทย. ไทยรัฐ*, น.9.

- สุติเทพ สิริพิพัฒนกุล. (2556). *ระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการสำหรับครูอาชีวศึกษา*. ภาควิชาอาชีวศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2560). *รายงานการวิจัยการพัฒนา มาตรฐานและยุทธศาสตร์ในการพัฒนาสถานศึกษาอาชีวศึกษา รองรับการแข่งขัน อาเซียน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- หาญยงค์ หอสุขศิริ. (2550). *หลักสูตรการศึกษาอาชีวศึกษา พุทธศักราช 2547*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- อภิศักดิ์ ภู่อพัฒน์. (2555). การประยุกต์ใช้หลักจิตวิทยาในการจัดการเรียนการสอนภาษา. ใน *ประมวล สารະชຸດວິຊາທຳການຮຽນຮູ້ພາສາອັງກฤษແລະບຣິທທາງພາສາ* (หน่วยที่ 15, น.7-29). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2555). การวัดและประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษ. ใน *ประมวลสารະชຸດວິຊາສາຣິຕະແລະ ວິທຽວິທຳພາສາອັງກฤษ* (หน่วยที่ 9, น. 1-75). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- อุบล สรรพชญพงษ์. (2555). ปัญหาการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ. ใน *ประมวลสารະชຸດວິຊາທຳການ ຮຽນຮູ້ພາສາອັງກฤษແລະບຣິທທາງພາສາ* (หน่วยที่ 13, น. 3-30). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2555). การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ใน *ประมวลสารະชຸດວິຊາທຳການຮຽນຮູ້ ພາສາອັງກฤษແລະບຣິທທາງພາສາ* (หน่วยที่ 4, น. 34). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- Bailey. (2008). *Reducing disruptive behaviors of Vocational Education students with sit and watch*. Journal of applied behavior analysis.
- Bronfenbrenner. (2008). *Educational Leadership*. Baltimore, Maryland: Paul H. Brookes.
- Brook. (1993). *The Functional-National Approach: from Theory to Practice*. Oxford: Oxford University Press.
- Carrol, J.B. (1980). *Testing communicative performance*. London: Pergamon Press.
- Chomsky. (1986). *Teaching Culture Perspective In Practice*. Ontario: Heinle & Heinle.
- Fujisawa. (2011). *Main factors affected the English learning of students in private vocational education college*. Tokyo, Japan. Retrieved from <https://www.researchgate.net/>.
- Huang Sae Chang. (2015). *A study of capacity and necessity of using information technology and communication for English teachers in private vocational colleges*. Kunming City, People's Republic of China. Retrieved from <https://rauli.cbs.dk/index.php/>.

- Likert. (1983). *Research Design: Qualitative and Quantitative Approaches*. London: SAGE Publications.
- Manas. (2008). *English measurement and evaluation system for diploma level in Vocational institution*. Federative Republic of Brazil. Retrieved from <https://dialnet.unirioja.es>.
- Surati. (2016). *Factors affecting the effectiveness of English instruction of Vocational teachers to students in Karachi City*. Islamic Republic of Pakistan. Retrieved from <http://pu.edu.pk/home/journal/39>.
- Susan. (2013). *Conditions and problems from using English course in the first year of diploma students in Bundung Vocational education technique college*. Republic of Indonesia. Retrieved from <https://online-journal.unja.ac.id/irje>.
- Terrel. (1988). *Drama in Language Teaching*. London: Group Jones.
- UNESCO. (2011). *System Approach*. (Mimeographed).
- Yun. (2008). *Factors affected the efficiency of English teaching in Vocational education in private session*. Soul city, Republic of Korea. Retrieved from http://www.academia.edu/Documents/in/South_Korea/.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

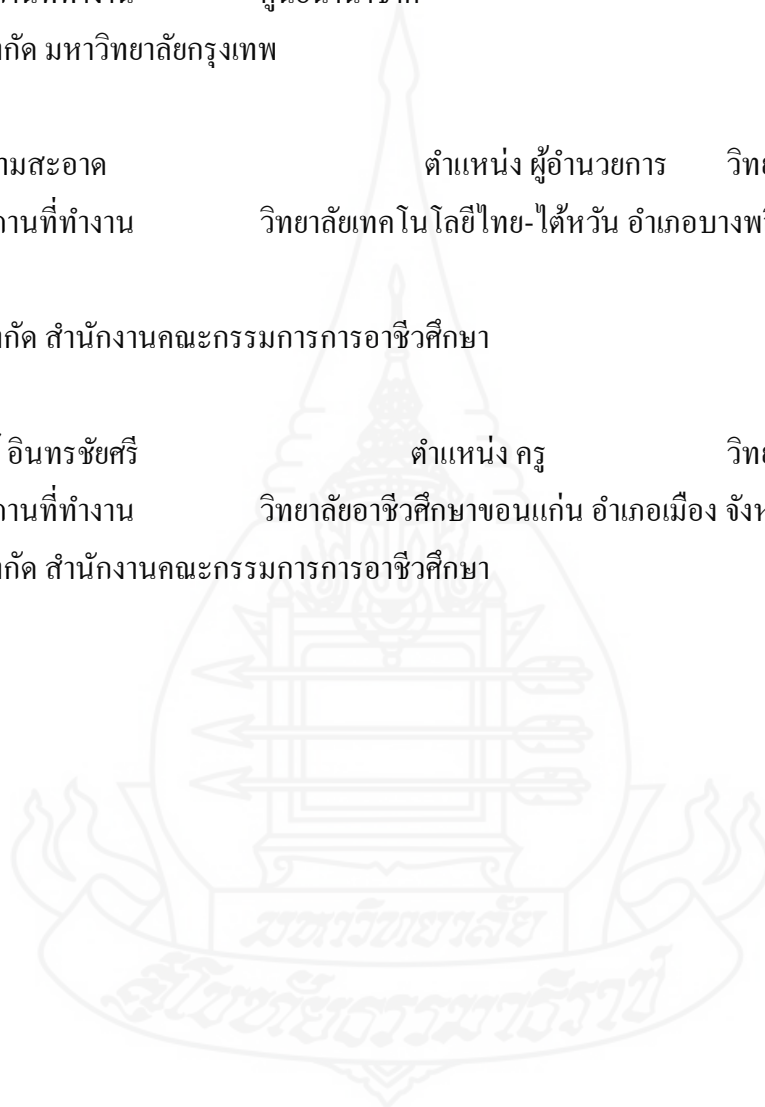
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ชุตินา ชรรมรักษา ตำแหน่ง อาจารย์ วิทยฐานะ -
 สถานที่ทำงาน ศูนย์นานาชาติ
 สังกัด มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
2. ดร.อนันท์ งามสะอาด ตำแหน่ง ผู้อำนวยการ วิทยฐานะ เชี่ยวชาญ
 สถานที่ทำงาน วิทยาลัยเทคโนโลยีไทย-ไต้หวัน อำเภอบางพลี จังหวัด
 สมุทรปราการ
 สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
3. นายศุภวัฒน์ อินทรชัยศรี ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ชำนาญการ
 สถานที่ทำงาน วิทยาลัยอาชีวศึกษาขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น
 สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ภาคผนวก ข
แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์

ผู้บริหาร ผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้เรียนอาชีวศึกษา ระดับ ปวส.
เรื่อง สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา
เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

คำชี้แจง แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้ แบ่งออกเป็น 3 ตอน รวมทั้งหมด 10 หน้า
ตอนที่ 1 สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบสัมภาษณ์
ตอนที่ 2 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการผลิต และด้านผลผลิต
ตอนที่ 3 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการผลิต และด้านผลผลิต

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านในการตอบสัมภาษณ์ตามสภาพจริงมากที่สุด เพื่อความถูกต้อง และความสมบูรณ์ของงานวิจัย คำตอบของท่าน ผู้วิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับสำหรับใช้เป็นข้อมูล และสรุปผลการวิจัยในภาพรวม เพื่อเป็นประโยชน์ทางการศึกษาอาชีวศึกษาต่อไป

โอกาสนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างยิ่ง ที่ให้ความอนุเคราะห์การตอบการสัมภาษณ์เป็นอย่างดี

(นายชัยมงคล พุกสุวรรณ)

นิสิตปริญญาโท แขนงวิชาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม

080-554-2054

ตอนที่ 1 สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบสัมภาษณ์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง เกี่ยวกับสภาพเป็นจริงของท่าน

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. อายุ

16 – 20 ปี

21 – 25 ปี

26 – 30 ปี

31 – 35 ปี

36 – 40 ปี

41 – 45 ปี

46 – 50 ปี

51 – 55 ปี

56 – 60 ปี

3. วุฒิการศึกษา

ระดับ ปวส.

ระดับปริญญาตรี

ระดับปริญญาโท

ระดับปริญญาเอก

อื่นๆ โปรดระบุ.....

4. ตำแหน่งหน้าที่ทางการศึกษา

นักเรียนนักศึกษา

ผู้สอนภาษาอังกฤษ

ผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา

5. ประสบการณ์ด้านการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษ หรือ การบริหารสถาบันอาชีวศึกษา

ต่ำกว่า 5 ปี

6 – 10 ปี

11 – 15 ปี

16 – 20 ปี

21 – 25 ปี

26 ปีขึ้นไป

6. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

ตอนที่ 2 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต คำชี้แจง โปรดตอบการสัมภาษณ์ด้วยการให้ข้อมูลที่เป็นจริงเกี่ยวกับคำถามต่อไปนี้

ข้อ 1. สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษาของท่าน ด้านปัจจัยนำเข้า เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนมีลักษณะเป็นอย่างไรบ้างครับ

1.1 สภาพปัจจัยนำเข้าด้านผู้สอนภาษาอังกฤษ

.....
.....
.....
.....

1.2 สภาพปัจจัยนำเข้าด้านผู้เรียน

.....
.....
.....
.....

1.3 สภาพปัจจัยนำเข้าด้านเนื้อหาหลักสูตร

.....
.....
.....
.....

1.4 สภาพปัจจัยนำเข้าด้านสื่อการสอน

.....
.....
.....
.....

ข้อ 2. สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษาของท่าน
ด้านกระบวนการผลิต เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีลักษณะเป็นอย่างไรบ้างครับ

2.1 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย

.....
.....
.....
.....
.....

2.2 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย

.....
.....
.....
.....
.....

2.3 สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะพิสัย

2.3.1 สภาพการจัดการเรียนการสอน ด้านทักษะการฟัง

.....
.....
.....
.....
.....

2.3.2 สภาพการจัดการเรียนการสอน ด้านทักษะการพูด

.....
.....
.....
.....
.....

2.3.3 สภาพการจัดการเรียนการสอน ด้านทักษะการอ่าน

.....
.....
.....
.....

2.3.4 สภาพการจัดการเรียนการสอน ด้านทักษะการเขียน

.....
.....
.....
.....

ข้อ 3. สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษาของท่าน
ด้านผลผลิตหรือการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มี
ลักษณะเป็นอย่างไรบ้างครับ

3.1 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียน ด้านพุทธิพิสัย

.....
.....
.....
.....

3.2 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียน ด้านจิตพิสัย

.....
.....
.....
.....

3.3 สภาพการวัดและประเมินผลการเรียน ด้านทักษะพิสัย

3.3.1 สภาพการวัดและการประเมินผล ด้านทักษะการฟัง

.....

.....

.....

.....

.....

3.3.2 สภาพการวัดและการประเมินผล ด้านทักษะการพูด

.....

.....

.....

.....

.....

3.3.3 สภาพการวัดและการประเมินผล ด้านทักษะการอ่าน

.....

.....

.....

.....

.....

3.3.4 สภาพการวัดและการประเมินผล ด้านทักษะการเขียน

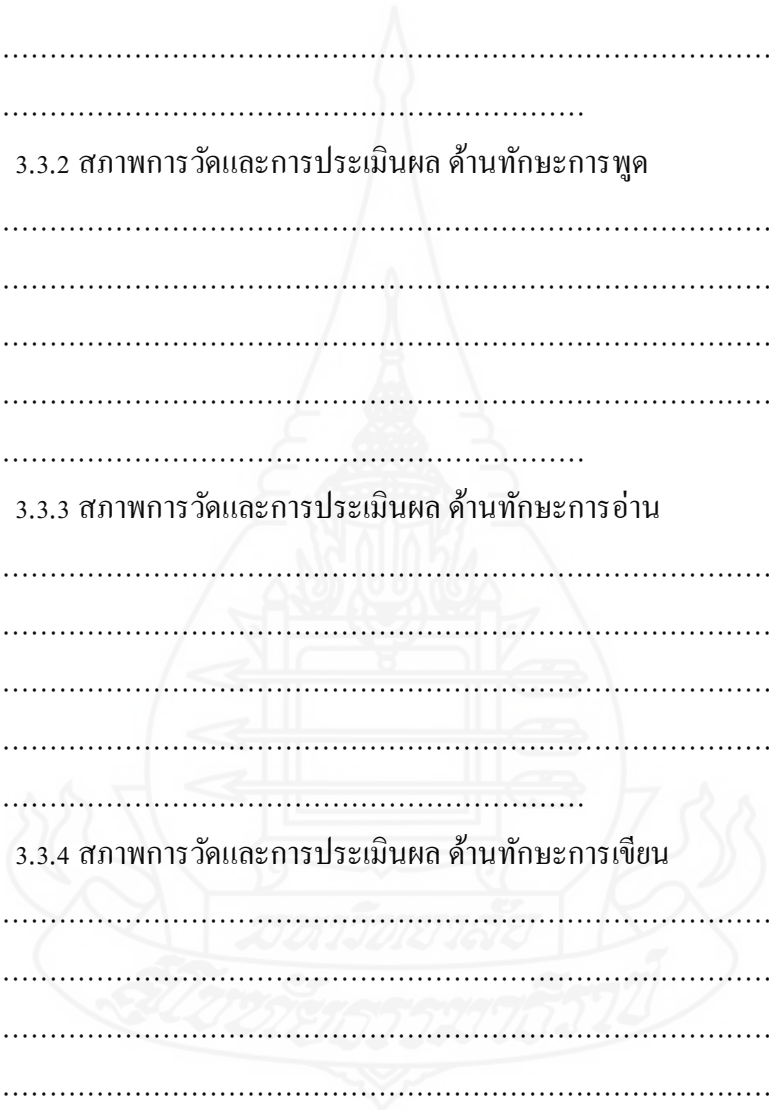
.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่
ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการผลิต และด้านผลผลิต
คำชี้แจง โปรดตอบการสัมภาษณ์ด้วยการให้ข้อมูลที่เป็นจริงเกี่ยวกับคำถามต่อไปนี้

ข้อ 1. ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษาของท่าน
ด้านปัจจัยนำเข้าเพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีอะไรบ้าง และเป็นไปในลักษณะใด
ครับ

1.1 ปัญหาปัจจัยนำเข้าด้านผู้สอนภาษาอังกฤษ

.....
.....
.....
.....

1.2 ปัญหาปัจจัยนำเข้าด้านผู้เรียน

.....
.....
.....

1.3 ปัญหาปัจจัยนำเข้าด้านเนื้อหาหลักสูตร

.....
.....
.....

1.4 ปัญหาปัจจัยนำเข้าด้านสื่อการสอน

.....
.....
.....

ข้อ 2. ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษาของท่าน
ด้านกระบวนการผลิต เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีอะไรบ้าง และเป็นไปใน
ลักษณะใดครับ

2.1 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย

.....
.....
.....
.....

2.2 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย

.....
.....
.....
.....

2.3 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะพิสัย

2.3.1 ปัญหาการจัดการเรียนการสอน ด้านทักษะการฟัง

.....
.....
.....
.....

2.3.2 ปัญหาการจัดการเรียนการสอน ด้านทักษะการพูด

.....
.....
.....
.....

2.3.3 ปัญหาการจัดการเรียนการสอน ด้านทักษะการอ่าน

.....

.....

.....

.....

2.3.4 ปัญหาการจัดการเรียนการสอน ด้านทักษะการเขียน

.....

.....

.....

.....

ข้อ 3. ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับ ปวส. ในสถาบันอาชีวศึกษาของท่าน
ด้านผลผลิต เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีอะไรบ้าง และเป็นไปในลักษณะใด
ครับ

3.1 ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ด้านพุทธิพิสัย

.....

.....

.....

.....

3.2 ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ด้านจิตพิสัย

.....

.....

.....

.....

3.3 ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ด้านทักษะพิสัย

3.3.1 ปัญหาการวัดและประเมินผล ด้านทักษะการฟัง

.....

.....

.....

.....

.....

3.3.2 ปัญหาการวัดและประเมินผล ด้านทักษะการพูด

.....

.....

.....

.....

.....

3.3.3 ปัญหาการวัดและประเมินผล ด้านทักษะการอ่าน

.....

.....

.....

.....

.....

3.3.4 ปัญหาการวัดและประเมินผล ด้านทักษะการเขียน

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม**ผู้ทรงคุณวุฒิการสอนภาษาอังกฤษ****เรื่อง แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอาชีวศึกษา****เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน**

- คำชี้แจง** แบบสอบถามฉบับนี้ แบ่งออกเป็น 3 ตอน รวมทั้งหมด 11 หน้า
- ตอนที่ 1 สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการผลิต และด้านผลผลิต
- ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี คำตอบของท่าน ผู้วิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับสำหรับใช้เป็นข้อมูล และสรุปผลการวิจัยในภาพรวม เพื่อเป็นประโยชน์ทางการศึกษาอาชีวศึกษาต่อไป

โอกาสนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างยิ่ง ที่ให้ความอนุเคราะห์การตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

(นายชัยมงคล พุกสุวรรณ)

นิสิตปริญญาโท แขนงวิชาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม

080-554-2054

ตอนที่ 1 สภาพข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่อง เกี่ยวกับสภาพเป็นจริงของท่าน

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. อายุ

ต่ำกว่า 40 ปี

41 – 45 ปี

46 – 50 ปี

51 – 55 ปี

56 – 60 ปี

60 ปีขึ้นไป

3. วุฒิการศึกษา

ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี

ระดับปริญญาตรี

ระดับปริญญาโท

ระดับปริญญาเอก

อื่นๆ โปรดระบุ.....

4. ตำแหน่งหน้าที่ทางการศึกษา

ผู้สอนภาษาอังกฤษ

หัวหน้าแผนกวิชาภาษาอังกฤษ

ผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษา

5. ประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษ หรือ การบริหารสถาบันอาชีวศึกษา

ต่ำกว่า 10 ปี

11 – 15 ปี

16 – 20 ปี

21 – 25 ปี

26 – 30 ปี

31 ปีขึ้นไป

6. อื่นๆ (โปรดระบุ).....

ตอนที่ 2 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการผลิต และด้านผลผลิต

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นของท่าน เกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการผลิต และด้านผลผลิต

แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านปัจจัยนำเข้า
1. ปัจจัยนำเข้าด้านผู้สอนภาษาอังกฤษ ระดับ ปวส. ท่านควรจัดหาผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีคุณสมบัติดังนี้...
1.1
1.2
1.3
1.4
2. ปัจจัยนำเข้าด้านผู้เรียนระดับ ปวส. ท่านควรคัดเลือกผู้เรียนที่มีคุณสมบัติดังนี้...
2.1
2.2
2.3
2.4

แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านปัจจัยนำเข้า
3. ปัจจัยนำเข้าด้านเนื้อหาของหลักสูตรระดับ ปวส. ท่านควรจัดเนื้อหาภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนได้ศึกษา และฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ
3.1
3.2
3.3
3.4
4. ปัจจัยนำเข้าด้านสื่อการสอนระดับ ปวส. ท่านควรจัดหาสื่อการสอนที่ให้ผู้เรียนได้ศึกษา และฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษด้วยการใช้ สื่อต่อไปนี้
4.1
4.2
4.3
4.4

แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านกระบวนการผลิต
1. การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย ท่านควรจัดให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านการใช้ไหว้ปัญญาดำเนินการจัดกิจกรรมต่อไปนี้
1.1
1.2
1.3
1.4
2. การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย ท่านควรจัดให้ผู้เรียนมีอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด และเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยการจัดบรรยากาศ และกิจกรรมต่อไปนี้
2.1
2.2
2.3
2.4

<p>แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน</p>
<p>แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านกระบวนการผลิต</p>
<p>3. การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะพิสัย</p> <p>3.1 การจัดการเรียนการสอนด้านทักษะการฟัง   ท่านควรจัดให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟัง ด้วยการจัดกิจกรรมต่อไปนี้</p>
3.1.1
3.1.2
3.1.3
3.1.4
<p>3.2 การจัดการเรียนการสอนด้านทักษะการพูด   ท่านควรจัดให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการพูด ด้วยการจัดกิจกรรมต่อไปนี้</p>
3.2.1
3.2.2
3.2.3
3.2.4

แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านกระบวนการผลิต
3.3 การจัดการเรียนการสอนด้านทักษะการอ่าน ท่านควรจัดให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการอ่าน ด้วยการจัดกิจกรรมต่อไปนี้
3.3.1
3.3.2
3.3.3
3.3.4
3.4 การจัดการเรียนการสอนด้านทักษะการเขียน ท่านควรจัดให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการเขียน ด้วยการจัดกิจกรรมต่อไปนี้
3.4.1
3.4.2
3.4.3
3.4.4

แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านผลผลิต
1. การวัดและประเมินผลทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านพุทธิพิสัย ท่านควรจัดให้มีการวัดและประเมินผลด้านพุทธิพิสัย ของผู้เรียนเกี่ยวกับความรู้ความสามารถ
1.1
1.2
1.3
1.4
2. การวัดและประเมินผลทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านจิตพิสัย ท่านควรสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกของผู้เรียนในเรื่องต่อไปนี้
2.1
2.2
2.3
2.4

<p>แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน</p>
<p>แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านผลผลิต</p>
<p>3. การวัดและประเมินผลทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านทักษะพิสัย</p>
<p>3.1 ด้านทักษะการฟัง</p> <p>ท่านควรจัดให้มีการวัดและประเมินผลด้านทักษะการฟัง ของผู้เรียนด้านความสามารถ</p>
<p>3.1.1</p>
<p>3.1.2</p>
<p>3.1.3</p>
<p>3.1.4</p>
<p>3.2 ด้านทักษะการพูด</p> <p>ท่านควรจัดให้มีการวัดและประเมินผลด้านทักษะการพูด ของผู้เรียนด้านความสามารถ</p>
<p>3.2.1</p>
<p>3.2.2</p>
<p>3.2.3</p>
<p>3.2.4</p>

แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอาชีวศึกษา เพื่อพัฒนากำลังคนเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านผลผลิต
3.3 ด้านทักษะการอ่าน ท่านควรจัดให้มีการวัดและประเมินผลด้านทักษะการอ่าน ของผู้เรียนด้านความสามารถ
3.3.1
3.3.2
3.3.3
3.3.4
3.4 ด้านทักษะการเขียน ท่านควรจัดให้มีการวัดและประเมินผลด้านทักษะการเขียนของผู้เรียนด้านความสามารถ
3.4.1
3.4.2
3.4.3
3.4.4

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นายชัยมงคล พุกสุวรรณ
วัน เดือน ปี เกิด	23 กันยายน พ.ศ.2532
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอก พัฒนาอาชีพศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน พ.ศ.2556
สถานที่ทำงาน	สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน)
ตำแหน่ง	นักวิชาการ การกิจพัฒนาระบบประเมิน สำนักพัฒนาและส่งเสริม

